The year 2020 began as a metaphoric drought where many a source of entertainment and togetherness ran dry in the face of the global pandemic. Megha is a hailstorm of creativity, powerful expression and diverse talent that enables us to enter the post-pandemic era with optimism and confidence. In short, Megha is the aesthetic rain that rejuvenates the mindset of the community.

In a context where everyone was forced into solitude, the sentiments in these literary works became strong yet invisible links that connect disparate emotions, experiences and lived realities of individuals. When compiled together, this book gives visibility to a myriad of experience and helps to bridge the gaps in communication and interaction imposed by the COVID 19 pandemic. It also reflects a time when each writer could focus on finding an outlet for his/her creativity. As it is a collection of creative writings in Sinhala, Tamil and English by KDU staff and students, Megha invites a wider readership and stands a symbol of a timely and fruitful initiative by the Department of Languages, KDU.

ISBN 978-624-5574-02-5

9 786245 574025

Megha: (In)visible lines of creativity

KDU STAFF & STUDENTS

MEGHA

(In)visible lines of creativity in trilingual expression

Staff and Students of
General Sir John Kotelawala Defence University

Creative Writing Project
by
General Sir John Kotelawala Defence University – 2020

Expressions of Creative Imagination during COVID-19 Pandemic

MEGHA

(In)visible lines of creativity in trilingual expression

General Sir John Kotelawala Defence University
Kandawala Road
Ratmalana 10390
Sri Lanka
www.kdu.ac.lk

This book contains creative writings of poetry, short stories, essays and plays by KDU students and staff during the nationwide lockdown in 2020. Responsibility of authenticity is borne by respective authors. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form, without prior permission of General Sir John Kotelalwala Defence University, Ratmalana, Sri Lanka.

Concept by
Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Compiled by
Ms. B.D.K. Anandawansa

Editors
Ms. B.D.K. Anandawansa
Mr. W.A.A.K. Amaratunga
Ms. D.D.L. Willarachchi
Mr. D.S.C.D.P. Gunasekara

Book layout
Ms. B.D.K. Anandawansa
Mr. K.G.N.D. Mudannayake (D/MTS/19/0042)

Illustrations
Ms. D.D.L. Willarachchi

Cover design (Designed by Freepik)
Ms. N. Azmy (ENG/17/116)

Published by
General Sir John Kotelawala Defence University
Kandawala Road
Ratmalana 10390
Sri Lanka

Tel : +94 11 2632068
E-mail : kdudefence@kdu.ac.lk
Website : www.kdu.ac.lk

Published on 30th December 2020

PANEL HEADS AND MEMBERS

Poetry Panel- Head

Ms. D.D.L. Willarachchi

Panel Members

Mr. W.A.A.K. Amaratunga
Ms. B.D.K. Anandawansa

Short Story Panel- Head

Ms. B.D.K. Anandawansa

Panel Members

Mrs. M.T.N. Wijetunge
Ms. D.D.L. Willarachchi
Mrs. N.D. Ranasinghe

Essay & Short Play Panel- Head

Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Panel Members

Lt. Col. A.U. Kuruppu
Mrs. M.T.N. Wijetunge
Mrs. T.D. Kothalawala

Tamil Entry Adjudicator

Mr. A.H.M.S. Sharic

MESSAGE FROM THE VICE CHANCELLOR – GENERAL SIR JOHN KOTELAWALA DEFENCE UNIVERSITY

It is with great pleasure that I write this congratulatory message to the KDU publication, *Megha: (In)visible lines of creativity in trilingual expression*, which is an outcome of a creative writing project launched by the Department of Languages of the Faculty of Management, Social Sciences and Humanities of KDU, during the time of the first attack of COVID-19 pandemic in Sri Lanka.

When the whole country was shocked by the Corona pandemic, which made its way to our land, most organizations and people withdrew themselves into a shell. Yet, we at KDU did our best in whatever possible way to assist the government, health authorities and security forces involved in encountering the pandemic by creating helpful products and tools, and by providing health services wherever possible to boost the stamina of those in the forefront fighting the pandemic, and both staff and students of several Faculties such as Engineering and Medicine were involved in those activities.

The creative writing entries in this book written in trilingual media speak of the importance of the silent effort made by the Department of Languages. The effort has been significant in several ways: First, it has provided a path for our students and staff to divert their minds from negative thoughts of hopelessness through a different engagement, secondly it has given them an opportunity to discover their hidden talents in creative writing, and thirdly it has made a contribution to the field of literature with imaginative pieces of writing that discuss and portray human problems with new insights.

So, I make this an opportunity to appreciate the effort of every student and staff member who submitted entries for the competition representing all Faculties of KDU, and I congratulate those who won places in the competition as well as those whose entries have been shortlisted for this publication.

Finally, let me appreciate the effort made by the Dean of the Faculty, Head of the Department of Languages, the Editors and all others who have helped this effort in different ways. I wish that this initiative would continue as an annual event so that there would be similar publications annually.

MILINDA PEIRIS RWP RSP VSV USP ndc psc MPhil (Ind)
Major General
Vice Chancellor

MESSAGE FROM THE DEAN, FACULTY OF MANAGEMENT, SOCIAL SCIENCES & HUMANITIES

The COVID-19 pandemic marked a paradigm-shift in the 21st century. It has irrevocably shaken the public psyche all over the world, and has challenged the world order in a decisive manner, compelling people and nations to rethink their way forward in all aspects of life. The first attack of the pandemic on Sri Lanka in March 2020 came as a shock that instigated us to live in fear under the overarching gloom caused by an unseen enemy.

In this backdrop, the idea of a creative writing competition at General Sir John Kotelawala Defence University (KDU) crossed my mind when reflecting on what we could do while being in virtual prisons. Having been poised by the encouraging approval of the Vice Chancellor and assisted by the staff of the Department of Languages, we launched the project in April 2020 by making an open request from all KDU students and staff to submit poems, essays, short stories and play scripts in any of the three languages.The result was very positive and we received 52 poetry entries, 14 short stories, 16 essays and 02 play scripts adding up to 84 entries altogether.

Megha is the outcome of the project, and it contains the winning and shortlisted entries. In hindsight, we are humbly proud of being able to create an environment to awaken the latent talents of our students and staff of all Faculties, and we sincerely believe that this publication would be an impetus for furtherance of their literary creativity through which they will make a positive contribution to humanity.

Finally, I consider it my duty to express my gratitude to the Vice Chancellor of KDU, Major General Milinda Peiris for his prompt approval for this project and for constant encouragement given at all times. I thank Dr. Namali Sirisoma for her assistance during her Deanship and all staff of the Department of Languages headed by Ms. Nalinika Rajapakse for their contributions. I appreciate the panel of

judges and the editorial board for all the hard work, especially Ms. Krishanthi Anandawansa for her continuous dedication and hard work throughout the project to culminate with this publication, to Ms. Lakshani Willarachchi for her creative contributions and to Mr. Champika Gunasekara for editing the Sinhalese entries.

Every dark cloud has a silver lining, and *Megha* is a positive outcome of the otherwise negative pandemic. Let *Megha* contribute, in its small way, to revive the literary canons of the pristine past submerged in the busy mechanical life patterns of the postmodern man.

W.A.A. KITHSIRI AMARATUNGA
Dean- Faculty of Management, Social Sciences & Humanities

CONTENTS

PANEL HEADS AND MEMBERS iv
MESSAGE FROM THE VICE CHANCELLOR – GENERAL SIR JOHN KOTELAWALA DEFENCE UNIVERSITY..v
MESSAGE FROM THE DEAN, FACULTY OF MANAGEMENT, SOCIAL SCIENCES & HUMANITIES.. vii
CONTENTS.. ix

POETRY...1
Student winners (English)...2
12 Years Apart...2
Nature's Payback..3
Colours of Change 5
Student winners (Sinhala)...7
වෙසක් දා 7
නොනාරි ඇයත් ගැහැනියක්...8
වාට්ටුවේදී...9
Staff winners...11
(නො)දුටු දුක නොහොත් 'සොයන්! චරිතාපදානය'........................11
ඇය 13
The Piano Player 14
Winners (Tamil)...15
கொரோனா...15
அவர்கள்..16
அன்பு பொங்க வேண்டும்..18

English shortlisted winners.......................................19
The Carmelyzed Fornication...20
I am a Maze Runner..21
In The Core of Your Heart ♡ 22
A Petition......... 23

Matters of the Heart & Mind 25
The Break...26
Oh Privileged One! 28

Sinhala shortlisted winners 29
අහිමි පෙම...30
රූ මනාලි..31
සුජාත 32
පියෙකුගේ හමාර බණාවරය නම්…..33
පිටුවහල් කල සත්‍යය 35
ජයගනිමු තුන්බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි රැඳවා..............36

Tamil shortlisted winners...37
கொரோனா வைரஸ் 38
என் கிராமத்தின் ஓவியம்..39
விதி வரையும் கோடுகள் 40
நட்பு..42

SHORT STORIES 43
Student winners (English) 44
Destiny 44
A Doctor and a Ghost 49
The Six Hours 60
Student winners (Sinhala) 69
ලොකු මැණිකේ 69
නූල් බෝලෙ...76
නංගී..82

English shortlisted winners.......................................92
Meow Meow 93
A Beggar's Diary in the Time of Corona...................................96
Lost 102
Service...105

Sinhala shortlisted winner 110
මගේ අයියා 111

Tamil shortlisted winner 115
நிஜங்களைத் தேடும் மனித நிழல்கள்......................................116

ESSAYS 119
Student winners (English) 120
Coronavirus; The Ace to Heal Weeping 120
COVID-19, a Wakeup Call? 123
Good Health is not Something We Can Buy. However, It Can Be an Extremely Valuable Savings Account and IoT Will Provide an Extra Amount of Interest to Your Savings Account 127
Student winners (Sinhala) 132
ඔවුහු 132
රැල්ලක් ආපස්සට 135
එන්න, බලන්න........ ලොවටම එකකි ! 139

English shortlisted winners 142
Not Everybody Lives 143
Every Cloud Has a Silver Lining and Every True Herd Has a Black Sheep 146
Humanity- The Dying Rose 148
A World on Pause – A Family on the Go… 151

Sinhala shortlisted winners 154
මිලිටරිය දෙස සිවිල් ඇසකින්………...155
අපගේ මුරදේවතාවෝ !...159
නිහඬ ආදෝනාවේ දෝංකාරය..163

Tamil shortlisted winner 167
மணிமேகலை எனும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் பௌத்த தத்துவமும் அறமும்...168

PLAY SCRIPTS...173
Student winners...174
(අ)මතක (නී)රස 174
අපේකම..182

POETRY

Student winners (English)

12 Years Apart

Mouth dry, head throbs
Stale breath-fogged visor,
A human onion of protective clothing
Cascade of sweat pooling at my feet
Slipping more than stepping, tripping more than walking
The scorching Colombo pavement pricking at my soles
I catch myself in a car window, reflected like a warped fluorescent astronaut
My thermometer up, aimed at scared heads
Men, women, children
Which one is sick?
A memory stirs in my mind:

Heart pounds, head spins
Voices scream inside my head and out
The stinging rain needling into my torso
while waist deep I stand,
in mud, blood, salt and the sea
deafened by gunfire, blinded by explosions;
Mute incomprehension of the abundance of death
Fighting to tread light, struggling to stay afloat
The Nandhikadal lagoon clutches at my boots
Is it rain? Is it sweat?
Or are they just my tears making my eyes blurry?
My gun cocked, aimed at scared faces:
Men, women, children
Which one's a terrorist and which one isn't?

M.I.A. Perera
D/MBBS/15B/0065
FOM

Nature's Payback

Vast are the wonderful joys in our lives
Lives spent collecting, like bees in a hive
Nothing virtuous, but of power and gold
Where are the riches, when these lives are gone?

Destroying nature, throughout the years
Mother earth left weeping cold tears
Oh! The mockery we have faced
For nature's payback was just in days.

No color, no race, no gender, no age
An enemy without purpose, but is at rampage
Only constant is change, from birth to death
The law of nature, leaving us all in vain.

Lustful attachments are biting the dust
Ones filled with love, enjoying the sun
Customs and traditions which were led astray
Are now being practiced to live another day.

The 'greatest' of nations being 'trumped' in dismay
By a foe so small, they overlooked instead
But one small nation surrounded by the sea
Defeated all odds when the time came to be.

Guarded by the bravest, armed with their hearts
Treated by the selfless, against nature's darts
Where the lives of others, mattered more than their own
‘Tis the land of the lions, to their blood and bone.

W. R. U. Fernando
D/ENG/19/0068/ME
FOE

Colours of Change

If the world is a canvas,
you and I, are the colours to it.
Our thoughts, actions and words,
colours this bare stretch of white.

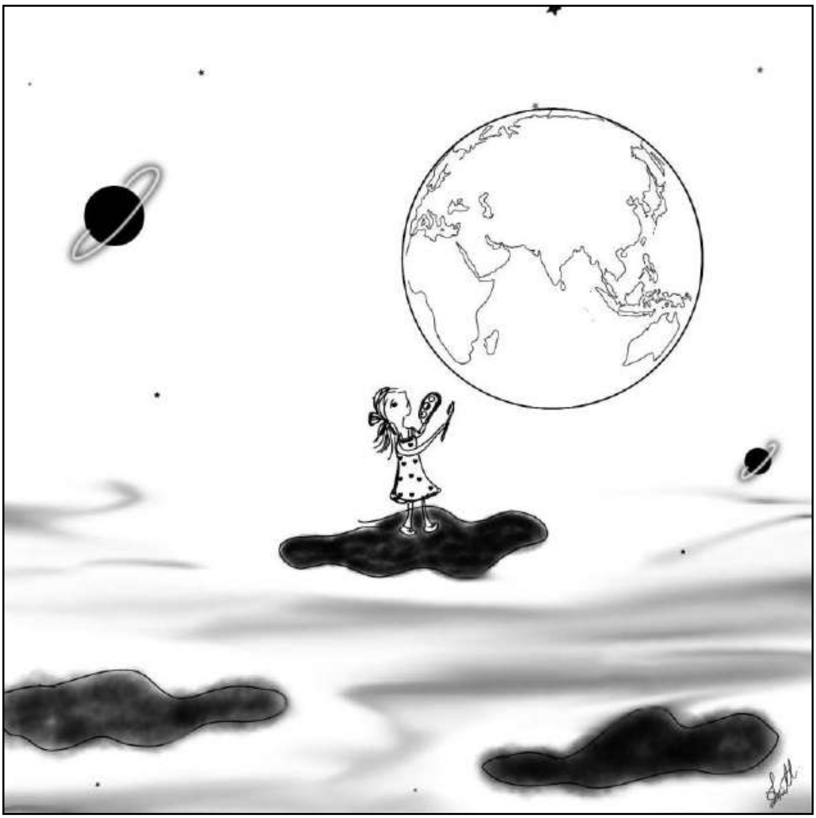

The world comes to a deafening standstill.
A swirl of murky greens, darkest blacks and
the brightest of burning reds stare back at me from the canvas.
From the depth of the swirl, Mother Earth screams in pain.
Her air putrid with chemicals,
her agonized oceans drowning in waste,
her melting glaciers scream frantically,
her trees, slain by humans, tumble helplessly.
This dark swirl – a burning song of fire and ice.
Blotched by the darkness of our cruelty,
the burning amber of our impatience and
the murkiest shades of our destructive thoughts.

Change is integral.
Change from murky greens to rejuvenating greens,
change from the amber of impatience to violets of love and empathy.
The swirl needs colours of change.
Our population has dwindled.
Our lives confined to our homes.
We now care more, look around more, appreciate and love more.

It is time to rethink, to rethink,
The colours we must add to the world.

Minoan Gamage
D/LLB/19/0057
FOL

Student winners (Sinhala)

වෙසක් දා

පටාචාරා දියේ සැඩ මත ගසා යන දරු සෙනෙහෙ දැක දැක
රාමුකල එළි සියක් අතරේ වරල කඩ කඩ පාන දරු දුක
අතක් කොපුලක් මතේ ලාගෙන ඇස් අයාගෙන තොරණේ හැඩ දැක
පොඩි මුදලකට ටිකට් කැඩුවා පටාචාරා රිසි නොවනු දැක

පන්සලේ කවි මඩුව ළඟ සිය දහස් සව ධර්මය අසන්නට
පලස ළඟටම තෙරුන් වැඩියා රෝද හතරක සැප පහසුවට
සාධුකාරය දොහොත් මුදුනින් පැය තුනක ධර්මයට ගෙව්වට
කොසොල් පුරයට හිමි දහස් ගව් වැඩිය හැටි සිහිවුනා පා පිට

පන්සලට යා ගන්න අත්පා වාරු නැති වී ආත්තම්මා
ගෙදර අටසිල් ගන්න අලුයම රූප පෙට්ටිය සෙමෙන් දැම්මා
සජීවී බණ දහම් අස්සේ සෝය කරියක රූප දැම්මා
"දවල් දානෙට පොලොස් රසයට සෝය හදපං" ආත්තම්මා

උණ පතුරු සව් කොල ගොඩේ කොලු පැටව් කූඩුව හදනවා දැක
හංදියේ කරදන්ඩ උස රැල මහා දන්සල උයනවා දැක
දෑත් එක්කර සාධු දුන් අම්මලා අද පරපුයේ වැඩ දැක
"හැපි වෙසක් යූ ටූ" පුතේ යවනවා කෙටි කර පණිවිඩය දැක

හේතුවෙන් ඵල හට ගනී අත් හරිමු දේවෝ, කර්ම වාදය
හිතේ තැනවුම පරම අර්ථය අභිධර්මයේ පළමු ඡේදය
අවිදු, සස්කර, මනස, රූපය පෙලට නැති කර දමන සුපදය
පත පොතේ ධර්මය සමත් වී දරුවනේ ලැබුනද විමුක්තිය

බොහෝ තැන්හි අප වරද්දාගෙන ඇත, මේ නිර්මල බුද්ධ දර්ශනය නැවතත් පිබිදිය යුතුම කාලයයි.. බෞද්ධ ලේබලයෙන් උපනුන් වත් ඒ පිනෙහි අවැඩක් නොකර ගන්නට සුප්‍රතිපදාව අවබෝධ කල යුතුම කාලයයි.. ප්‍රථමයෙන් ඔවුනට නිවැරදි ආධ්‍යාත්මය ලබා දිය යුතුමය. එතකින් ඔවුහු නිවැරදි මාර්ගය තනිවම සොයා යනු ඇත.

Tharindu Athapaththu
D/IT/18/0059
FOC

නොනාරි ඇයත් ගැහැනියක්

වතේ වස්සුනු නෙතේ රසඳුන්
තොලේ නා රත තවරන්න ඇති
ඉනේ දියපට තනේ තනපට
ඇගේ නිරුවත මකවන්න ඇති
කාල වරලස ෂාවි කලණාය
තරුණ ඇගෙ ගත ඔපලන්න ඇති
ඇගේ ජීවිත හිතේ මීවිත
මම මගේ යැයි ලතැවෙන්න ඇති

වතේ සිනහව ගතේ සවිහැඩ
ඈට සහකරු ලැබදෙන්න ඇති
ඇකේ දරුවන් උකුලෙ නලවන්
තනේ ලේ කිරි කරදෙන්න ඇති
ලොවට සඟවන් හිත කඩාගෙන
ඇගේ පටකය මැලවෙන්න ඇති
අහෝ දාරක ස්වාමි සෙනෙහස
ඇගේ දිවියෙන් අත්හැරෙන්නැති

මම මගේ යැයි දෙයක් ලොව නැත
අනිත බව නිතරම දැනෙන්නැති
නිතර සඟවන් ලොවට නොවසන්
තන නොසඟවා කපන්නට ඇති
කුමක් සඟවන් කොහිද හැඩයක්
පිරිමි සිරුරක් ඇතිවෙන්න ඇති
හිරි කොහිද දැන් ලොවට නොරහස්
අඟ පසඟ ඇගෙ සඟවන්න නැති

Tharindu Athapaththu
D/IT/18/0059
FOC

වාට්ටුවේදී

මේ අහන්න පොඩ්ඩක් මම
ඉගෙන ගන්න ඩොක්ට කෙනෙක්
අසනීපය මට කියන්න
නමයි ගමයි කියල ටිකක්

"උදේ ඉඳන් කතා කරා
සර් වගේ ගොඩක් දෙනෙක්
සකුන්තලා පොළොන්නරුවෙ
වයස මගේ දහනවයක්"

මහත්තයෝ මම සර්වන්ට්
ටවුමේ ලොකු ගේක
උයල පිහල රෙදි හෝදල
වැඩ කරනවා නේක
උදේ ඉඳන් රෑ වෙනකම්
මහන්සි උන දාක
ලිස්ස වැටිල ඔලුව වැදුන
තැල්ම මෙන්න මේක.

ඉගෙන ගන්න හැමදාකම
යද්දි වාට්ටුවට
දෙවනි ඇඳේ ඈ ඉන්නව
හරිම උජාරුවට
ගුඩ් මෝනින් සර් කියල
පුංචි හිනාවකට
ඉඩ දුන්නේ ඇයිද මෙහෙම
නොකී කතාවකට

වාට්ටුවේ කොහේ කොතැන
හිටියත් මම කොහොම
ඇයිද මෙහෙම බලන් ඉන්නෙ
මෙච්චර මන් දෙසම
දිනක් දෙකක් බලා ඉද්දි
කවුද හිතුවෙ මෙහෙම
මෙච්චර මේ කොල්ලො ඉද්දි
හිත ගියාද මටම

පෙර කරුමෙට පොඩි වයසෙම
වින්දට දුක් කන්ද
කෙල්ලට ඇති හීන ගොඩක්
රහසෙම පොදි බැන්ද
මුවැත්තියේ මිරිඟුකට
නොවටියි පන කෙන්ද
පුංචි හිතට මෙහෙව් දෙයක්
තේරෙන්නේ නැද්ද

ටිකට් කපල ගෙදර යන්න
ලෑස්ති උන ඈට
ඕන උනා දෙන්නට එක
කොලයක් සුදු පාට
කුරුටු ගාපු අකුරු වලින්
නැතුවත් හැඩ පාට
හිතේ තිබුණු දේ වෙන්නැති
ලියා තිබුණ මේම

ලස්සන සුදු නෝන කෙනෙක්
සර් බැඳපු දාට
ලස්සන පොඩි පැටව් ටිකක්
හදා ගත්තු දාට
ලස්සන ලොකු ගෙයක් හදල
පදිංචි උන දාට
මතක ඇතුව ගෙදර වැඩට
ගෙන්න ගන්න මාව

T.A.U.D. Perera
O/C 4808 (Int 33)
FOM

(නො)දුටු දුක නොහොත් ‘සොයන්! චරිතාපදානය’

පෙර වදන - ස්වයං චරිතාපදානය

අම්මා	නංගි පොඩි මල්ලී ගමට	වෙලා
පෙම්මා	ලබති මවුගේ තුරුලටම	වෙලා
ගත්මා	මුදල දාඩිය හා තෙත්ම	වෙලා
දුන් මා	නිසා උන්ගේ මුව එළිය	වෙලා
පසුව	අපේ පිය උතුමන්ගේ	වියොවෙන්
විසුව	මනා ලෙස දිවි සරියක්	කෙරුමෙන්
පිදිය	මලින් පහනින් දිව රෑ	හැඟුමෙන්
මෙදුව	දිවා රෑ නොබලා	වෙහෙසීමෙන්
උන්	උන් වසර ගනනින් මුහුකුරා	ගියේ
දුන්	හැම ශිල්ප පමණයි උන් රැගෙන	ගියේ
විත්	කල වයස රන් මුදුවක් සොයා	ගියේ
මන්	විතරම ද? සොහොයුරු කැළ අතැර	ගියේ

පසු වදන - චරිතාපදනය

සඳට	තනි නැතිලු තරු පොකුරු ලඟ	හන්දා
ඉරුට	දුක නැතිලු තේජස් වැඩි	හන්දා
මලට	කම් නැතිලු නිරතුරු හැඩ	හන්දා
ඇයට	සැප නැතිලු දුප්පත් වුන	හන්දා
බාලේ	තිබුණ මුව හසරැලි අද	නැතුවා
ආලේ	තිබෙන උත්තම ගුණ රැස	නැතුවා
දේසේ	හොඳ උනත් කාලේ ගුණ	නැතුවා
ඇගේ	තිබුණ වටිනාකම අද	නැතුවා

දිදුලන දිගු වරල පා දක්වා වූවා
බබලන දෙනෙත් නිල්මිණි රූ අඩු වූවා
ඇවිදින දෙපයෙ මිරිවැඩියත් නැති වූවා
දෙවඟන වගෙයි ගුණ රුව නම් වැඩි වූවා

කාසිය ලොකුයි අද කාලේ පෙරට වඩා
වාසිය සොයයි සැම විට ගති ගුණට වඩා
දාසිය වගෙයි මෙහෙවර කළ උසට වඩා
නෑසිය සිටිය මුත් නැත ඇගෙ දුකට හඬා

වරදක් නැති වුනත් ඇය'තින් අනුන් හට
සැපතක් නොවූයේ කිම්දැයි ඇසුව විට
පැනයක් නැගේ එකවර මගෙ සිත අගට
කෙලෙසට වැලකේද කම් එල රිසි කලට

ලෝසත් සැමට ඇය දුන්නා මහඟු වැකී
බෝසත් ලෙසින් කල යුතු දේ කරනු රිසී
පේවත් සමාදන් කර සිත දැහැන් හිමී
සේසත් සෙමෙර චාමර සුව නොසොය සකී

කුමට කවර සැප මා යළි සොයන්නෙ ද?
සිතට සහන දුක් දී කල් මරන්නෙ ද?
කුමට මිරිඟුවක දිය යළි සොයන්නෙ ද?
සතට හිමි සසරෙ තව තව සරන්නෙ ද?

Vasuki Uttara Jayasinghe
Staff
FMSH

ඇය

කුසුමක්   වගේ හදවත සුවඳින්   පුරනා
සුළඟක්   වගේ ගිමනට සිසිලක්   ගෙනෙනා
වැස්සක්   වගේ දුරු කතරම තෙත්   කරනා
අම්මා   නුඹයි මගෙ දරු පන මෙන්   රකිනා..

දුක   තුළ කිම්දෙමින් දුක සතුටක්   කරවා
කඳුල ම   හරව හරවා සිනහව   පුරවා
නොනිදා   නින්ද තරවටු කරමින්   හරවා
කැපවූ   මව් නුඹයි දරු පෙම රජ   කරවා...

වසලා   හද පියන් නොලබා යස   ඉසුරු
හැරලා   මන අගුලු මව් පෙම දුන්   මියුරු
දුරලා   විඩා හද තුළ ප්‍රේමය   වැපිරූ
දෙවඟන   නුඹයි මගෙ දරු මට තිලිණ   කෙරූ....

Asela Gunesekera
Staff
FOC

The Piano Player

Fingers flew over the coloured keys,
Tunes flying,
Mesmerising the audience.
Calmness enveloped me,
As I watched the hands,
Hypnotised,
In meditation, perhaps.
My mind strolled down the memory lane,
Thoughts gushed,
Yet, very serenely.
This was the cure I needed today.
Beautiful tunes,
Penetrating my mind,
Easing my heart
And calming my soul.

Bhagya Senaratne
Staff
FDSS

Winners (Tamil)

கொரோனா

பெருஞ் சீன தேசத்தினாங்கே உலகப்புலமையில் பழமையான
பெருமைசேர் வூஹான் எனும் பெருமாநகரின் நுண்புலத்தில்
கருவாகி உருவாகி உருமாறி தரணியதை இக்காலம்
காலனாகி அழித்துவரும் கண்ணற்ற கொரோனா

மார்தட்டி விரல் நீட்டி மற்றவரை அதட்டி உலகத்தில்
யார் கிட்ட வந்தாலும் நான்பணிய மாட்டேனென்று சூழுரைத்து
போரிட்டு அடக்குவேன் என்ற டொனால்ட் ட்றம்பையும் இன்று
ஊர்விட்டு அனுப்பியது இந்த உயிர்கொல்லி கொரோனா

ஊனின்றி உறக்கமின்றி தாம் உல்லாசமாக வாழ்வதற்கு
நேரமின்றி உழைத்து நித்தம் தவங்கிடந்து பாரில்
ஈரேழுபரம் பரைக்கும் உழைக்கவென திடமாக இருந்தவனை
மீழாமல் முடக்கியது மிகக்கடிய கொரோனா

உனக்கொரு நோயென்றால் அனுமனைப்போல் பறந்து
அளப்பரிய சஞ்சீவியை அப்படியே தான் கொணர்ந்து உனக்கு
தளப்பமிலா மருந்தளிப்பேன் என்றவனை இப்போ
மறக்க வைத்த இக்கொடிய மனிதகொல்லி கொரோனா

காலையிலே யெழுந்து கதறியே வெளிக்கிட்டு எந்நாளும் பாட
சாலைக்கு பறந்தடித்து பாங்குடன் சென்ற பிள்ளையை
மூலையிலே முடங்க வைத்து மொக்கனாக்கி பரம்பரைக்கு
உலைவைக்க வந்து சேர்ந்த ஊதாரிக் கொரோனா

வருவிருந்து பார்த்திருந்து நாங்கள் வாழ்த்தி உணவுண்டு
இரவுபகல் பாராமல் ஏற்றமிகு உறவு கொண்டு தேனியாய்
ஒன்றாக வாழ்ந்த ஒற்றுமையான உறவுகளுக்கு இப்போ
ஒரு மீட்டர் இடைவெளியை உவர்ந்தளித்த கொரோனா

ஆகாயத்தில் ஆராய்ச்சி அந்தரத்தில் தொங்கும் புலம்
பாதாளத்தில் நகரம் இன்னும் பலபல கண்டுபிடிப்பு என்று
சாலச் சிறந்த விஞ்ஞானம் இன்று தன்னிலாமையினால்
வாழப் பழகிக்கொள் என்கிறதுகொரோனாவுடன்

V. Alagaratnam
Staff
Library

அவர்கள்

நான் என்னும் அகந்தை என்றும்
நல்லவர் பக்கம் செல்லா
தேன் எனும் மொழியால், நேர்மை
செயலினால் அன்னார் என்றும்
வான் உயர் புகழை எய்தி
வாழ்ந்திடல் உண்மை, அன்பு
தான்அவர் சொத்தாம்.மண்ணில்
தனக்கென எதுவும் கொள்ளார்

பிறவியை எடுத்த நோக்கம்
பிறருக்கு உதவு தற்காய்
உறவினர் பகைவர் என்று
நெஞ்சினை எரித்தி டாது
அறவழி நிற்கும் சான்றோர்
அழிந்திடா தென்றும் வாழ்வர்

அன்னவர் எதிரில் நின்றால்
அதுஒரு கணமென் றாலும்
உண்மையின் ஒளியை காண்போம்
உள்ளத்தில் அமைதி கொள்வோம்
மண்ணிலோ அவர்களால் தான்
மற்றவர் உயிர்வாழ் கின்றார்
என்னதான் இருந்த போதும்
இவர்களுக் கீடுண் டாமோ

பணமது படைத்த போதும்
பதவியில் உயர்ந்த போதும்
இனசனம் நிறைந்த போதும்
ஈடிலாப் புகழின் போதும்
குணமது மாறி டாது
குன்றென உயர்ந்து நிற்கும்

அணையாத விளக்காம் அந்த
அன்புள்ளோர் என்றும் வாழ்க
கோபமே அறியார். வாழ்வில்
கொடுமையின் நிழலே காணார்
பாபமாம் செயல்கள் அன்னார்
பக்கத்தில் வரவே அஞ்சும்
சாவது வந்த போதும்
சத்தியம் காப்போர் இந்தப்
புவினில் நிறைதல் வேண்டும்
புன்மைகள் அழிய வேண்டும

M. Bawatharani
D/LLB/20/0004
FOL

அன்பு பொங்க வேண்டும்

அன்பு பொங்க வேண்டும்-இங்கே
அமைதி தங்க வேண்டும்
சுயநலம் மிரண்டு ஓட, தொல்லைகள் மறைந்து போக
பயம் அழிந்து மக்கள் எல்லாம் பண்புடன் இணைந்து வாழ
அன்பு பொங்க வேண்டும்-இங்கே
அமைதி தங்க வேண்டும்

சாந்தி ஓங்க வேண்டும்-உயர்
தர்மம் என்றும் வேண்டும்
பட்டதெல்லாம் போதும் என்று பாதியாய் இளைத்துத்துன்பக்
கட்டினுள் ஒடுங்கி உள்ளோர் கவலைகள் மறைந்து போகச்
சாந்தி ஓங்க வேண்டும்-உயர்
தர்மம் என்றும் வேண்டும்

நீதி வாழ வேண்டும்-சத்ய
நெறி தழைக்க வேண்டும்
நான்எனது என்ற போக்கு நலிந்து வீழ, நன்மை செய்யும்
நாம்எமது என்ற எண்ணம் நாளும் நிலைத்து நிற்க
நீதி வாழ வேண் டும்-சத்ய
நெறி தழைக்க வேண்டும்

சோகம் ஓட வேண்டும்-மக்கள்
சுமைகள் மாற வேண்டும்.
துன்பம்என்ற வார்தை மாளத் துவண்டவர் எழுந்து நின்று
இன்பம் இன்பம் என்று சொல்லி இதயகீதம் பாட இங்கு
சோகம் ஓட வேண்டும்-
சுமைகள் மாற வேண்டும

M. Bawatharani
D/LLB/20/0004
FOL

English shortlisted winners

The Carmelyzed Fornication

I, embrace the warmth of love
Amidst a bright night with no moon
Hearken to the song of smiley rain drops
Through the fumes of my blunt

The drizzling rain droplets
Blushing with lustrous emotions
Canoodle the tree tops and
Enfold the earth

Insane flora intones love symphonies
For the baby blossoms,
Conceived with affection
To the love epistle of rain

Me, yearned for love
Through the isolated quarantine
Now kissing the lustrous nature
Biting the lips of rain

The endless intense climax under
Warm exhaust and cold breeze
Whispers slowly,
It’s the Immortal endearment

R.W.P.M.M.S. Rajapaksha
DS/LLB/18/0065
FOL

I am a Maze Runner

A universal contest!
Millions of competitors from
thousands of nations from
hundreds of countries
are in the game.
From the womb to the tomb
all are running seeking the way out.
The Maze is grey
dark and shabby;
hard to find a light...
Around the clock
The Maze changes.
You have to find a new way.
Multiples of different directions
Diversity of selecting patterns
Plenty of cycles
Varieties of choices
Mistakes to the Square of Infinity
come along the way.
Sense the smell of your destiny
I have chosen my way.
But still, I AM A MAZE RUNNER...
seeking the way out.

H. E. Hansamali
D/ENG/19/0016/ET
FOE

In The Core of Your Heart ♡

I did know from the beginning
that I would make the ending
The saddest thing about my regret
is I can't forgive and you can't forget

You helped me to stitch back my heart
Showed me the way for a brand new start
Never did you want to see me cry
But I never kept your eyes dry

You brought me all the brightness
and filled my life with happiness
In return I gave you endless pain
and you lost your hopes in vain

Breaking your heart into tiniest pieces
I robbed you of your smile and happiness
though the scars I made will last forever
I know you wanted me to leave you never

I had solid reason to leave, I believe
which you didn't want to believe
But I know in the core of your heart
I still own one small part.........

J.M.H.C. Jayamanne
D/MLS/18/0023
FAHS

A Petition..........

An enemy
Invisible......
An attacker
Powerful......
Where do the battalions hide?
Why did the massacring weapons malfunction?
Why are the boasting World Powers so silent?
The enemy
brutally unleashed on the earth.......
not blood nor wounded soldier.......
But
thousands of cadavers.....
without a prior death warning......
No matter who....
of whom......
No allied powers
against him......
Neither NGO nor any Human Rights Committee.....
Only way
Is.....
A Petition.....
To God and The Nature......
No alibis on us.....
for being insane on
materialistic world and power......
Though you punish
our common enemy........
What our eternal hope
is to stop him........
Not to compensate us........
However the enemy
taught us.......
two Precious Lessons

'Love Nature'
'Embrace Humanity'
WE......
Hereby sign the Petition.......
with
'animals, countries, celebrities,
politicians, commoners, the rich,
the poor, beggars, priests, soldiers.........
and Whole World......'
Hope your justice
to make us not cry furthermore.....
as our ancestors did on Hiroshima.....
Nagasaki......
Mercy on Wuhan.....
Mercy on Lombardi.......
WE.....
patiently await.....
your mercy .....
From Holy Jurisdiction.......

A.P. Tharuka
DS/LLB/18/0037
FOL

Matters of the Heart & Mind

The mind, has many visages
Mostly, an ardent advocate of logic and reason
Sometimes, overwhelmed by emotion
Seldom, a blank slate

The heart is a vessel governed by emotion
An abundance or a minuscule amount thereof
The stark difference between the kind and the wicked

The heart and mind lie in constant battle
One trying to supersede the other
The continuous collision, a source of great distress

True serenity lies in equilibrium
A state in which they both co-exist
One complimenting the other
No more, no less

D. A. N. Somanader
D/MBBS/15D/0056
FOM

The Break

He ran and ran and ran and ran
My dear you need to take a break
Whispered she softly to the tired-looking man
He didn't want to listen for God's sake

I'm not tired he said out loud
Yes you are and so am I
She said solemnly, knowing his fraud
Sorry to do this but soon you'll know why

All of a sudden he wasn't allowed to be free
Not anymore
There was an invisible barrier
Controlling his life, no one could see
Wasn't expecting a move so scarier

He stayed, rested,
learned new ways of being
He listed to himself more deeply
Found hidden toxic wounds
He has never seen
"Oh" he exclaimed
his voice rose steeply

Then looked up to her. "You were right"
Was the only thing he wanted to say
He found her smiling as usual in daylight
But she looked different in a way

What is the reason for this change
Suddenly It became clear, she's healing too
Merry flowers bloomed in a wide range
Birds were singing and the sky was blue

Day by day it began feeling free again
Pandemic was gone, time woke up from its freeze
She was glowing "darling I'll never put you in pain"
He promised walking in scented evening breeze

A.A.K.K. Athapaththu
D/PST/19/0020 (1802)
FAHS

Oh Privileged One!

You sit at home
feeling sorry for yourself.
A comfortable home,
with an AC, a fridge and online shopping.
They still toil in the sun,
sweeping and cleaning,
harvesting their crop;
feeling responsible for what they do.
Others at home, unable to feed
children lay hungry, weeping daily.
Do you still feel sorry,
Oh privileged one!
You have more,
while they have none.

Bhagya Senaratne
Staff
FDSS

Sinhala shortlisted winners

අහිමි පෙම

හිත් අහස පුරාවට
    පැතිර ගිය ඝන අඳුර
පාළු තනිකම
    රහසේම විඳගන්න
කියා දුන්නා හඳට
    තරු අතර තනි වෙන්න

දන්නවද රෑ අහස
    පෙම් කළත් හඳ සසට
රූ මැව්ව ආවාට
    කී රහස නිහඬවම

ඉතින් ඇයි තනිවෙච්ච
    විහඟෙකුගෙ ගී හඬට
සෙළවෙච්ච අතු පතර
    තාලයක් එක් කළේ
මද පවන හා මුසුව
    අසිනි වැසි වැටෙන කල
ඇද හළන්නේ නැතිව
    රුවා ගන්නම් කඳුළ
නැති නිසා රෑ අහස
    පෙම් කළේ ලෝ ගැබට

O.V.Wickramaarachchi
O/C 5573 (Int 36)
FOM

රෑ මනාලි

ගාලු මුවදොරින් ඉරගල සයුරට වැටුනී
පාට පාට විදුලි බුබුලු දැල්වී නිවුනී
හඳට මුවා වූ තරුවට රහසේ හැඩුනී
පාට නැතුව කොලොම්පුරේ රෑ මල් පිපුනී

කෝමල ලිය පදිකය මත බැල්ම හෙළන්නී
සුර විමනෙන් බට බමරිඳු ඇය හඳුනන්නී
රුපියල් සත ආදරයෙන් දිවිය රකින්නී
හිත ඇවිලෙන ගිනි සඟවා ඇය හිනැහෙන්නී

විඩාපත්ව බමරිඳු සිත් පිනවා තුටිනී
පැය ගණනක ලෙන්ගතුකම යහනේ රැඳුනී
උකසට දුන් ජීවිතයෙන් කඳුළැලි හැලුනී
පදිකය මත රෑ මල් වල පෙති බිම වැටුනී

K . Anuradha
IT/17/036
FOC

සුජාත

ගොම්මන් යාමේ අඳුර ගලාවිත්
ඔබ සොහොන'ග - මා තනි කළ මොහොතේ
ගැරහුම් මහ වැසි - නිතොර වසිද්දී
උණුහුම සිහිවිය - මව්නි ඔබේ
සිහිවිය උණුහුම - මව්නි මගේ

සෙමෙන් සෙමෙන් මා - පිය නැඟුවා
හදගේ දුක් ගිනි - ගිනි වතුරින්
නිවනට සිත් සේ - නිවනට සිත් සේ

සුයාමයේ වීණා නාදෙන් - නූපුර සැලුණා ඒ තාලෙන්
තුනුවඟ රුැසිරෙන් - සලෙලුන් මත් වී
මධුවිත බඳුන ද - යළි යළි හිස් වී

ලේ බිඳු රුැවාගත් - අතර දෙතොලේ
සලෙල යකුනේ
හදවත විය නිරයක් - රාගය විය ගින්නක්

ළඳකගෙ දෙසළඹ නාදය අසලින්
ඇසුණා - සිතුණා
ඈ වෙත බැල්ම හෙළන්නට
ඈත් මවක් බව සිතුණා ඒ සඳ

මධුපැන් බඳුන'ග කඳුළැලි වූයේ
මධුපැන් බඳුන'ග කඳුළැලි වූයේ

B.S. LOKUHETTY
DS/LLB/19/0119
FOL

පියෙකුගේ හමාර බණවරය නම්...

පුරුදු පාරෙම මෙහෙම යන්නට
හිතකවත් උන්නැහැ පුතේ
පටන් ගත් ගෙයි බිත්තිවත් තව
නග්ග වන්නට බැරි උනේ
කිසිම හයියක් නොදී උඹටම
දෙන්න මේ බර බෑ පුතේ
කොහේ යන්නට ආපු මරුවද
මගදි මූණට හමුවුණෝ...

සොබාදහමට උනත් අවනත
යන්න හිතකින් බැහැ පුතේ
උඹයි නංගියි අම්මවයි මට
මැවිල පෙණුනෙත් ඒවෙලේ
තිබ්බ මුලු හයිහත්තියෙන් මරු
නවත්තන්නට බැරි උනේ
බුදුහිමිත් පිරිනිවන් පෑකල
මෙමට ගැලවුම් කොයි පුතේ...

නංගියත් අම්මත් උඹේ පණ
දන්නවා මං මයෙ පුතේ
ඒ පණ උඹ ඉඳුරාම රකිනව
නැතත් මගෙ හෙවණැලි ඔහේ
දිරිය වඩවා ගනින් හිතයට
උඹට මහ ලොකු හිත් ඇතේ
ලොකු පුතා වග උඹ තාත්තගෙ
පෙන්නපන් හැමටම පුතේ...

තාත්තා නැති දුකින් හඬතොත්
අම්ම නංගී හැමවෙලේ
ළඟට ගෙන සිඹ සනසවාපන්
පෙරදි මං කෙරුවා වගේ
උඹයි නංගියි හිඳින් අම්මා ළඟ
ගහට පොත්තක් වගේ
පුතේ හැමකල් හොඳින් රැකපන්
ඔය මැණික් කැට තුන මගේ...

දියන් අම්මගෙ බෙහෙත් ටික හරි
වෙලාවට අරගෙන පුතේ
නැතොත් අම්මට ඔය බෙහෙත් ගැන
හරිහමන් සිහියක් නැතේ
පොතපතේ වැඩ නංගිගේ උඹ
මග නොහැර බලපන් පුතේ
මාත් අම්මත් දැක්ක හීනය
උඹල දෙන්නාගෙම අතේ...

ජීවිතේ ගැන මං කියාදුන්
හැමදේම හිතපන් පුතේ
යනදාට අපි හොයන කිසිවක්
එහෙ අරන් යන්නේ නැතේ
ජීවිතේ හැම හොඳත් නරකත්
අපි කරන පුරවන් හිතේ
පමණාමයිනේ ඉතුරුවෙන්නේ
රත්තරන් මගෙ සුදු පුතේ...

රවීන් වෙත්තසිංහ අධ්‍යක්ෂණය කල 'හමාර බණවර' දෘෂ්‍ය කාව්‍යය (2020) අනුසාරයෙන් රචිත පද පෙළකි.

P.L.D.R. Prabhath
O/C 5026 (Int 34)
FOM

පිටුවහල් කල සත්‍යය

මාක්ස්වාදයේ අසූව විස්ස සංකල්පය
අංශුමාත්‍රයකින් නොවෙනස් වූ ලෝකයක
මිනිසාගේ වුවමනාවට හදාගත්ත මිනුමකින්
ඔවුන්වම බෙදාගත් ලෝකයක
අරමුණක් නැතිව අතරමං වුන මිනිසුනුයි අපි මිත්‍රයා
එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මර උගුල් වලට හසුවුන
ප්‍රතික්ෂේප කිරීම් වංචාවන් මැද මංමුලාවුන
අනිත්‍යයතාව නිත්‍යයැයි මෙනෙහි කල
සාක්කු සල්ලිවලින් පිරුනත් හදවතින් දුප්පත් වුන
මේ අපේ කතාවයි මිත්‍රයා
එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

පිනට බඩ ගාලා පවට පසු නොබලා දිව්ව
ගැලපීමම උරුමයක් යැයි සිතුව
මිහිරිම තනුවක ද අඩුපාඩු සෙව්ව
හදවතේ ගින්දර එහිම රදවා ගත්ත
වැරදි සැලසමුක කොටස්කරුවන් වුන
මේ අපේ කතාවයි මිත්‍රයා
එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

චේ ලා කැස්ත්‍රෝ ලා පරදා
සමාජ සාධාරණයටම හඬගාන
එහෙත් එය කිසිදා අත්නොදුටු
වැරදි සිස්ටම් එකක අතරමං වුන
කතාවක පෙරවදනයි මේ මිත්‍රයා
එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

H.T.N.Fernando
PST/17/020
FAHS

ජයගනිමු තුන්බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි රඳවා

ස්වර්ණ හිරු රැස් මිහිකතට වැද සරු කෙරූ මහපොළොව නැත අද
ද්වර්ණ වූ වාතලය පිරිමැද ගණදුරයි බැලූ බැලූ හැම අත
නගන වූ තුරුවියන් ඉකිබිඳ හඬන හඬ සවනත වැකෙන සඳ
දුක් නොවූ කිසිවෙකුත් වෙද අද නැගෙන තුන්බිය දකින ඉකිබිඳ....

දයා අනුකම්පාව ගිලිහුණු සුළඟ සැඩ වී හමන විලසා
ලතෙත් බව නැති මහා වරුසා ඇද හැලෙයි ගම් දනව් වනසා
කොතෙක් දුර අප මෙලෙස යන්න ද මිනිස්කම් තව තවත් කෙලෙසා
සිතන්නට කාලයයි මිනිසුන් පුරණ මනුදම් සිතින් විමසා....

හඬන මිහිකත සිඹිමු සනසා දෙරණ මත තුරු වදුලු අතුරා
මිලින මනුදම් වඩමු නොලසා දයා කරුණා ගුණය වපුරා
අත් හැරුණු අත්වැල් බඳිමු අත්හැර තැවුල් සෙනෙහසින් බඳවා
ජය ගනිමු තුන් බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි රඳවා.....

Asela Gunesekera
Staff
FOC

Tamil shortlisted winners

கொரோனா வைரஸ்

ஜநா கூப்பிட்டால் உலகமே கூடும்
உன் வருகை தெரிந்துவிட்டால் உலகத்துடன் ஜநாவும்
வீட்டுக்குள்ளே அடங்கி ஓடும்

பொதுவுடைமை வாதிகளின்
நாட்டில் பிறந்த
உலக பொதுவுடைமை
வியாதி நீ

அண்டம் பிளந்தவனும்
அணுகுண்டு கொண்டவனும்
ஆகாயம் பிடித்தவனும்
மண்ணை மடித்தவனும்
உன் முன்னே மண்டியிட்டுத் தாழ்கிறான்

உலகை பூட்டி வைத்த முதல் சாவி நீ
ஏழைக்கு காசு தராத கஞ்சனுக்கும்
வீதியில் நடந்தால்
வழக்கு போட வைத்தது நீ

சானிடைசர் தீர்த்தம்
மாஸ்க்கு உலக தேசிய சின்னம்
தூய்மை வாழ்க்கைத் தகுதி
இதுவும் சாத்தியமாகும் அறிவோமே

K. Harish Sagar
D/BSI/20/0037
FDSS

என் கிராமத்தின் ஓவியம்

பெரும்பாறைக் குன்றுகள் சூழ்ந்த
என் வெப்பமுற்றநிலங்கள்
புவியதிர்ச்சியின் வெடிப்பினைப் போல
பிளவுற்றிருப்பதைஎப்படிசகிப்பேன்
உளுந்துச் செடிகள் கைகளில் சிராய்க்க
புல்லறுத்துக்கட்டியசுமைகளுக்கு
கூப்பிய இருகைஏந்தி
கூலியாய்க் குடித்தபழங்கஞ்சியின்
அடர்ந்தகந்தகச் சுவை
நாளமறுத்தசுரப்பினைப் போல்
உடலெங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது
பழகியவிலங்குகள் இறந்துபோகையில்
சுமந்துசென்றுபுதைத்துப்போட
வீசியஒருபடிநெல்லும் பதராகி
பட்டினியால் புரண்டதும் நினைவிலாடுகிறது
எட்டாததொலைவில் நின்று
பனையோலைகளில் தேனீர்அருந்துகையில்
உதட்டிலிருந்துவழியும் சாதியின் வலி
காலணிகளற்றபாதங்களைநனைக்க
என் கிராமத்தின் ஓவியம்
தன்னைச் சட்டமிட்டுக்கொள்கிறது
ஒருபோதும் உறங்காதரெட்டைவாழிடத்தில்.

M. R. M. Anaas
D/RTP/20/0012
FAHS

விதி வரையும் கோடுகள்

சுகமாக சென்று கொண்டிருக்க
வாழ்க்கை என்ன
செங்கம்பளம் விரித்த பாதையா?

ஓரேதிசையில் பயணிக்க
வாழ்க்கை என்ன
முடுக்கி விட்ட காற்றாடியா?

விரும்பியவை மட்டுமே கிடைக்க
வாழ்கை என்ன
கற்பகத் தருவா?

இல்லவே இல்லை…
வுாழ்க்கை….
விதியின் விளையாட்டு..
நாம் பிறக்கும் முன்பே
எமக்காக வரையப்பட்டவை
அல்லவோ!

மேலிருந்து கீழ்நோக்கி
பாயும் காட்டருவி
போல் தானே
நம் வாழ்வும்…

ஏமக்கென வரையப்பட்ட
விதிக்கோடுகளில் பயணிக்கின்றோம்….
ஆசைக்கும் மீண்டும்
கடந்து வந்த பாதையில்
திரும்பிப் போக முடியாதே!

சில சமயம் வேகமெடுக்கும்
சில சமயம் தேங்கி விடும்
சில சமயம் வற்றியே விடும்
காட்டாற்றாய் வாழ்வும்
அதன் போக்கில் பயணிக்கும்…
விரும்பியவை சில போது
கிடைக்காது,

விரும்பாதவை வேண்டாமலே
கிடைத்து விடும்,
எதிர்பார்த்தவை இருந்திருந்து
நடக்காது,
எதிர்பார்க்காதவை அதன்போக்கில்
நடந்துவிடும்,
விதி வரையும்
மாயாஜால கோடுகளில்....

ஒருவர் விதி பார்த்து
மற்றவர் சிரிக்கும்
உலகமிது,
நாளை நம் விதி பார்த்து
எத்தனை பேர் சிரிப்பார்
என மறந்து...

சில நேரம்
வாழ்க்கையே ஸ்தமித்தமாய்
மனம் நொந்து விடும்,
என் கற்பனை படி
விதி சற்று ஓய்வெடுக்குதோ
என்னவோ..

விதி வரையும் கோடுகளில்
என் வாழ்வும் அழகாகும்
காலங்கள் தொலைவில் இருக்காது
என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே
நிகழ்காலத்தை அழகாக்கும்
வாழ்க்கையில் பிடிப்பை தரும்
அருமருந்து அல்லவோ!

Kershana Ganeshamurthi
D/PST/19/0029
FAHS

நட்பு

நட்பே,
மெழுகானேன் திரியாகவந்தாய்
புத்தகமானேன் கவிதையாகவந்தாய்
நிலமானேன் நிலாவாகவந்தாய்
மண்ணுலகில் மனிதனாய் பிறந்துவந்தேன்
நண்பனாய் கூட வந்தாய்
ஏட்டில் எழுதமுடியவில்ல
எமது இதய இராகங்களை
ஒருபாட்டில் எழுதமுடியவில்லை
நாம் பழகியநாட்களை
எங்கிருந்தோவந்தநாம் எதிர்பாராமல் சந்தித்தோம்
அன்புஎன்னும் பாசகயிற்றால் கட்டுண்டோம்
இப்பாசக்கயிறுஎன்றும் தொடரவேண்டுகிறேன் இறைவனை!

S. Kaarthiga
NNP/17/010
FAHS

SHORT STORIES

Destiny

I lifted my arms to let them know I surrendered. Soon I was blindfolded, handcuffed and pushed inside a vehicle. After nearly thirty minutes, someone kicked me out of the vehicle and dragged me along a wet cement floor. The blindfold was removed and so was my sarong. I was then locked in a tiny cell.

The cell had a musty smell mixed with the smell of stale blood. I could hear a scream which slowly faded into a moan after every “bang” a gun made. One, two... I counted for every “bang” I heard. My count was thirty-six when a clock somewhere made eleven strokes. It heralded me that today or tomorrow would be my day. The cell was then unlocked by a man, bare chested, who covered his lower body with camouflage pants. I was taken out of the cell and directed to a different room where I was tied to a chair.

I stared at the floor promising myself not to spit anything out. The scarlet, brown and black patches on the floor told me the story of men, even of women, perhaps, whose life fluid drained out telletale crimson as the flesh split open to an aggressive kiss of a bullet, for the sin they’d committed by trying to colour the lives of the majority proletariats of the country.

Three men entered the room. Two were shirtless, dressed only in camouflage pants, and the other was a fully-dressed army officer who had stars on his shoulders. He trudged towards me, lifted my chin up and threw a mocking grin. “Do you know me?” he asked. I said “no”. “Good, very good”, he said with barbarity lurking in his eyes. “Tell me this and I will let you go home”. He asked two or three questions to which I lied. Knowing that I lied, he kicked the chair with all his might. I fell on the ground. He stamped his foot on my neck in frustration. For the first time in my life, I felt the fierce currents of death starting from

my head, travelling to the tiniest part of my body and kept swirling inside my chest.

I was questioned again. But, I kept my promise. The two-bit crook hammered my fingers and pulled my nails apart. I cried out as excruciating pain paralysed me and found myself dressed in moth-eaten pajamas lying upright on an old bed, covered in sweat.

I needed some water. I pulled out a piece of paper from an old book and scribbled "water" on it and rang the bell I was given. For a couple of minutes I had to stare at a spider who was confidently reaching towards an insect trapped in its web until it was suddenly ambushed by a gecko who was passing by. The nurse came to look at what was written on the paper, and the next minute, I was offered a glass of water.

This was how things happened here. Since the day I was diagnosed with paralysis, I used to stroll on the wheel chair or ring the bell to get help. Except for the fact that they made a little delay in arranging everything, the staff here was friendly and caring.

When everyone here loved the comfort they gained after a good nap, I hated it, for I had to wake up with haunting demons of my past. I wished that I had Alzheimer's like Jaya for he had forgotten most part of our struggle and regret over the things he lost. I strolled towards the dining room to get myself a coffee and saw Jaya refusing to eat. He was my companion since grade eight, but I never thought that we would be together in our eighties too. Our illnesses prevented us from talking much. He would forget what I say and would not tolerate me stammering.

I gulped down the last sip of my coffee and strolled towards my room. In the corner of my bed, I found my diary left open.

12th May 1989

The milky light seeped through the half opened window drawing patterns, which were sometimes stirred on the floor when the wind swooped up a tree and rustled the leaves. Her face shone in the moon light. She was soundly asleep. I caressed her hair while watching her. I wanted to tell her that I loved her, that I loved her more than anything. Suddenly my feelings that were silently residing in the deepest place of my heart burst out in tiny drops of tears. I wasn't sad. I wasn't happy. I was tearing down the emotions of love for her. Her eyelids fluttered as I kissed her head. She looked at me and drew a gentle smile over her lips, grabbed my hand and slowly placed it on her belly. I kissed there too, where our little one was growing. She put her arms around me as I kept my head on her chest to feel her breath rising and falling. I was overwhelmed by the love she gave. I wished I could live in those moments forever. I was allured to this life and didn't want to leave it.

As I read, I drew a mental picture of the past. I wished I had travelled back the time to live there a little longer, for they were the best moments of my life that I never wanted to return from.

I stared out of the window. I could clearly remember what happened. It was October 16th 1989. Madhavi had only two weeks for the delivery. I woke up early and prepared breakfast. Then I went to get Madhavi to wake up. She said she was feeling a bit uncomfortable. I comforted her and informed the neighbouring house to take care of her while I'm gone for work. She asked me whether I could come early that day. I didn't say anything. But my inner self accused me for not being able to stay for my wife when she needed me the most. Was I working for my people or was I risking my wife's life to fulfil my selfishness? I've always had this conundrum.

I knew Madhavi wasn't in a good mood. But, I had to work and attend a discussion of the party about the tense situation that prevailed. That was the time when people prayed for the night not to dawn, for those nights filled the air with an acrid smell of burning flesh. The mornings that dawned after such nights were not pleasant either. One could

witness where the smell came from seeing half burnt bodies held between tyres. Sometimes the head was separated from the body and was supported by a stick standing on the ground. I was in mental agony having experienced this disaster. They were our people, the people who joined the struggle expecting a better way of life, not a life that questioned them whether that dream was worth fighting for. But, we didn’t step back or kneel down before the totalitarian government.

I attended the meeting in a secret house that belonged to the party and we were informed that some active members were arrested at Rathnapura. This scared the members of the party that they would divulge the hideouts of the party leaders. After the meeting, I drove back home. Madhavi wasn’t there. She had left a note for me that she couldn’t bear the pregnancy contractions and left to the Thalawakele hospital with our neighbour. I prepared some stuff that I thought she’d need and stepped out of the house. The house was invaded by an army squad. I surrendered. I had nothing to do except that. I was brutally detained. I couldn’t feel my right leg for nearly two weeks. But, I wasn’t killed. Few weeks later, I was transferred to another place. Later, I got to know that it was Mattegoda army camp. There, I got to hear the tragic news of the murder of our leader.

I was released two days later. I went back home. I was shocked to see that half of our house was burnt. I ran to my neighbour and found their house locked. I ran to and fro like a mad person and found my wife’s body half burnt and blackened at the back door. For a moment, I stared at her, shook her body and raised her eyelids. But, she didn’t wake up.

I learned that our first and only baby had died during labour. Some people had seen my wife multiple times in front of an army camp holding a doll to her chest. I accused myself for murdering my family. My involvement in the struggle had penalized them. They had paid the price with their lives.

Jaya walked into my room with his radio. He had no idea what I was feeling. He sat on my bed and switched the radio on.

“pera un aya sitawu amba gas wala
Palayen api adatath labanemu pala
Apen pasuwa ena ayatath ema pala
Labennta salasuma apage yuthukama”

Jaya and I, failed revolutionists, failed husbands and failed fathers, sat on the bed and listened to the song.
It is true that we sowed the seeds for your future sacrificing our lives. But, neither you nor us could eat the fruits.

L.J.M.O.D. Bandara
ENG/16/067
FOE

A Doctor and a Ghost

At 1.30 a.m. on a misty Monday morning, I spoke to a ghost.

It was the usual double casualty weekend. Earlier that Saturday, I took over the nearly empty ward from the hands of my Registrar as he was off to get happily married. I was running a 3 day shift alone, with him getting married and the other SHO off on her maternity leave. I wasn't sure whether he looked happy because of the wedding or simply because he was walking out of the ward. A doctor is rarely upset leaving a shift. It is the universal feeling all working people have felt since the beginning of time. The prehistoric scribe leaving his cave full of stick figures at sundown probably sighed the same satisfied sigh as a government department worker clocking out at 4 p.m. The same applies to doctors.

It was a quiet Saturday. I greeted the longest standing patient in the female ward, holding the hospital record for the longest stay and also the recipient of all my affection.

Miss Anula has had more heart problems than anybody I know. The only child conceived to the wealthiest couple in the area after 20 years of trying, she had been a sickly child at birth. Given a month to live at most, her parents did everything they could. Weak as a child, she miraculously made it to adulthood while her parents treated her tenderly, scared she'll breathe her last each time she was rushed to hospital. Between hospital and home, she grew up seeing very little of what happens outside her compound. Her parents passed away timely, leaving all their wealth to the single, weak daughter. At 30 years, she was left with only the manservant Paulis who had looked after her since the day she was born, his wife and their 10-year-old daughter Manori. Manori was as much her friend as her student and foster child. Their family lands had stretched for acres, yet she had never walked

past the hedge that bordered her garden – her failing heart hindering her. At 68, she had outlived her parents, her doctors, her companions and even Manori. She had never seen any other family. She had enough money to build her own fully equipped infirmary, but she had chose to stay at the forever underfunded, medicine regularly out-of-stock, short-staffed hospital that had seen little development since the British left the island. In the meantime, her money had built schools, temples, hospitals for the betterment of many lives in the area. She refused to occupy a room for herself and instead, spent her days in the ward, loving the continuous presence of people and companionship; breathing oxygen through her mask, known by all and loved by all; frequently visited by her beneficiaries and fans of all ages.

I occupied myself with the mountain of paperwork, which, regardless of hours of filing, takes but a day to reaccumulate to Himalayan proportions. The patients were also mostly in peaceful slumber. For the first time in a long time, I saw our head nurse take her shoes off as she and our junior nurse put new covers on the worn ward registers. Even the support staffer had run out all her errands and now read the newspaper aloud to Miss Anula. I was cautiously pleased. This patch of sunshine like all other short-lived moments of peace, was sure to pass.

And it did pass so quickly that we forgot it existed. There one moment, gone so fast the next, we felt like our memories of it were but figments of wishful imagination.

By the evening, patients had started to trickle in. By night, the ward had returned to its full glory. I finished up admitting one patient only to see another being wheeled in. It was the usual bag of cases; chest pain, headache, fever for 3 days, vomiting, diarrhea... the list continued.

It was midnight by the time I clerked in the last patient. Miss Anula was reading her Pirith book as the head nurse wished me goodnight as she left for home, several hours past her change of shift. No shift changes for me, I thought. The consultant will drop in temporarily, like he came

today to a mostly empty ward. Well, I thought, he'll be busy tomorrow. Then all of a sudden, a shout "DOCTOR! Miss Anula is arresting!!"

My hair stood on end as I sprang up from the chair and raced down the ward. She lay spread-eagled on her bed as casually as she would have been any other day, Pirith book in one hand but oxygen mask askew and not breathing. I immediately started compressions. The nurses rushed about; connecting leads and tubes, calling for help, waiting for her to be revived. Within minutes, the male ward MO rushed in, switching with me for the compressions. We kept at it, taking turns. 10 minutes turned to 20, then 30.

My head started buzzing and the noise around me muffled as I processed the situation. The only defibrillator in the hospital in the emergency unit had been sent to be repaired, I heard a nurse say. How ironic? Paid for by this woman and not there to save her life. The longest I had resuscitated someone was 40 minutes. I was told to stop by my consultant at that point and we called it. I watched as my sweat dripped onto her wrinkly skin as I pumped on her chest, hoping she woke up before 40 minutes. Is this futile for a 68-year-old? No, I can't just call it! No time is long enough! Ammamma, please wake up!

An aide came running into the ward and started saying something too fast for me to catch.

"RTA case in the ETU!" my friend said, "Sounds big."

We kept at it. I was too occupied to think about anything else but her. The ward phone rang first, then my phone. I ignored it. 40 minutes up. Still nothing. Then simultaneously, the ward phone, mine and my colleague's phones rang – as a first lazy spike appeared on the cardiac monitor.

Sinus rhythm. Finally. My eyes blurred with tears. We stepped back, staring at the wave in the screen as it multiplied, waxing and waning.

The cacophony of ringing phones silenced as my friend answered his and the nurse answered the ward phone. Mine stopped ringing by itself.

“Machan, big accident. Mass casualty they say. Look, you’ve got this under control, no?” my friend said, clearly preparing to run to put out a bigger fire.

“All good,” I said, eye still on the lazy wave as it climbed and fell. “Thanks, machan, you go on.” He disappeared.

The patients watched with great curiosity; their own pains forgotten. It’s not everyday you see someone being brought to life from the dead. I looked at her, my heart refusing to stop racing yet; still unconscious, but alive. The risks of reviving a person after that long started going through my head but I brought those thoughts to an angry halt. She was alive. SHE WAS ALIVE.
Suddenly exhausted, I turned away as one of the nurses started clearing up. “What’s happening at the ETU?” I asked our ward aide as I washed my hands.

“I don’t know the specifics, but some big accident. I think several dead on-arrival.”

“Very bad?”

“Don’t know yet. Shall I go check?” she asked.

I was still trembling with energy. I both wanted to know what was going on and not. The phone pressed against my thigh as I leant against the counter. Wiping my hands, I checked the phone. Multiple calls from the hospital number and the emergency unit. Something was up. Something big. I had to check, but I had to be here.

“Never mind, stay here.” I said.

I walked back to Miss Anula. She still hadn't opened her eyes. The nurse was documenting her recovery on the chart. The other nurse who left to the emergency unit hadn't returned yet. I could go and check it out… Yes, I should. Things are ok here at the moment, I felt.

"Miss, I'm going to the emergency. Call me if anything," I told nurse Ayoni. She was a young girl but she looked supremely calm as she nodded. I touched Miss Anula's warm hand for a long moment.

I walked to the ETU. The other wards were all bare of staff. An odd nurse, some nursing students. Some wards just had the aide. I started running.

It was a scene from hell, like drawn in the temple walls. People: complete and in pieces, dripping with blood, carried by other people, people impaled by things. Ear-splitting screams and howls of pains, moans and groans in between. A calamity. I walked into the ETU through the throng, slipping on the thick streak of blood that disappeared in through the doors of the ETU.
The rest of the night soon became a blur. I found myself everywhere. When the beds and trolleys were all full, we treated them on the floor. The injured were carried in whole and in parts; in arms and in sacks of ice; some screaming, some silent, some beyond saving. Trolleys rushed to the small two-theatre complex all night. The injured were rushed to other hospitals in whatever vehicle was available. I sutured more injuries under dim torchlight that night, than I'd ever done before.

A massive forehead gash, an iron bar through a foot. A man covered in multiple shards of glass and brick dust with not much intact face left. Women in white and formerly white clothing. Women in nightdresses and women in nothing. Men and children of all ages. What had happened? I badly wanted to ask but it wasn't the time I thought, splinting the bizarrely bent arm of a man, while he screamed in agony.

Then there was one who had no external injury at all, looking peaceful and warm with what I soon realized were the last vestiges of life. Her neck had multiple fractures which she couldn't have survived. I covered her with her the same bedsheet she was carried in with and moved on.

There were shouts for blood, but we had run out. Supplies had to be run in from the wards. We weren't a big hospital, but we were the only hospital for miles. Calls were made all around, but help was far away in this fight. We had no help but ourselves.

The stable patients were removed to make way for people who were still being brought, hours since the first patient. The dead were also removed for the same reason. We weren't just the hospital staff by then; other patients, villagers, police and army men, bystanders – anyone who could stand blood was a healthcare worker.

"THIS ONE'S ARRESTING!", I heard from inside.

I ran in to a room that was painted with blood. The ETU doctor was straddling the patient, the whole bed bucking as she forced blood through a stopped heart. A dripping bandage and a tourniquet where the rest of her arm should be. A nightgown which probably wasn't blood red when she went to bed. I squeezed past the nurses, aides and doctors to take over from her. She went back to curbing the bleeding as I started to pump life into another's chest for the second time within a day. I don't know how long I was at it. Nobody came to take over the compressions, because there was nobody left. I didn't feel tired but I saw the doctors' heads shaking in defeat. Then, I saw her eyes open and watched her blink several times, looking around frantically. The blinks slowed each time until she didn't blink again.

Stop compressions, someone said. The slight pause and then the time of death. I fell onto my haunches.

"Ok, nurse. Cover up," said the emergency doctor through her blood splattered mask and wiped a bloody hand across a blood-stained forehead. We all scattered, looking for the next person in need of care.

I didn't realize how light it had become outside until the morning rays shone in through the doors that had been swinging all night. It was morning and we finally had support arriving. My own registrar who was supposed to be married in Colombo later that day looked at me wide eyed from head to toe as he relieved me. Ambulances and staff from other hospitals had arrived finally. I felt it was like one of those scenes in the movies where I'd light a cigarette. Walking out of disaster to the rising sun, to light a fag. I almost smiled.

Nurse Ayoni was walking towards me. I saw her eyes also go wide and then recover quickly as she approached me.

"Doctor, are you alright?" she asked.
I wasn't sure, but I said I was. What's up, I asked.

"It's Miss Anula. I think it's time," she said gravely.

The past few hours had driven the earlier incident completely out of my mind. I felt my brain slowly awaken to the memory of the first MI for the day.

I broke into a brisk walk to ward, feeling multiple eyes staring at me as I rushed to ward with Ayoni tailing. The dark morning air felt cold in my lungs as I reached the ward still in slumber. All lights were turned off except over Miss Anula's where she lay peacefully, face turned my way as if she was waiting for me. The cardiac monitor beeped slowly as her heart slowed down, the waveform gradually dipping. I knelt and held her soft hands in mine, and looked at her kind face.

"Thank you for everything, Ammamma," I said. "Go safely. Budusaranai"

And her eyes opened.

Unlike the previous pair of eyes, Miss Anulas's looked straight into mine with peace and purpose for a long moment and then shut, to never open again. Ayoni later told me that was the only time she opened her eyes since we revived her. She was gone.

I was tired. I walked back to the ETU, now in daylight. Doctors, nurses, the military and police – everyone was there now. The patients had finally stopped coming in. Doctors, nurses and other support staff were lying around exhausted. Several had actually lit their smokes. I watched as a nurse walked out to a tap and held her head under the flowing water, washing away a stream of red. I didn't want to sit for the fear that I'll not get up.

A bus full of people on their way back from a pilgrimage was the cause of the accident. The driver had fallen asleep and the bus had crashed onto a women's hostel for garment factory workers. Many died that night and many were maimed for life. But we also saved nearly 60 people from definite death. Later I heard the total number of patients we attended to were over 150.

I remember standing under the common shower with a dozen blood-red fully clothed men and women, watching a flood of red drain away as we showered. I remember walking back to the doctors' room in the ward, still dripping pink drops behind to fall onto the bed and nothing more.

When I came to, it was dark outside. My phone was charging on the table next to my other belongings which I didn't remember putting there. I was dressed in dry clothes I didn't remember changing into. It was 1am. I had slept for 12 hours straight. I walked out of the room to the misty air of the night, feeling the chill as I sat down in the steps that lead to the garden planted by the patients. I closed my eyes and breathed in, trying to recall all what had happened.

"That was some amazing work, *dostharamahaththaya*".
I opened my eyes to see her standing in front of me, a bright figure in white among the flowers that somehow appeared fully abloom in the night.

"Ammamma!" I started tearing.

"Now, now, don't cry. It was bound to happen sometime. You should know, doctor and all," she laughed. "I couldn't save you. I couldn't save a lot of people tonight." I mumbled, "I don't even know what happened to you after that."

"You needed a long rest after that long day. Don't worry about me. I am here as you can see. And what else of me is there for you to see once I'm dead? You worry about my body? My child, you know it's not as much my body as anybody's body now."

"I'm so proud of you. All my life, I've wondered what the universe intended to do with me. I grew up unable to walk 10 steps without feeling like my chest will explode. I hated it. I didn't know why I was made this way. It took me a long time to stop hating myself and start doing what I can to be of any good to the world. After all, that's all we leave behind, no? Look at you – my greatest pride. My greatest achievement. My greatest good to the world."

"My love, you have done more in one day than I could have ever dreamt of. Look around you, all the people you help on daily basis, all the people you saved yesterday… You did everything you could do and you did it sparing nothing. That is your everything you gave to these people. I know Manori and your father will both be as happy as I am to know how their son turned out."

I teared again, "What happens now?"

"Now, I leave." She walked to me and held my face in her hands. My face felt warm in the cold night air. "Never change. Be the same kind, little boy who wanted to become a doctor to help me get better. And whatever happens, I always will be with you. I love you, putha"

"I love you too, Ammamma"

M.I.A. PERERA
D/MBBS/15B/0065
FOM

The Six Hours

We had been preparing for today's walkout. Masks, bags and the grocery list all waiting ready for the ultimate lift off after three days of continuous curfew. The epidemic Covid 19 has taken the whole world in its grasp for weeks now, spreading the terror in all minds alike.

The early morning news broadcast repeated the death tolls and the marginal risings of the infected worldwide. Sri Lanka is staying at 81 infected, with no one down until now, 24th March.

Every advertisement, news alert, post and even the dial tone on the telephone now broadcasts just one message: "Wash your hands. Be clean. Stay home. Stay safe!"

Continual prayers are rising from all nooks and corners of the world to help redeem the humanity. Even now, I hear the Rathana Suuthraya being chanted on the loudspeakers at our temple. People believe their prayers are heard, therefore, life can revolve back to normal.

Environmentalists around the world have been claiming that the Earth is healing these days. Especially because of the halt in all industry and human related activities, absolutely because we, humans are at home. This is pleasing news apart of all the dreadful tragedy because we have been asking for too much.

It is 5 minutes to 6 a.m. I get the grocery bags and put on the face mask, ready for the adventure.

"Take the hand sanitizer. You might need it" Amma calls and jams it in the side pocket of my denim trouser. I pray and step out.

The morning is beautiful as usual. I jog down our lane towards the Galle Road. I can hear the engines starting in private garages and people starting to move out. Saying good mornings and hellos here and there, after the long home stay.

My first stop is the bank as I had to carry some cash in hand. What a queue? This is a surprise. 10-15 people lined-up at the ATM. I look down at my watch, its sharp 6 a.m., but all of them? Who knew everyone could teleport here at the exact time. All of them wearing masks or a serviette over their faces and keeping the one-meter distance between, abiding to the proper hygienic rules. Amongst them I see a familiar face.

Aunty Malkanthi it is and I approach her. She stares at me for a second.

“Hello Putha! How are you doing? How is everyone at home? All safe right?”

“All good, aunty. How about you? How is Samith Aiya in Australia? Are they all okay?” I inquire. “By the way aunty, when did you even get here, the curfew just lifted but the queue’s this long?” Aunty Malkanthi used to be our neighbour, and now she lives in some other place close to our local railway station.

She retorts with a chuckle “Uncle received the news there was going to be a rush really early, so he dropped me here at around 5.30 a.m. Despite that, you see where I am.” “Come in join in here, behind me” She offers and makes space. I look at the queue behind me with a meek smile and join in, happy for seeing aunty after all. For some kind of luck, no one seemed to notice or tried to object this weak offensive act of mine. The stay cost me nearly a half hour, but we had a nice distant chat from corona to my boyfriend. Thanks to it all ending there.

“See you later, Putha” and she scurries off into the gathering crowds.

The bakery is my next stop, so I close in on that. I called in last night and placed my order of two loaves of bread. I join the purchase queue which is long enough and wait. It seemed to move quicker than I thought. As I get closer to the cashier, the man shouts out “All sales done, only previous orders await”.

The man in front starts a slow muttering in rage. “We have been waiting for this long to be turned down that we have no bread anymore! We are all struggling to eat something during these hard times” he starts blaming the baker for his lack of concern.

“This is all we have to sell, sir. What can we really do?” replies the man behind the counter helplessly.

“You could have restricted sales for a maximum two for one family than giving 4-5 for some, who came and claimed it. We are all the same and see how you are leaving us hopeless. The struggle is so hard for my family to have a proper meal.”

The rest of the queue starts dispersing in despair. But he continues bargaining. The man turns back to face a woman carrying a toddler in one arm and holding a bag of dry rations on the other. Along her side is a little girl playing around with a handkerchief over her face. The man’s eyes glisten with desperate tears, as he tries to conceal it. The cashier instantly recognizes me and calls me out “Ah miss, eeye raa order karane” “Oww” And I approach him. He knows both Amma and myself as frequent customers here.

The man keeps on asking any other possibilities. I have two loaves on order and purchase them. As I turn on my heels, I can see them gazing at me.

I walk towards his wife and hand her the paper bag, “I don’t need any bread for now, you can have this”. I see tears gleaming in her eyes “Mahaththayo, meh noonata salli denna” she turns to the husband who keeps on staring. “Ekata kamak naa. Salli ona naa. Parissamata inna” I reply with a smile at the little girl who hides shyly behind her mother’s skirt, and walk away. I imagine the happiness in their faces. I see a family just like mine, a mother, father and two little girls, but two very different worlds. I am running for the store because I feel I am late enough. I see another queue. I get closer and see it is on donations and a free dispatch of dry rations for the needy. I remember the bag in that

woman's hand. I look at all the people gathered, and it's a question between who is needy and who is greedy. I see the donation box and walk up to the organizers. I ask them about their process and express my gratitude, and make a small donation. "This is all for the extremely needy people who really have no way of getting the goods, miss. But our people tingle for anything given free, and there are way greedier people who have the money but still grasps the opportunity of the innocent and helpless as well." I nod in agreement and bid farewell.

It's exactly a curve of nearly half a kilometer of people in line, to the last man standing when I reach the store's queue. It's nearly 8 a.m. now and more people are crowding in. I walk in pants and puffs, to get in line, when I notice something. Across the road, a lorry stops suddenly.

Two men with serviettes substituting for masks clamber out of the lorry and open its rear door. Suddenly, they hang a price chart of a vegetables, all types of onions, potatoes, dry fish and a few other essentials. I look up my grocery list and I see a few on it. One look at the queue and I start crossing the road in a hurry. Very bad timing and I could have been hit by the speeding tri-wheeler. I could see the driver cursing through his lips as he sped away. Very careless driving, I blame under my breath. But honestly, it was my fault as well. I just forgot the zebra crossing. Here, I am the third in line, feeling like a heroine as I purchase the bitter gourd, red and big onions, dry sprats and keeramin.

"Menna noona ithuru",the seller clambers back with the change and presses it into my hand. Then, I start running for my spot at the last man standing, further down the road in a blinding distance. I join the queue with the distance maintained and remain standing.

Vehicles are moving up and down the Galle Road now. The few districts with the curfew lift-off are now buzzing into activity making the best use of the 6 hours provided.

It is 9 a.m. and I have moved 10 meters maybe. I stand waiting, only moving a few feet for several minutes. It is a hard wait for everyone. I can't see the store in vicinity yet. The wait is like forever. The uncle in front suddenly leans on the telephone pole.

"Uncle are you okay? Do you need any help?" I inquire immediately. The videos of people falling in the streets with the virus just flashed my memory instantly, that I prompted to avoid contact with him. "I am okay, just a little exhausted from this stay. My son dropped me here to stay in line, to go collect some other goods. But now he seems to be late. This wait is very tiring." He sighs and runs his hand along his sweaty forehead. He takes out a small water bottle and starts drinking. "Can you do me a favour and ring my son up for me, he should be close now"

"Sure uncle, just tell me the number?" I dial it on my mobile and a man answers. "Hello," I explain him the situation and who I am and ends the call. "He will be here in a few minutes' uncle, you sure you can hold until he gets by?"

"Yes, yes, thank you so much."

Now, the aunty behind me starts talking. A woman in her late fifties I assume. Clad in white trouser pants and a bright red blouse, sunglasses over her head and adding to it, a red mask over her face matching all her fashionables. I feel she isn't that bad for acquaintance in case of long queue situations.

"See Duwa, what has happened to our world now? This is the karma for all the bad deeds we have committed. We have been so sinful. Are you a Buddhist?" She inquires.

"Yes" I reply

She continues, "The Buddha's teachings have shown us the *Majjima Patipadaa* of living, but our people never understood the meaning,

when did they ever get satisfied than crave for more? Now, it is Corona. In the late 1980s, we experienced the worst with curfew and terror with the JVP riots. It was very different then. When the curfew was imposed, we didn't have the goods to buy. We didn't have water and electricity, and we lived with the fear of being murdered by our own kind. But now this is an invisible mass murderer coming for our lives. Who knows where and when, who can be spreading the virus…"

I nod in response and approval, with occasional questions and responses. As she continues, it is almost 11 am. I am exhausted and now I can see the store ahead. The little stuff I had bought earlier is now nagging on my side heavy. The sun is starting to become hotter and I unleash my umbrella in defense.

"Italy counts are rising very fast. They are having their worst time. I have one of my friends who spoke to me on Facebook saying they don't have enough space in the hospitals to accommodate the infected. Italy is one of the developed countries in the world but they are facing terrible ends over this issue. We are nowhere closer to those facilities," exclaims aunty with a worried sigh.

"Yes, aunty but thanks to our Triforces and Medical Staff, we are performing really well. If people had not been contained by imposing the curfew at the right time, this would have spread the country like wildfire in the blink of an eye. They are really doing a great service for the country. It is the people who have to be careful now, avoiding contact and gathering together." I reply.

A patrol of two gunned policemen in masks circle the roundabout and ride away slowly, inspecting the people on the sides of the road.

"Yes, Duwa. That's right…" We continue on our detailed talk. About the triforces, the doctors, international news and their views, when suddenly a news alert comes around that the lift-off has been extended for two more hours and so the curfew will be reimposed at 2 p.m.

As I walk forwards, I drink from the water bottle I brought from home. Keeping ourselves hydrated is another advice that is stressed on continuously. Sweat is trickling down the sides of my head. I can feel the mask being soaked in the sweaty beads and the sweat soaking my T-shirt. The heat has turned out to be unbearable during the day and Colombo is a major hot zone.

Store shopping has become the life of some people who try to develop a trend for themselves. They push the trolleys up and down uncaring about the rush outside and try to shop at their own pace just as if on any ordinary day. We are waiting forever. I look back and figure that the line now extends for miles down the road, somewhere barely visible to the last man standing. Now we are closer to the entrance but the time is closing 2 as well. I can feel my stomach rumbling in a hunger storm. My phone rings. It is Amma. She inquires on my whereabouts and asks me to get home soon even if I can't get hold of the items. Thaththa wasn't at home and that is why I am out on the hunt. "I am at the store entrance now, I'll get in somehow and come back." I slide my phone into the pocket and look at my watch.

It is 10 minutes to 2 O'clock. How can we all shop in 10 minutes? I wait for the next turn of people to leave in order to enter, when a police officer comes in suddenly. "Everyone go in quickly and get your stuff collected as soon as possible!" And I run in.

Behind me I can hear the clambering of a hundred feet into the store in one huge rush. I can feel the upcoming storm behind me. I get a lying trolley, speed across collecting things from memory. The onion racks are empty, what a delight I had bought it earlier. I collect milk powder, some spices, a few vegetables that remained, thosai mixture, noodles, pasta, flour and a couple of other non-perishables from the racks. And I speed to the rice counter. I am stopped short. It feels like watching a cock fight for orders. "5kg samba, 3kg sudu kekulu, 3kg rathu kekulu, 5kg sugar" and the two hygienically clad salesman are at shock staring like aliens. The manager comes out and shouts "Please don't make a fuss! The process is difficult. Please make a queue and cooperate!"

And within minutes the fuss clears out. I push the trolley for the queue at one cashier. I can still see people coming in. As I wait for my bill, I listen to the conversation upfront in my booth. A father I assumed with some needy essentials on purchase, but the bill has exceeded the amount of money he had on hand.

“Miss can you remove some of the goods then and make it a 2000, I have only that amount to spare now.” He looks at the money on hand and claims with saddening eyes.

I look at the cash on my hand and try to figure out a way to help him when suddenly the gentleman in front of me on the queue comes forward. “Put the rest on my bill, let him take them all” The man is in awe and says “Pin sidda wenawa mahaththayo” putting his palms together. “My kids are waiting for me to bring home something to eat.”

I put mine on the counter and waits for my bill. I watch them talking at the corner. “I am a daily worker mahaththayo. These days it’s a worthless job. This is our last savings from my wife’s pass book, because we can’t leave the kids hungry. The kind man inquires about his family and whereabouts and asks if there are any other essentials. “Keep this for any other uses” he says and puts in a thousand rupee note into the folded palms. He searches his shirt pocket and takes another two hundred rupees and says “Get home safe with this. We should help each other in our hard times. Stay safe” and they both leave the store in their own little conversation. I see them parting in the vehicle park.

As I pay my bill I can hear everyone around me, talking about the generous man. “Such a good man he was” says the saleswoman. “Of course. It was so nice to see him volunteering for that innocent guy. This is the humanity and the love we should extend to anyone during these bad times” I reply as I pick the groceries off the shelf.

I walk along the road, bags bulging in both hands, recalling what I saw in front of my own eyes. I open my gate. Its 3p.m. and I am home late

on the reimposed curfew. Nanga comes to get my bags. I wash my hands and legs from the garden tap and apply sanitizer vigorously.

Just one moment remains unfazed “Sir,you are a god in disguise! May the triple gem bless you and your family!” says the innocent man, “God bless you too, sir. Stay safe!” and the godly gentleman walks away. Every other man stands still, speechless.

I close the gate. The end of a curfew liftoff expedition.

A.W. Withana
ENG/17/019
FOE

ලොකු මැණිකේ

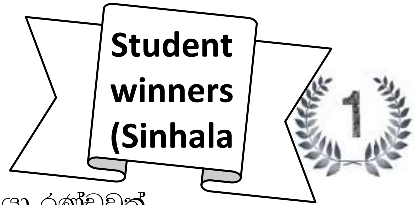

එදා සන්ධ්‍යාවක්. විවාහ නොවුන අක්කා නිතරම පවුලක් සමග රණ්ඩුවෙනවා සේ එදාත් එලෙසම සිදු වුණා. කාටත් නොකියා රණ්ඩුවත් මගහැර මා ඇඳට රිංගා ගත්තේ මෙය නම් තවත් ඉවසිය නො හැකි වූවක් නිසා.

වංශවත් වලව්වක, වංශක්කාර දියණිවරුන් වන අප දෙදෙන ගමේ උන් කියනා පරිදි රූපශ්‍රීයෙන් අගතැන්පත් වලව්වේ කුමාරිහාමිලා ය. මට නම් මාගේ හැඩ රුව ලස්සනක් නොපෙනුනත් අප්පොච්චා නිතරම පාහේ මාගේ කෙස් කළඹත්, විශාල නෙත්යුගලත්, ළා රෝස පැහැති තොල් වර්ණනා කරන්නේ මහත් ආඩම්බරයෙනි.

අක්කාගේ කෙස් කළඹ එතරම් දිගු වූයේ නැත. ඇය ටවුමට ගොස් දිනක් කෙස් කළඹ හැඩයට කපා ගෙන ආ දින අප්පොච්චාගෙන් නොසෑහෙන්න ගුටි කෑ හැටි මට සිහිවේ. එදින සිට ඇගේ කෙස් කළඹ දිගු වන්නට මැලිවූවා සේය. ඇය නිතරම පූයර තවරාගත් මුහුණේ තොල් ආලේපනයෙන් තොල් පාට කරගෙන සිටිනා විට මට නම් පෙනෙන්නේ සමහර සිකුරාදාවන්ට ගමේ පවත්වන ‘ජෝකර්’ නාට්‍යයේ විහිලු චරිතයක් ලෙසයි.

අපගේ අම්මා නිතර උල් ඔසරියට ගෙඩි මාලය දා කොණ්ඩය ගෙඩිය කොට බැඳ තේජසින් සිටිනා කාන්තාවක් වූවාය. ඇය කුලවත් පවුලක දෙවැනි දියණියක්ව සිටියාය.

ඇයට නිතරම අවැසි වූයේ මටත් අක්කාටත් කුල සිරිත් ඉගැන්වීමටයි. විසි හැවිරිදිවූ මා ඇය පරිදිම ගෙදරට ඔසරිය ඇඳීමට පුරුදු වූයේ ඇගේ තේජසට කවුරුත් ගරු කරන හැටි දෙඇසින්ම දුටු නිසාමය.

“මේ මොන සමයමක් ද අම්මා? රෙදි පටලන් ඉන්න උදේ ඉඳන් ??”

අක්කා මැසිවිලි නැගුවාය.

“යස අගෙයි..කුලවත් පවුලක ලොකු දෝණි කතා කරන අපූරුව. ලොකු මැණිකේ පිළිවෙලකට කතා කළොත් හොඳයි. බලන්න පොඩි මැණිකේ දිහා. හරි අපූරුවට හැදෙනවා මේ දැරිවි.. මගේම ලේ වගේ. උඹට බැරි මොකද? වලව්වේ ලොකු දුව වෙච්චිකොට”

අම්මා එසේ කියද්දී අක්කා මා දෙස රවා බැලූ සැටි නම් කියා නිමකල නොහැක.

"අම්මටත් මේකිගේ හොදමනේ පේන්නේ.. ඒකි ඉපදුන දවසේ ඉඳන් පවුලට කිරි ඉතිරෙනවලු...ටික ටික ලොකු වෙනකොට.. පෙනුම හොදයිලු මට වඩා..ඉගෙනගන්නත් පුලුවන්ලු මට වඩා..මන් තමා වැඩක් නැත්තේ..." අක්කා කෑගැසුවාය.මට මතකයි එදාත් මහා රණ්ඩුවකින් කතා බහ අවසන් වූ අපූරුව.

අක්කාට වඩා අපූරුවට ඉගෙනීමේ හැකියාවක් මට තිබිණි. පාසලෙන් එහාට ඉගෙනීමේ අවශ්‍යතාවයක් නොතිබුනත් ඉංග්‍රීසි, ගණිතය, සිංහල යන විෂයන් ගැන මට මනා දැනුමක් තිබිණි. අප්පොච්චාගේ දැන හැඳුනුම්කම මත අවසාන විභාගයෙන් පසු මට ගමේ පාසැලට ගුරු පත්වීමක් ලබා ගැනීමට හැකි විය.

එය මා හට කියා අප්පොච්චා ඔලුව අතගෑ දින අක්කා මගේ ඇඟේ වැදී ගස්සාගෙන ගෙට ගියාය.

තවමත් මා එහි ඉගැන්වීමට නොගියේ අලුත් වාරයකින් මගේ ඉගැන්වීම් කටයුතු ආරම්භ කිරීමේ අදහසින්ය.

අක්කාට කවදත් අවැසිවූයේ නාට්‍යයක රඟපෑමයි. ඒ පිළිබඳව අම්මා දැනුවත් කල දින අද වගේ මට මතකය.

"ලොකු මැණිකේ ! වලච්ච නඩගම් මඩුවක් කියලද හිතන් ඉන්නේ? යසට තියෙයි. නාඩගම් නටන්න ගිහින් වලච්චේ දැලි ගාන්නද කල්පනාව?" අම්මා කේන්තියෙන් සාලයේ එහෙට මෙහෙට යමින් කෑ ගැසුවාය .

"නංගිට රස්සාවක් කරන්න හොදයි.. මටද හොඳ නැත්තේ? මොකද එයාට විතරක් හැමවෙලේම වැඩිසැලකිලි.. " අක්කා කෑගැසුවාය.

"නංගි යන්නේ එක එකාලා එක්ක නාඩගම් නටන්න නෙමෙයි.. ළමයින්ට අකුරු සාස්තරේ උගන්නන්න.. උඹට ඕනේ රෙදි නැතුව රූපපෙට්ටියේ නටන්නද?" අම්මාගේ සුදු මුහුණ කේන්තියෙන් රතුව ගොස්ය.

"වලච්චේ මැණිකේ, මොකද මේ ගෝරනාඩුව?" අප්පොච්චා කරුමෙට මෙන් එදා කුඹුරු වතුපිටි බලන්නට ගොස් වේලපහම ගෙදර ඇවිදින්ය.

"නිලමේ.. බලන්න මේ ලොකු මැණිකෙට මක්වෙලාද කියලා! ඔල්මාදෙද කොහෙද! රඟපාන්න ඕනෑලු"

අප්පොච්චා හොඳට හොඳය නරකටද ඒ වගේම නරකය.

රතුකරගත් දෑසින් සාලයට පිවිසි ඔහු වදනකුත් නොදොඩා කාමරයට වැදුනේ කේන්තියෙනි.

අද රාත්‍රියේ නඩු ඇසීමට නියමිත බව ඒ දෑස් පවසා සිටියේය. එදිනත් පෙර පරිදිම වලව්වේ කෝලාහලයකි. මට නම් මේ කතාබස් පුරුදුය. කවදත් නිහඬ චරිතයක් වූ මා මේ කෝලාහල මගහැර නිතරම කාමරයට වැදුනෙමි.

හෙට හදිස්සියේම අක්කා බැලීමට මනමාලයෙක් ඒමට නියමිතය. හරි නම් මාතලේ ලොකුඅම්මලා පවා මේ කටයුතුවලට සම්බන්ධවී වැඩ කළයුතු වුවත් අප්පොච්චා හදිස්සියේම මෙවැන්නක් ලෑස්ති කලේ මන්දැයි මට වැටහුනේ කතාබහ කනට වැකුණු විටය. ලහි ලහියේ උදේ පටන් අම්මත් මාත් වලව්වේ උදව් පදව් කරන්නියන් හා එක්ව, කැවිලි පෙවිලි පිළියෙල කලද මා වදනකුත් නොදොඩා ඇයට උදව් කලා විනා කිසිදු ප්‍රශ්නයක් ඇසීමට තැත් නොකලෙමි.

උදේ පටන් අක්කා වලව්වේ නොවීය. අප්පොච්චා ගිනිරත්වී එහෙට මෙහෙට යමින් ඇයව සොයන්නට වෙර දැරීය. කොට ගවුමක් ඇඳගෙන වලව්වේ ඉදිරිපස දොරින් හවස්භාගයේදී ඇය මතුවූයේ අප්පොච්චාගේ කේන්තිය පාලනයක් නොවූතැනට ලඟාකරමින්.

ඔහු ඉදිරියට පැන ඇගේ කනට පහරක් ගැසූ සැනෙන් අක්කා විසිවී බිමට පතිත වූවාය.

"අක්කේ.." මා ඇය අසලට දිව්වේ දැනුන වේදනාවත් සමඟයි.

"ඔහොම නැවතියන් පොඩිමැණිකේ.... නම්බුකාරකම තියාගෙන පැත්තකට වෙලා ඉන්ඩ. මේ සක්කරවට්ටම හැදෙන්නේ නෑ..උඹවත් අපේ වරිගේ රැකගනින්." අප්පොච්චා ගේ හඬ වෙනදාට වඩා බොහෝ වෙනස්ය. බියෙන් වෙලාගත් අසරණ බැල්මක් අක්කා වෙත හෙලුවත් ඇය මා දෙස බලා සිටියේ රත්වූ දෑසෙන් රවාගෙනය.

"උඹෙන් මට කිසි උදව්වක් ඕනේ නෑ හැතිරි. උඹට ඕනේ මට බැනුම් අස්සවන්න හැමවෙලේම...උඹ හොද එකී වගේ රඟපාලා මාව නරක එකී කියලා වලව්වේ ඔක්කොටෝම ඒත්තුගන්නනවා.. උඹට හොඳක් වෙන්නෑ.. උඹව මට පෙනෙන්න බැහැ.. මන් උඹට වෛරකරනවා.." අක්කා මා දෙස බලා කේන්තියෙන් කියනා විට මගේ හදපැලෙන්න ආවාක් මෙනි. වේදනාවට අතක් පපුව මත තබා මා පස්සට වුනේ නිහඬවය.

"කට කට... මොන යකෙක් වැහිලද ලොකු මැණිකේ..මොනවද මේ නාඩගම්..?නංගී උඹ වගේ නාඩගම් නටන්නේ නැහැ. හොද හැදිච්ච

දරුවෙක්.” අම්මා සාරිපොට උකුලට ගෙන කච්චිච්චියේ වාඩිවූවේ නොසන්සුන්වය. මම කාමරයට වැදුනෙමි.

“මට බැහැ දන්නේ නැති මිනිස්සු එක්ක දීග යන්න. මොන කරුමයක්ද මේ?” අක්කා මුරණ්ඩු ලෙස කෑගසුවා ය.

“ඔව් ඔව්.. ලොකුමැණිකේ.. මම නොකීවයි කියන්න එපා. හිතේ ඇති රෙදි නැන්දගේ පුතණ්ඩියා එක්ක දීග යන්න. මන් දන්නේ නැහැ කියලද හිතේ නාඩගම්.. ලොකුමැණිකේ.. මගේ ඇස් වලට වැලිගහලා හිතේ ඇති නාඩගම් නටලා වලව්වේ නම්බුව නැතිකරන්න.” ඒ අප්පොච්චාගේ හඬයි. මම මවිතයට පත්වුනෙමි. කෙතරම් මුරණ්ඩු වුවත් ඈ මෙලෙස මුග්ද ලෙස හැසිරේවි යැයි මා නොසිතුවෙමි.

ඇය කෑගසා වාදකරනු ඇසුනත් මා එළියට නොගියෙමි. මැදියම් රැය උදාවූ කල සැවොම නින්දට වැටෙන්නට ඇත. අක්කා එහා කාමරයේ නිදාගන්නට පටන් අරන් දැන් කීප මසකි. නැත්නම් ඇය සාලයේ කොනකවූ කාමරයක නිදාගැනීමට පුරුදුව සිටියාය. මට නින්ද පැමිණෙන විට රාත්‍රී දහයට පමණ වන්නට ඇත. සෑහෙන වේලාවක් නින්දත් නොනින්දත් අතර සිටි මට තාමත් වලව්වේ සේවකයන් වැඩකරන හඬ ඇසෙයි. මම අනෙක් පස හැරී ඇතිරිල්ල ඔලුවේ සිට පොරවාගෙන නිදාගත්තෙමි.

කඳු පන්තියෙන් ඇසුන උලමෙකුගේ විලාපයත් සමග මම බියවී අවදිවුනෙමි. මුලු ඇඟම දහඩියෙන් තෙත්වී ගොසින්. පපුව වේගෙන් උස්පහත්වන්නට වූයේ වේගෙන් හුස්ම ගන්නට වූ නිසයි. හාත්පසම කෑලිකැපිය හැකි අඳුරයි. මුසල සීතලක් මා වටා එතීගියේ ඒ මොහොතේමය. ඇඳේ එලෙසම මිනිත්තු කිහිපයක් සිටියදී දිවගිලෙන්න එනවාක් මෙන් දැනෙන්නට විය. “වතුර” මා මටම මුමුනගත්තෙමි. ඇඳමත ඉඳගෙනම මා ඊට එහාවූ ජනේලයේ තිරරෙදි එහාමෙහා කලේ පායා ඇති අඩසඳ එළිය කාමරයට වැටෙන ලෙසටය. ඒ එළියෙන් ඇඳෙන් නැගිටගත් මා සෙමෙන් පා තැබුවේ කණ්ණාඩි මේසය වෙතටයි. එහි තිබූ පන්දම මා පත්තු කලෙමි. එය යන්තම් කාමරය එළියකල නමුත් මුළු හිතම කුමක්දෝ බයකින් වෙලාගොසින්. පපුව හිරවෙනවාක් සේ මට දැනෙන්නට විය.

සෙමෙන් කණ්ණාඩි මේසය මතවූ වතුර වීදුරුවේ පීරිසය පසෙක තබා මම වතුර බීවෙමි. නිකමට මෙන් කණ්ණාඩිය දෙස බැලූ සැනෙන් මා අතින් වතුර වීදුරුව ගිලිහී ගියේ දෑත් වෙවුලද්දීය. කවුදෝ ගැහැනියක් පිටුපස සිට මා දෙස බලා සිටින බව මා කණ්ණාඩියෙන් දුටුවෙමි. වියරු මුහුණක් ඈ වෙතින් දිස්වුනි. මට ඇයව පෙනුනේ කණ්ණාඩියෙන්ය. මා හැරී බැල්මට උත්සහකළද මා හට සෙලවීමටවත් නොහැකි විය. කොණ්ඩය අවුල් වූ ඇගේ මුහුණ සුදුමැලිය. තොල්පට පවා කුනුවීගිය තක්කාලිගෙඩියක පැහැය විය. දෑස් වල කළු ඉංගිරියාව නොතිබුණි. එය මහා භයානක දර්ශනයකි..

මට පමණක් ඇසෙන පරිදි ඈ සිනාසෙමින් පාවෙන්නාක් සේ මාවෙත ඇදෙන්න විය. ඒ මුහුණ මට දැකපුරුදු බවක් දැනුනි. මගේ පපුව වේගයෙන් ගැහෙන්නට විය.. මා කෑගැසීමට තැත්කලත් උගුරෙන් කිසිදු වදනක් පිට නොවුනි. ඇය මගේ අසලටම විත් යක්ෂනියක් සේ වියරුවෙන් හිනාවෙන්නට විය. ඒ රුව හඳුනාගැනීමටත් ප්‍රථම ඒත් සමගම දිව දික්කල ඈ පන්දම නිවාදැමුවාය. මා කෑගසමින් සිහිසුන් උනේ ඒත් සමගමය.

"පොඩි මැණිකේ....මයේ අම්මා.. මොකද උනේ රත්තරනේ.... " අම්මා මා ඇඳට ගෙන හිස අතගාමින් සිටියාය.

"නිලමේ.. ඔය පිරිත් කරපු තෙල්ටික ගෙනාවනම්.. දරුවා හොඳටම බය උන හැඩයි." අසල ඇසුනේ වෙදමාමාගේ හඬයි.

වෙද මාමාත් අද රාත්‍රියේ පැමිණෙන වග අම්මා මට දවාලේ කියූ බව මට මතක් විය.

"නරක හීනයක් දැකලනේ පොඩිමැණිකේ. බය වෙන්න එපා පිරිත් කරපු තෙල් හිසේ ගාලා නිදාගමු. වලව්වේ මැණිකේ පිරිත් කියයි නින්ද යනකල්" වෙද මාමා තෙල් බෝතලයක් අතට දී එසේ කියා අප්පොච්චා සමඟ කාමරයෙන් පිටවිය. අම්මා මාගේ හිස අතගාමින් කරණීයමෙත්ත සූත්‍රය කියන්නට වූයෙන් කෙමෙන් කෙමෙන් නින්ද මා කරා ළඟාවිය.

පසුදා උදෑසන සිදුවූයේ කුමක්දැයි සිතීමටවත් මා හට ඉස්පාසුවක් නොවීය. එතරම් වැඩ රාශියක් මාත් අම්මාත් වලව්වේ වැඩට උන් ගැහැනුන් කැටුව කරන්නට විය.

"පොඩිමැණිකේ, ගිහින් ලොකුමැණිකෙ ලෑස්තිද බලන්න.. මුරණ්ඩුකමට ඇති බුදියාගෙන. නැගිට්ටවලා අර මන් ගෙනාපු රත්තරන් නූලෙන් වැඩ දාපු රෙද්දෙන් හොඳ අපූරුවට ඔසරිය අන්දන්න. ලොකුමැණිකෙගේ රත්තරන් මාලෙත් දම්මවන්න. වළලුත් ඇති පෙට්ටගමේ." අම්මාගේ දෑස් ප්‍රීතියෙන් බැබලෙයි. සාලය පසුකොට යනවිට මා දුටුවේ අප්පොච්චාත් සතුටෙන් කට්ටිය පිළිගැනීමට ලෑස්ති වෙන අයුරුයි. මා යාන්තම් සිනාසී මගේ කාමරයට එහාවූ අක්කාගේ කාමරයට ගොස් දොරට තට්ටු කලෙමි. පුදුමයකි. දොර නිකන්ම ඇරීගියේ මා මවිතයට පත්කරමිනි. මම සෙමෙන් සෙමෙන් කාමරය තුලට ගියෙමි.

බිම බැලූවිට දුටුවේ අවුල්ජාලාවක් වූ කාමරයයි. සෙමෙන් සෙමෙන් හිස එසවූ මා දුටුවේ ඇස්පනාපිට එල්ලෙන කකුල් දෙකකි. ගැස්සී හිස එසවූ මා අතින් අතේ තිබූ තේ කෝප්පය බිමට වැටී බිඳීගියේ මගේ විලාපයත් සමඟමය.

එක්වරම දුටුදෙයින් මගේ පපුව පැලීගියාසේ දැනුනි. මම වලව්ව දෙවනත් වන්නට කෑගැසුවෙමි.

"අනේ අක්කේ.........." මා බිමට පතිතවී තව තවත් කෑගැසුවෙමි.

ඒ ඇයයි. අඳින්නට අම්මා ගෙන ආ රත්තරන් නූලෙන් වැඩදැමූ සාරියෙන් තොණ්ඩුව දමා ඈ බාල්කයේ ප්‍රාණය නිරුද්ධව එල්ලෙමින් සිටියාය.

ඇගේ දෑස් විවරව ගොසින් දිව එලියටවිත් තිබුනේ භයංකර ලෙසයි. මා බිම පතිතව මහ හඬින් කෑගසන්නට වුනෙමි. අම්මා කාමරයට දිව ආවේ මගේ විලාපය ඇසුණ නිසාය.

"පොඩිමැණිකේ.." අම්ම මා වෙත නැමෙනා විටම මම දෑත් වහලය දෙසට යොමු කලෙමි. අම්මත් මාගේ අත්ගිය දෙසට හිස හරවා බැලුවාය. ඇගේ මුව විවර විය. ගල්වූවාක් සේ ඈ සෙමෙන් නැගිට සිටියාය.

"අනේ ලොකු මැණිකේ .... මොකක්ද මේ කරගත්ත විනාසෙ...?" අම්මා විලාපදෙමින් ඇගේ පාද බදාගෙන හඬන්නටවිය. අප්පොච්චාත් විලාප හඬ ඇසී ගමේ එවුන් සමග කාමරයට කඩාවැදුනේය.

අප්පොච්චා හිසේ අත්ගහගත්තේ විලාපදෙමිනි. ඔහු වහාම අනෙක් උන් හා එක්ව අක්කා බිමට ගත්තේය.

ඇය මියගොස්ය. කුමක්ද මේ සිදුවූයේ? මා ගල්වූවාක් මෙනි. සිහිය නැතිවූවාක් මෙනි. ඇය මියගොස් තිබුනේ ලියුමක් ලියාය. එහි ඇගේ අයිතිවාසිකම් ගැන කියා තිබූ අතර අවසානයේ තෙවරක් "ඕලු මගේ හැතිරි.. වෛරකරනවා.." ලෙස ලියා තිබුනි.

ඈ මට අවසානයෙත් වෛරකොට ඇත. මා සිහියට ආ සැනින් වටපිට බැලුවෙමි. අයිනක තිබූ පෙට්ටගම ඈ කෙසේ හෝ කාමරයේ මැදබාල්කය අසලට ඇදගෙන ඇත. පුටුවක් පසෙක පෙරලී ඇත. මාගේ ගතම දහදියෙන් තෙත්වුනි. ඈ වෛරයෙන්ම මියගොස් ආත්මය විනාශ කරගත්තා නොවේද?

දෙවියනේ, මියගිය පසු ඈ මා හමුවට පෙර දින රාත්‍රියේ පැමිණියා නොවේද? දිවදික්කොට පන්දම නිවාදැමුවේ ඇයම බව මිනියදෙස බැලූවිට මට පසක් වූයේ හුදු හිස් බවක් හදවත වෙලාගනිමිනි.

R.M .M. Rasanjalee Rathnayake
D/BCE/20/0002
FOC

නූල් බෝලෙ

කටකතාවලින් මිථ්‍යාමත වලින් පිරිලා තියෙන සමාජයක යන්තන් හරි පණනල ගැටගහගන්නවා කියන්නෙම විහිලුවක්... පැටලිච්ච නූල් බෝලයක් ලිහාගන්න බැරුව මිනිස්සු පිස්සු බල්ලො වගේ එහෙ මෙහෙ දුවනවා. උන් අර නූල් බෝලේ ඇතුලේ ආයේ ආයෙත් පැටලෙනවා. නතරවෙන්නැති මේ දිව්ල්ලෙන් හෙම්බත් වෙන සමහරක් උන් අතරමගදි මහපාරෙ ඇදගෙන වැටෙනවා. සදාකාලිකවම නින්දට යනවා. හයියහත්තිය තියෙන අය තමතමන්ට හැකි වෙර වීරියෙන් දුවලා මැරිච්ච එවුන්ගෙ ඇඟ උඩින් උන්ව පාගගෙන උන්ව පහුකරගෙන යනවා.

කරුණානායක මුදියන්යන්සේලාගේ තිනෙත් කරුණානායක කියන්නේ මේ නූල්බෝල ලිහා ගන්න මේ ලෝකයට ආපු පුංචි එකෙක්.. මාස හයෙන්, පුංචි සන්දියෙම මව් තුරුලේ උණුහුම තිනෙත්ට අහිමි වෙනවා. අප්පච්චිගේ ආදරේටත් වැඩි ආයුෂ තිබුනේ නෑ. තිනෙත් කියන්නේ අප්පච්චි දුවපු රේස් එකෙන් මග ඇරුණු තවත් අහම්බයක් විතරයි. ළදරු තිනෙත්ට මාස 6 අහවර වෙනකොටම මව්කිරි පිටිකිරි වලට මාරු වෙනවා. දරුවා ගැන ආදරේ අහස උසට හිතේ ගොඩ ගැහුණත් ජීවිතෙ ගැටගහගන්න පොරබදලා දර ඉපලක් වගේ කැහැටු ගැහිලා ඉන්න තිනෙත්ගෙ අම්මට මව්කිරි එරුනෙ නැත්තෙ තවත් පොඩි හරි හයිය හත්තියක් ඒ දුර්වල සරීරෙට නොතිබුණු හින්දාය ...

ඉතිං... අම්මා අප්පච්චි වෙනුවට තිනෙත්ගෙ ජීවිතේ බාර වුයේ නැන්දටයි.... මාමටයි... මේ අයගේ ජීවිකාව වුණේ නූල් පැටලිලා ලිහාගන්න දඟලන එවුන්ට ණයට බඩු දෙන සිල්ලර කඩයක්...

පුංචිම එකෙකුව සිටි කාලෙදී තිනෙත් ලෝකය කියල දැක්කෙ ඉදල හිටලා කඩයට යන එන ගෑනියෙක් මිනිහෙක් නැත්තං පොඩි එකෙක්ව විතරයි.. සිල්ලර කඩේ ගේට්ටටුවෙන් එහා ලෝකෙ තිනෙත් දැක්කෙ පුංචියට.. කලාතුරකින් ගේ බිත්ති හතර පහුකරලා ලෝකයට පය තියන්න තිනෙත්ට අවස්ථාවක් හම්බවෙන්නේ.... ගෙදර හරිහමන් බේතක් නොවුණු විටෙක විතරයි .

හරියටම අවුරුදු එකහමාරේ බිල්ලන්ට බිය වී සිටි තිනෙත් දවසක් නින්දට යද්දි එකවරම වචන කීයපක් ගොණු කළේය.

"කවුද අම්මේ තාප්පෙන් එහා පැත්තේ කෑගහන්නෙ"

තිනෙත්ට නින්ද ගොස්ය... එහෙත් කම්මුල රූටා වැටුණු කඳුලු බිංදු වලින් තෙත් වී ඇත.

රටේ ලෝකෙ අම්මලා ක්‍රෙඩිට් කාඩ්වලින් දරුවන්ගේ මනස ඩිස්නි ලන්තයක් කරන්නට වෙර වෑයම් කළේ තමන්ගේ දරුවාට වෙනත් දරුවන්ට වඩා දේවල් දෙන්නට වූ ආත්මාර්ථය නිසාය. සැබෑ ආදරය එතරම් ලාභ නැති බව ඔවුන් දැනගෙන හිටියේ නැහැ... ලෝකෙට පේන්න නාඩගම් නටන්නේ... ණයට ගත් මොණරුන්ගෙන් කියලා මේ සමාජෙ සමහරක් අම්මලට අමතකයි... බොරුවට වැඩි ආයුෂ නැත එතෙක් අතේ කයේ පුරවාගෙන ගිය රන් රිදී බඩු කන්දරාව හන්දියේ මුදලාලිගේ පොලි බැංකුවට සින්න වුණාට පස්සේ තමයි බොරුව දිය වෙලාම යන්නේ.

හේතුවකට හරි අහේතුවකට හරි වැඩි ආදායමක්වත් නැති තිනෙත්ගේ අම්මයි අප්පච්චියි ළඟ ක්‍රෙඩිට් / ඩෙබිට් සන්නියට ඉඩක් තිබුණේ නැහැ. ඩිස්නිලන්ත කුමර කුමරියන් ට මුනිච්චි වෙන්නට තමන්ගේ පොඩි එකාව නොයවන්නට අම්මයි අප්පච්චියි වග බලාගත්තා. ඩිස්නිලන්ත පොඩි එවුන්ට බොරුවත් එක්ක හරිහරියට එකතුවෙලා... ලැබුණු වයිවාරණ ආදරයේ හෙවනැලි තමන්ගෙ පුතාගේ ඔලුවට වැටේ යැයි තිනෙත්ගෙ අම්මයි අප්පච්චියි බය වුණා.

තිනෙත් අම්මගෙයි, අප්පච්චිගෙයි ආදරේ අඳුරගත්තේ මාසෙ පඩි දවසට ගේන පේමන්ට් එකේ ඉන්න ප්ලාස්ටික් හාවන්ගෙන්... හාවාට කතා කරන්න බැරි උනත් අම්මගේ අප්පච්චිගේ ආදරේ සුවඳක් වෙලා තැවරිලා තිබුණා. බෙර ගහන, නටන මේ පුංචි හාවා සමාජයේ අප්පච්චි කෙනෙක් අම්මා කෙනෙක්ගෙන් ලැබෙන අවම ආදරේ කියලා තිනෙත් දැනගෙන හිටියේ නැහැ. තිනෙත්ට ඕන වුණෙත් අම්මගේ අප්පච්චිගෙ උණුහුමම කියලා ඒ අම්මයි අප්පච්චියි දැනගෙන හිටියෙත් නැහැ. බොරුව පිරිලා ඉතිරිලා ගිය වෙලාවක මීට වඩා සාධාරණයක් බලාපොරොත්තු වන්නට බැරි බව තිනෙත් දැනගෙන හිටියා.

බිල්ලාගෙන් තමයි ළමයගෙ පුංචි මනසට මුලින්ම බොරුව කාවදින්න ගන්නේ. මුසාවාදා වේරමණී සික්ඛාපදය කඩන්නට උගන්නන්නෙ ද දෙමාපියන්ම තමා... සමාජය ගැන මේ කියමන කෙතරම් දුරට ඇත්තද, බොරුද කියලා තරාදියක දමා කිරා බලන්නට ඕන කාරණයක්.

රටේ ලෝකෙ තොරතුරු තිනෙත්ගෙ අප්පච්චි දැනගත්තේ වැඩපොලේ ඕපදූපවලින්... රූපවාහිනියකට ඇතුල් වෙන්නට ඒ පුංචි නිවසෙ ඉඩකඩක් තිබුණෙ නෑ. ඇත්තටම තිනෙත්ගෙ දෙමාපියන්ට සාධාරණ බයක් තිබුණා තිනෙත්ගෙන් හංගලා තියන්න උත්සාහ දරපු ඒ සිල්ලර ආසාවල් වලින් පිරුණු ලෝකෙ තිනෙත් රූප පෙට්ටිය හරහා දකී කියල ... සමහර විට ඔබ ඒ අම්මා සහ අප්පච්චිගෙ බොළඳ උත්සාහෙ ගැන යටි සිතින් හිනා

වෙන්නටත් ඇති, ඒක හරියට මුහුදට වැටුණු ලේන් පැටියා බේරාගන්නට වලිගෙන් මුහුද ඉහින්නට හැදූ ලේන් අම්මාගේ උත්සාහෙ වගේ කියා..

බොරුවෙන් පිරිච්ච ලෝකේ වෙනුවට, වඩාත් ප්‍රායෝගික වූ ලෝකයක් තමන්ගේ දරුවාට හදලා දෙන්න ඒ අප්පච්චිගේ උත්සාහෙ ගැන පෞද්ගලිකව සතුටු වෙන්න ඕන...

තිනෙත්ගෙ පාසල් ජීවිතයේ ආරම්භයත් සමඟ මේ කතාව වෙනත් අතකට පෙරළෙන්නට වුණා. ඒ තිනෙත් නගරයේ ජනප්‍රියම පාසලට මුලින්ම ගිය දවසෙ... අප්පච්චි දැන් මෙතෙක් දැරූ උත්සාහය අතහැර හිත හදාගෙන ඉවරයි අම්මාද තිනෙත් වෙනුවෙන් හති දමමින් දුවන ලෝකයේ තිනෙත්ට හොඳ අනාගතයක් ලබා දීමට තහනම් උත්තේජන පාවිච්චියට පටන්ගෙන..එතෙක් ඈත්වූ බොරුව දැන් ඔවුන්ගේ ගෙදර දොරකඩටම පැමිණ ඇත.

ඒ සමාජය ගලාගෙන යන ප්‍රවාහයයි. උඩුගම් බලා පීනන්නට හයිය හත්තිය හැමෝටම නැත. බොරුව තම බූවලු අඩු වලින් නැවතත්... ගලාගෙන යන ප්‍රවාහයට ඇද දමනවා ඇත.

මිනිසාගේ හිතේ තණ්හාව වැනි හුදු කාරණා ගොඩනැගෙන විට සියලු ප්‍රතිපත්ති අමතක කර හති දමමින් දුවන්නට දඟලන එක අරුමයක් නොවේ. උදේ හවස කඩුල්ල ළඟ බුදු පහනට වැඳ තුනුරුවන් සිහිකර ගිය ඒ කාලෙ තිනෙත් ගෙන් ඈත් වී ගොස්ය. නගරයේ ජනප්‍රිය පාසලක පුටුවක හිඳුවා අනාගතය ගැන හීන මවන්නට තිනෙත්ට බල කරලා.

පරණ ගෙදරට යන පාර ද ක්‍රමයෙන් තිනෙත්ගේ මතකයෙන් ගිලිහෙමින් තියෙනවා. ඒ තරමට පාසලට දුන් අලුත් ගෙදර ලිපින කටපාඩම් කර ධාරණය කරගන්න තිනෙත්ට අකමැත්තෙන් වුවද සිදු වී ඇත.

එදා සාරියට හැඩ වැඩට පෙනුණු අම්මා අද තිනෙත්ගේ වැඩිමහල් සොයුරියක් තරමට තිරිහන් වී පෙනෙන්නේ ඇඟට හිරවුනු ඩෙනිම් කලිසමත් ලිහිල් කමිසයත් නිසාය. කලු පාට අව් කන්නාඩි වලින් යථාර්තය මකා දමා ඇත. ස්මාර්ට් ජංගම දුරකථනය නැතුවම බැරිය. මේක නිසාම ඇය මොඩර්න් අම්මා කෙනෙක් වෙලාය. නමුත් අතේ තිබුණු මඟුල් මුද්ද ඇඟිල්ලේ පෙනෙන්නට නැත. බෙල්ලේ තිබුණු චේන් පොටද ආගිය අතක් නැත. හැමදේම තිනෙත්ට නිර්ලජ්ජිත ලෝකයක ඉන්නට පාර කපන්නටය. පාසලේ අම්මලත් එක්ක කරට කර ඉන්නට මෙහෙම නොකර බැරිය.

තවමත් තිනෙත්ට නැන්දාගෙ මාමාගෙ ඇසුර ලැබුනා. අම්මා අප්පච්චි වැඩට ගියවිට තිනෙත් නවතින්නේ එහෙය.

“කොල්ලො මෙහෙ වරෙන්කො ”

“ආං අර සල්ලි ගන්න ඇවිත් තියෙන කඩේට බඩු දාන ලොරියට කියපන්කො මාමා ගෙදර නෑ කියලා”

තිනෙත් මොහොතකට නැවතුණි. ‘බොරුව’ විසබීජයක් ලෙසින් මාමාටද බෝ වෙලාය. තමාටද එහි කොටස්කාරයකු වෙලා පව් කරන්නට බල කර ඇත. අහෝ බුදු දහමෙහිද හිඩැස් හොයන අන්තවාදියෙකු ට මේ කරුණු හිත්නොගැටේටවා... ඒක ප්‍රාර්ථනාවක්!

තිනෙත්ගේ අප්පච්චිගේ මහලොකු හීන තමන්ගෙ ඔළුගෙඩි වලම හට ගත්තත් ඒවා තිනෙත්ගෙ ඔලුවට උවමනාවෙන් දැමුවද වැඩිහිටිනේගේ හීනවලින් දරුවන්ගේ හීන විනාශ කරන අදිටන ඒකේ තිබුනෙ නැහැ. කතාව එලෙස ගොඩනැගී තිබුනේ නම්, එය දරුවන්ට කරන ලොකු අසාධාරයණක් වනු ඇත. අප්පච්චි ඒක තේරුම් ගත්තාම නෙමෙයි, හැබැයි මොකක්දෝ

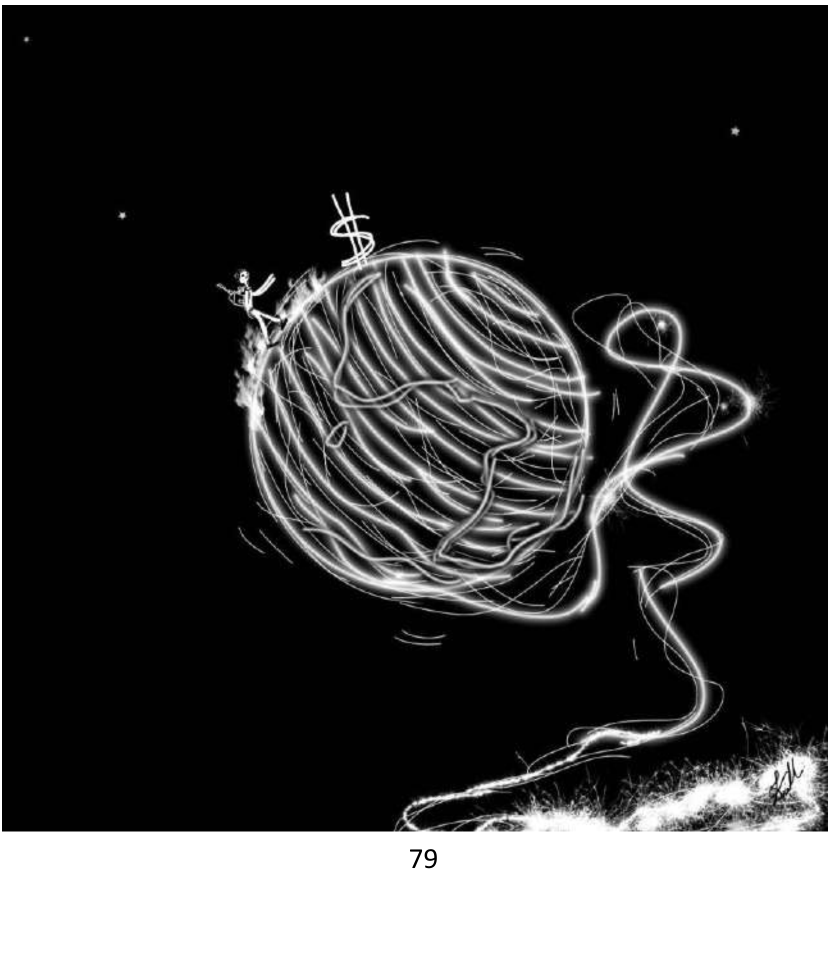

හේතුවකට තිනෙත්ට බල කරන්නට ඔහු කොයි වෙලාවකවත් උත්සාහ කළේ නෑ.

රියැලිටි වැඩසටහන් වල වැඩ පෙන්වන රෑකඩ පැංචන් බහුලව ඇති සමාජය ගැන තිනෙත්ගේ අප්පච්චිටත් වැටහීමක් නෑ... ඒත් තමන්ගේ එකම පුතාවත් තමන් ගොඩදායි කියන ලොකු හීනෙන් මිදෙන්නට අප්පච්චිටත් බැරි වුණා.

කාලය වසරින් වසර ඉක්ම ගොස් ඇත... තිනෙත්ගේ අවුරුද්ද අවසාන මහා සභා රැස්වීමට තවත් සතියක් විතර තියෙනවා.

"අතේ සල්ලිත් නෑ පඩිය හම්බෙන්නෙත් සුමාන දෙකකින් "

"අතමාරුවක් වත් ඉල්ල ගන්නේ කාගෙන්ද කියලා මං කල්පනා කලේ "

තිනෙත්ගෙ පාසලට ගෙන ගිය හැක්කේ මොඩර්න් අම්මාය... 'මොඩර්න් අම්මාට' සල්ලි විසි කළ යුතුමය. සල්ලි ගස්වලින් කඩන්නට හැකිය... ඉතිං උගස් කරන්නට තවත් මුකුත් ගේ හරියේ ඉතුරුවක් නැතිය.

මහා සභා රැස්වීමේදී ජැන්ඩියට ඇඳ පැළඳ ගත් මහත්වරුත් නෝනලාත් හරි හරියට කසුකුසු ය. තිනෙත්ගෙ අම්මාගේ සහජ ගැහැනු හිත ද මේවට ප්‍රිය බව සමාජ සත්‍යයකි. ඒත් මෙතෙක් කල් පුතු වෙනුවෙන් කළ රඟපෑම තවදුරටත් කළ යුතුය. හුදකලාවම බිත්ති කණුවක් ළඟ ඇය අතරමංව සිටියාය.

තිනෙත් දක්ෂයෙකි...

නොදැනීම ගෙවී ගිය වසර ගණනක අධ්‍යාපන කටයුතු සාර්ථකව නිමා කරමින් තිනෙත් දැන් අවසන් වසරේය. තිනෙත්ට ඇත්තේ පාසලට සීමා වූ මිතුරන්ය. ඔවුන් කිසිවකු ඔහුගේ හොඳ ම යහලුවන් නොවීය. ඔවුන්ව ගෙදර ගෙන්වා ගත්තේ ද නැත. බොහෝවිට තිනෙත් තනිවම පොත පතටම ඇලී සිටියේ ය.

පාසලට මීටර් සියයක් දුරින් ජීවත්වන්නට උගන්වා ඇති තිනෙත්ට මීටර සියයේ බොරුව වසා ගන්නට තවත් බොරු දහසක් පවසන්නට සිදුව ඇත. නොදැනුවත්වම අම්මා අප්පච්චි සමඟ තිනෙත්ද නූල් බෝලයේ සිරකරුවෙකුව හෘද සාක්ෂිය අහිමි වූවෙක් බවට පත්ව ඇත.

තිනෙත් විශ්ව විද්‍යාලයෙන් සමුගත් දවසේ සතුට දෝරේ ගලා ගියේය. නැති වූ නෑදෑයින් ද පැමිණියහ. දුරකථන ඇමතුම් වැහි වැහැලාය. සමහරුන් කපන්නට බැරි අත ඉඹින්න ට ද ආහ. අසල්වාසීන්ගේ භෝජන සංග්‍රහ ද

සූදානම් විය. නැවතත්.... නැවතත්... බොරුව ඔහු ඉදිරියේ බල්ටි ගසමින් සිටියේය. මේ සියල්ල ඔහු ඉදිරියේ ඇති ඉහල රැකියාවේ අනුහස්ය.

තිනෙත් තවදුරටත් මාමාගේ කඩේ බිත්ති හතරට කොටු වූ කොලු ගැටයා නොවීය. ඔහු දැන් පොළොවේ පය ගහල සිටගෙන සිටින ලොකු මිනිසෙකි. නමුත් ඔහුට හිමි රැකියාව ලැබේද ??? නොලැබේද ??? විශ්වාසයක් නැත. 'සල්ලි' කියන්නෙම බොහොම තීරණාත්මක සාධකයක්. ඒක තිනෙත් වසර දහනමයක් පුරාවට ජීවත් වූ බොරුවත් සමග යහමින් දන්නා කරුණකි. කෙසේ වුවද නූල් බෝලේ පැටලිල්ල ලෙහා ගත යුතුමය. ඒකට බොරුව ජීවිතයෙන් ඈත් කර ගත යුතුමය. නැත්නම් අනාගත පුංචි කරුණානායකලාද සමාජයේ කොන් වූ තනි පුද්ගලයන් ලෙස ජීවිතය ගෙවනු ඇත.

M.L.A.S. Madhawa
D/IT/18/0044
FOC

නංගී

සීත රාත්‍රියේ ගස් කොළන් නිවහනක් කර තිබූ සිය දහස් ගණන දිදුළන පිනි බින්දු එම ගස් කොළන් අතරින්ම හැංගි හැංගී ඔවුන් සිප ගන්නට සැරි සරන හිමිදිරි උදෑසන හිරු රශ්මිය හේතුවෙන් සිතට කාංසාවක් නොදී පුපුරා යන්නට වූයේ සොබා දහමේ අපූර්වත්වයේ වර්ණ මා හට පසක් කරමිනි. දිනපතා අලුයම හිරු අවදි වීමටද පෙර අවදි වී නිවසේ අයවලුන්ගේ ඔවුන්ට අවශ්‍ය කාර්ය භාරය ඉටු කර අවසන් කිරීමට පුරුදු වී සිටි මා හට දිනපතා උදෑසන කට කොනට සිනහවක් ගෙන දෙන්නේද මෙම ප්‍රේමාන්විත ලෝ ස්වභාවයේ සත්‍යය කියා පාන සීත දසුන්ය.

වැටකෙයියා පඳුරට සාත්තු කිරීමෙන් පසුව මා නිවසට ගොඩ වූයේ නංගිලා මල්ලිලාට උදෑසන ආහාරය පිළියෙළ කිරීමටය. පවුලේ වැඩිමල් පුත්‍රයා වී සිටි මා හට ලොකු නංගී නිවුන් නංගී හා මල්ලී හා පොඩි මල්ලි කෙනෙකු සිටිය ද ඔවුන්යේ දඟකාර වියට අනුව ඔවුන් කරන සියලු දඟ වැඩ දිනපතා මා දරා සිටින්නේ අම්මෙක් අප්පෙක් නොමැතිව දිනෙන් දින වයසට යන එම දරුවන්ට සෙනෙහස පෑමට සිටින්නේ පවුලේ ලොකු අයියා වූ මා පමණක්ම වන බව මා හොඳින් දන්නා නිසාය. වසර 6 කට පමණ පෙර වූ එක් අවාසනාවන්ත සිදුවීමක ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අපට වූයේ දිනපතා අප රස නහර පිනවන ආහාර සකසා දුන් මෑණියන් හා උදේ සිට සවස් වනතෙක් ගලා යන එක් එක් දහදිය බින්දුවකවත් වටිනාකම කියා නොපාන, මහන්සි වූ පමණටම වැටුපක් ලබා ගත නොහැකිව උපයා ගත් සොච්චමෙන් වුවද අප කුස පිරවීමට සමත් වන පියාණන්ව ද, එම අඳුරු රාත්‍රියේ අලියෙකුගේ බරැති පාදය ට යට වී දෙව්ලොව යාම ට සිදු වූ නිසා අනාථ දරුවන් වීමට ය. මාපියන් අප අසරණ කර මෙලොවට සමු දුන් විට මා 14 වන වියේ පසු විය. නිවුන් නංගී හා මල්ලී 4 වන වියේ පසු විය. ලොකු නංගී 6 වස් වියේ වුව ද පොඩි මල්ලි අවුරුදු එකක් වියැති ළදරුවෙකි. මාපිය වියෝවෙන් පසුව පාසල් යාම ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අඩු කළ මම මාස දෙකකට පමණ පසුව එය සම්පූර්ණයෙන්ම නැවැත් වූයේ මගේ පාසල් ගමනටත් වඩා නංගිලා මල්ලිලා රැක බලා ගැනීම පවුලේ වැඩිමලා ලෙස මාගේ කර මත පැටවුණු භාරය ඉවත් කළ නොහැකි වූ නිසාය. අත දරුවා වූ පොඩි මල්ලිගේ වැඩ කටයුතු අසල්වාසී නැන්දාගේ උදව්වත් සමඟම මා ඉටු කළ ද අනෙක් බාලයන්ගේ වැඩ කටයුතු ඉටු කරවීම සඳහා අන් අයෙගෙන් උදව් පතන්නට මා උත්සුක නොවූයෙමි. 14 වැනි වියේ පසුවන මා හට කුඩා දරුවන් සමඟ වැඩි අත්දැකීමක් නොවූව ද ලොකු නංගි හා මල්ලිගේ වැඩ කටයුතු සිදු කිරීයේදී අම්මට උදව් කළ බැවින් එම මතකයෙන් පොඩි මල්ලි හදා ගත්තෙමි. මගේ බාල සොයුරු සොයුරියන් හදා ගැනීමට ගමේ අයවලුන් කෙතරම් ඇසුවද මා එයට එකඟ නොවූයේ ඔවුන් නිවසින් පිට කර හැරිය පසු ඔවුන්ට සිදුවන අකටයුතුකම් වලට එරෙහිව ඔවුන්ගේ ලොකු අයියා ලෙස මට එවිට නැඟී සිටිය නොහැකි බව මා සිතූ නිසාය. කෙසේ වෙතත්

මා 9 වන ශ්‍රේණියෙන් පාසලට සමු දී එදින පටන් ක්‍රියා කලේ උපයන සෑම සතයක්ම නංගිලා මල්ලිලා වෙනුවෙන් වියදම් කරමිනි. මට අවශ්‍ය වූ එකම දෙය නම් මා අධ්‍යාපනය නතර කළ ද මාගේ සොයුරු සොයුරියන්ට අධ්‍යාපනය ලබාදී ඔවුන්ව සමාජයේ ඉහළ ස්ථානයකට ගෙන යාමට ය. සමාජයේ ඉහළ ස්ථර වලට ගමන් කිරීමේදී මිනිසුන් ගේ චේතනාවන් වත් පිළිවෙත් වෙනස් වන බව මා දැන සිටිය ද අනාගතයේදී මාගේ නංගිලා මල්ලිලා එසේ නොකරනු ඇති බව මා සිතමි. ඔවුන් එසේ කළද එවිට මා හට කිරීමට කිසි දෙයක් නොමැති නිසා එවන් වූ පසුබිමකට වුව ද ශක්තිමත්ව මුහුණ දීමට මා දිනෙන් දින සිත සාදා ගන්නෙමි.

කල්පනා සයුරේ ගිලී සිටි මා ඉන් මිදුනේ නංගිලා මල්ලිලා අවදි වී සිටි බව ඇසුණු බැවිනි. ඔවුන්ගේ සියල්ල ලෑස්ති කර පාසල් යැවූ මා පසුව මා වැඩ බිම වෙත ඇදුණෙමි.

"ආහ් අබේ! මොකෝ අද පරක්කු වෙලා?" සොමනේරිස් මාමා ඔහු අත වූ ගඩොල් කැටය මතට සිමෙන්ති තවරමින් මා ඇමතුවේය. දිනපතා කෙතරම් වෙලාසනින් කුකුළා අතින් ගෙන වැඩ බිමට ගිය ද ඔහු මා පිළිගන්නේ එසේය. සිනහවකින් ඔහුට සංග්‍රහ කළ මා කඩ් මුඩියේ වැඩ ආරම්භ කිරීමට ගියෙමි.

උදෑසන හිරු රශ්මිය ශරීරයට සුව දායක වුවද කාලය ගත වනවිට හිරු රශ්මිය දැඩි වූයෙන් එය දරා ගැනීමට අපහසු විය. දිනපතා තද අව්වේ බැට කාගෙන වැඩ කිරීමට පුරුදු වී සිටි අපට එය තරම්ම අමාරු කාරියක් නොවීය. දහදිය බිඳු මා වත සිප ගනිමින් පොළොව වෙත ඇදේදී වුවද රේඩියෝ යන්ත්‍රයෙන් නිකුත් වන සිංදුව සමඟ එහි වචන හරි හැටි නොදන්නා නමුත් ගීයක් දෙකක් ගායනා කරමින් අප අපගේ කාර්යභාරයේ නිරත වූයේ මාස දෙකක් පමණ කාලයක් තිස්සේ ගොඩ නගන ගමේ ලොකු මහත්තයලගේ නව නිවසේ වැඩ කටයුතු තව තවත් දීර්ඝ නොකරමින් හැකි ඉක්මනින් අවසන් කිරීමට සිතා ගනිමිනි. අප ගමේ සිටි තරමක් ධනවත් පුද්ගලයෙක් වූ ලොකු මහත්තයා හිත හොඳ පුද්ගලයෙක් වුවද ඇතැම් විට ඔහු ක්‍රියා කළේ පොළොවට අඩියක් ඉහළින් ගමන් කරමිනි. ඔහු සාදන මේ නව නිවසත් එවන් වූ ක්‍රියාව එක ප්‍රතිඵලයකි. විවාහ දිවියට එළඹීමට සිටින තම චූටි දූ වෙනුවෙන් සාදන නිවස එය විය. ලොකු දූ කර කාර කරගෙන පදිංචි වීමට නව නිවසක් සෑදුවද එය ගමේම පාලුවට යාමට අතහැර දමා අෑ ඇගේ මහත්තයා සමඟ පිටරටට යාමට වූයේ උපන් ගම දෙස කෙසේ වෙතත් ඇගේ මාපියන් දෙසද දෙවරක් නොබලාය. ලොකු දුවගෙන් ඉගෙනගත් පාඩම චූටි දුවගෙන් ද වුව අදාල නොවන බව ඔහු නොසිතන්නට ඇත. අපගේ ගමේම හිසට සෙවණක් නොමැතිව සිටින දුප්පත් පවුල් 20ක් පමණ තිබුනද ඔවුන් ගැන කිසිදු තැකීමක් වත් නොකොට එක පිට එක තුන්වන නිවාසයකුත් සෑදීමට ලොකු මහත්තයා උත්සකු විය. ගමේ අයවලුන් පවසන පරිදි ලොකු මහත්තයා හරි හිත හොඳ

මනුස්සයෙකි. නමුත් ඔහුගේ සිත කෙතරම් හොඳ ද යන්න ඉන් මට පසක් වේ.

"මල්ලී වරෙං, කමු" එරංග පැවසීය. අප සමඟ 15 දෙනෙක් පමණ සිටිය ද දිනපතා බඩගින්න ප්‍රථමයෙන් දැණුනේ එරංග ට ය.

"යමු යමු. එරංග අඬයි නැත්නම්" සොමනේරිස් මාමා එසේ පවසා එරංගගේ පිටට තට්ටටුවක් දී ඉඩමෙන් පිටත වූ ගං ඉවුර දෙසට යන්නට විය. කා බී අවසන් වූ පසු සොමනේරිස් මාමා සිගරැට්ටටුවක් උරන්නට වූ බැවින් ඔහුගේ කාර්යභාරය අවසන් වන තෙක් අප ද එතනම සිට කතාවට බැස්සෙමු.

එක වරම "අබේ" කියා එරංග මට වැලමිටෙන් ඇන්නේය. මම පසුපසට නෙත යොමු කළෙමි. ඔහු බලන දෙසම මා ද බැලුවෙමි. සෙත්මි නංගි අප සිටින දෙසට පැමිණෙන බව මම දුටුවෙමි. ඇය ඉඳුරාම පැමිණෙන්නේ මා හමුවීමට බව දන්නා නිසා මම ඈ දෙස ගියෙමි.

"ආ නංගි, මොකෝ අද මේ පැත්තේ ?"ඈ කට කොනින් සිනා වී මා දෙස බැලුවාය. මගේ සිතට කුමක් දෝ සිදුවිය.

"නෑ අයියේ. නිකං ආවා" ඇගේ 'නිකං' යන්නට කාරණාවක් තිබිය යුතුය.

"හ්ම්ම් කමක් නෑ එහෙනම්. අපි අරහෙට නොයා මෙහෙ ඉමුකො." මා ඈ කැටුව ඒ අසළ වූ රූස්ස ගසක් අසළ ගොස් එහි කඳට ඇල වූයෙමි.

සෙත්මි නංගි ගමේ එතරම්ම නොවුවත් තරමක් ධනවත් පවුලක දෙටු දූ විය. ඈ හොඳින් අධ්‍යාපනය හදාරා පාසල් යාම අවසන් කර ඉන් අවසන් විභාගයේ ඉහළම සාමාර්ථ ලබා ගැනීමට ද සමත් වූවාය. ඈ හා මා අතර වූ ප්‍රේම සම්බන්ධන ගමේ අයවලුන්ට නොරහසක් වූ අතර ඒ සම්බන්ධව ඇගේ නිවැසියන්ට මනාපයක් නොමැති බව ද මම දනිමි. එහෙත් කෙතරම් ඇගේ සිත වෙනස් කිරීමට මා උත්සාහ කලත් ඇය එයට එකඟ නොවූවාය. ඉතින් වසර 3ක් පමණ සැපිරෙන අපගේ ආදර කතාවට මුලදී මා එකඟ වුවත් 'අප මින් පසුව තතා නොකරමු' යැයි පැවසූ විට සෙත්මි නංගිගේ දෑස් වලට කඳුළු පිරුණි. ඒ වන විට මගේ සිත නොදැනීම ඇයට විවෘත වී ඇති බව මම එම මොහොතේ දැන ගත්තෙමි. අතීතයේදී ඇයගේ අදහස් වෙනස් කර වීමට උත්හාස කළත් වර්තමානයේදී මගේ සිත ඇයට සම්පූර්ණයෙන්ම පුදා තිබූ හෙයින් ඇය මගේ සිත වෙනස් කරන්න යැයි කීවත් එසේ සිදු කළ හැකිද යන්න බව මම නොදනිමි.

"අයියේ" ඇගේ කටහඬ මා කල්පනා සයුර දෙබෑ කරන්නට විය. මම ඇය දෙස බැලුවෙමි.

“මට ඔයාට දෙයක් කියන්න ඕනි” අෑ කීවාය.

“කියන්න නංගි” ඇගේ දෑස් දුකින් බර වී පොළොව දෙස යොමු වී ඇත. අෑ පවසන්නට යන්නේ හොඳ ආරංචියක් නම් නොවන බව මගේ සිත පැවසුවේය.

“නංගි” ඇගේ දෙනෙතින් කඳුළු කැට රූටා වැටෙන්නට විය. ඇගේ කම්මුල් තෙමූ ඒ නෙතු කැට මම පිස දැමුවෙමි.

“ඇයි නංගි. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් ද?” මා ඇගේ වත මා දෙඅතින් අල්ලා එසැවුවෙමි. නිල්වන් ඇගේ දෑස් කඳුලින් තෙත් වී රතු වී තිබිණි. ඒ ශෝකය පිරි දෑස් දෙස බලන මගේ සිත මිරිකී යන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

“මට යන්න වෙනවා අයියේ ” කඳුළු හිර කරගත් ඇය දිග හුස්මක් ගෙන වචන කඩමින් කීවාය. මගේ සිත නැවතුණි.

“කොහේ යන්න ද?” මා නොදැනීම ඇගෙන් විමසුවෙමි.

“කොළඹ” ඇගේ පිළිතුර මගේ දෙසවනට ලෝබොර වත් කරන්නාක් මෙන් විය.

“ඇයි ඒ?” ඇය දෑස් විශාල කර මා දෙස බැලුවාය.

“මං කොළඹ සංස්කෘතික විශ්වවිද්‍යාලයට තේරුණා අයියේ. ඒකේ අවස්ථාව හැමෝටම ලැබෙන්නෑ. මට ලැබුණා.” ඇය ඉකි බින්දාය. ඇය මාගෙන් වෙන් වී යන්නාය. ඇයට මගෙන් වෙන් වීමට කාලය උදා වී ඇත. මගේ උගුර කට වියැළී යමක් උගුරේ හිරවෙන්නාක් මෙන් දැනුණි.

“මගේ අයියව දාල මට යන්න බෑ අයියේ ” මගේ නෙතින් ද කඳුළු කැට වැටෙන්නට විය.

“මං අම්මට කිව්වා මට යන්න බෑ කියලා. ඒත් එයා මට යන්න කියල බල කරනවා. දැන් තාත්තත් ඕක දැනගත්තා. ඉතින් මට යන්නම වෙනවා.” ඇය නොවනත්වා කියමින් සිටියාය. ඇගේ එක් එක් වදන් මා හිසට හෙලූ පොලු පහර වල් විය. ගම අතහැර මා අතහැර යාම ඇගේ තීරණය නොවීය. එය ඇගේ මාපියන්යේ තීරණයකි. එහෙත් ඇය එයින් පසු බසින්නේ මා ඇගේ සිතේ සිටින නිසාය. මා වෙනුවෙන් ඇගේ අධ්‍යාපනය කඩ කරන්නට මගේ සිත ඉඩ නොදුන්නේය. ඇගෙන් වෙන් වී සිටීම ද මට කළ නොහැකිය. එහෙත් ඒ වෙනුවෙන් මට කළ හැකි වෙනත් විකල්පයක් ද නොවීය. ඇය ඉදිරියේ මා හඬා වැටුණහොත් ඇය තවත් සිතින් කඩා වැටිය හැක.

"නංගි" ඇගේ කඳුළු මම අතින් පිසුවෙමි.

"ඔයා කොළඹ යන්න නංගි. ඔයා කොළඹ ගිහින් හොඳට ඉගෙනගෙන ලොකු කෙනෙක් වෙනවා දකින්න මම ආසයි. ඔයා අම්මා කියන දේ අහලා කොළඹ යන්න." මම ඈ සිත සාදන්නට වෙර දැරුවෙමි.

"මට ඔයාව දාල යන්න බෑ අයියේ " ඈ නැවතත් කීවාය. පෙරළ පෙරළා මම ඇගේ අදහස වෙනස් කරන්නට ඉමහත් වෙර දැරුවෙමි. අවසානයේදී ඈ මට සවන් දී මා පැවසූ දේ පිළිපැදීමට එකඟ වූවාය.

"මං කොළඹ ගියාට පස්සේ අයියාට මාව අමතක වෙයිද?" ඈ ශෝකය පිරි දඟකාරී දෑසින් මා දෙස බැලුවාය.

"මං ජීවතුන් අතර සිටින තාක්කල් මට මගේ නංගිව අමතක කරන්න බෑ නංගි" මා ඇයට කියූ ඒ වචනයේ අරුත සත්‍යය. එය ඇසූ ඇගේ වත සිනහවකින් ප්‍රභාවත් විය.

"අයියේ මං ආයේ එනකන් ඔයා ඉන්නවා නේද?" ඈ දඟකාර දෑස් නටවමින් මගෙන් විමසුවාය.

"ඔව් නංගි. මගේ ජීවිතේම ඔයා කියල තියයෙද්දී ඔයා කොළඹ හිටියා කියලා මං මගේ අදහස් වෙනස් කරගන්නෑ නංගි" ඈ ලැජ්ජාවෙන් සිනහා වී මා වැළඳ ගත්තාය. ඊළඟ සතියේදී පමණ ඈට යාමට වන බව මා දැන සිටියෙමි. ඈ සමඟ කතා කරන අන්තිම වචන මේවා විය හැක. ඈ සමඟ ගෙවන අවසන් හෝරාව මෙය විය හැක. ඇගේ හිස තුරුලු කරගත් මම බොහෝ අමාරුවෙන් මගේ නෙතින් ඉනූ කඳුළු ඇගේ හිස මතට පතිත වීම වළක්වා ගත්තෙමි. ටික වෙලාවක් එසේ සිටි අප පසුව සමුදුන්නේ නැවත කවදා මුණගැසේද්දෝයි නොදැනීමෙනි.

සෙත්මි නංගි නොමැති ගම පාලුවට ගොස් ඇති බවක් මම දුටුවෙමි. දිනපතා ඇගේ කෙළිලොල් දෑස් දෙසත් දඟකාර කවටකම් වලටත් සවන් දුන් මා හට ඈ නැති පාලුව හොඳින්ම දැනෙන්නට විය. ඈ සමඟ දිනපතා දුරකථන ඇමතුම් ගත හැකි වුවද එතරම් ගාස්තුවක් ගෙවීමට තරම් මා හට මුදල් නැත. තිබුණ ද එය මා, මා වෙනුවෙන් භාවිතයට නොගෙන පොඩි එවුන්ගේ උවමනාවන් සඳහා වැය කරන්නෙමි. ඈට දිනෙන් දින ලිපි ලිවීමට සිතුණ ද, කොළඹ ජීවිතය කලබලකාරීයි යන්න මා දැන සිටි බැවින් ඈට ලියන ලියුම් සතියකට වරක් පමණ ලිවීමට මම සීමා කරගත්තෙමි. ඈ කොළඹ සිටිය ද ඈ කෙරේ මගේ සිතේ වූ ආදරය, සෙනෙහස තරමක් හෝ අඩු වී නොමැති බව ඇගේ අත ස්පර්ශ වූ එම ලියුම් කඩදාසි කියවීමේදී මා හට අවබෝධ විය. ඈ නොමැති පාලුව මැකීමට තව තවත් මහන්සි වී වැඩ

කිරීමට පෙළඹුණු මම දිනපතා රෑ අලුයම වන තෙක් ඈ මා වෙත ලියූ ඒ සොඳුරු ආදර වදන් පිරි ලියුම් කියවන්නට වූයෙමි.

දින සති මාස ගණන් පෙරලුණ ද මගේ සිත තුළ සෙත්මි නංගිට වූ ආදරය වෙනස් නොවීය. ඇයටත් එසේම වන්නට ඇති බව මගේ සිත පැවසීය. එහෙත් ආරම්භයේදී මෙන් නොව ඇගේ ලියුම් වල වූ කෙලිකොල් වදන් අඩු විය. එසේම ලැබෙන ලියුම්ද කෙටි විය. කොළඹ කලබලකාරී ජීවිතයේ ඇය ද ගොදුරක් වී ඇති බව මට තේරුම් යන්නට විය.

සෙත්මි නංගි මගෙන් වෙන් වී මාස 6ක් ගත වී හමාරය.

දිනක් සවස් වරුවෙ ලොකු නංගිගේ පාඩම් කටයුතු වලට අත දී සිටියදී මා හිත මිත්‍ර චමල් අයියා අප නිවසේ ඉඳි කඩුල්ල පැන ඇතුලු විය.

"ආ අබේ මල්ලි. කොහොමද ඉතින්?" ඔහු විමසීය.

"ආ මේ චමල් අයියා නේ. වෙනසක් නෑ. ඔයා ව දැක්ක කල් !" ඔහු සිනා සී නංගි අසළම අසුන් ගත්තේය. ඈ ඔහු දෙස බලා ඇඹරෙමින් සිනහ වී නිවස තුළ ට දිවුවාය.

"ඉතින්... ආයේ ගම මතක් වෙලා වගේ..." මා ඔහු සමඟ කතාවට මුල පිරවූවෙමි.

"එහෙමත් ගම අමතක වෙනවා ද මල්ලි? මං මේ ඊයේ තමා කොළඹින් ආවෙ. ඒකයි අද පරණ අයව බලන්න ආවෙ" චමල් අයියා ගමේ අධ්‍යාපන කටයුතු නිමවා පසුව රැකියා අවස්ථාවක් සඳහා කොළඹ බලා පිටත් වුයේ පසුගිය වසරේ දී ය. ඔහු සමඟ සතුටු සාමිචියේ යෙදී සිටි මම පසුව සෙත්මි නංගි පිළිබඳව ද විමසුවෙමි.

"ආ අයියේ. දන්නව ද අපේ සෙත්මි නංගිත් කොළඹ ගියා නේ... එයා එහේ විශ්ව විද්‍යාලයට තේරුණා." චමල් අයියා එක්වරම අමුතුවෙන් මෙන් මා දෙස බැලුවේය.

"මල්ලි ඔයාට තව ඒ කෙල්ල ගැන අදහසක් එහෙම තියෙනවද?" ඔහු ඇස් ලොකු කර විමසීය.

"ඇයි අයියේ?" මා පෙරළා ඔහුගෙන් විමසුවෙමි. පිළිතුරක් දීමට පෙර ඔහු බොහෝ වෙලාවක් කල්පනාවෙ නිමග්නව සිටියේය.

"කොළඹ යන වැඩි දෙනෙක් ගම අමතක කරනවා මල්ලි. සෙත්මිත් කොහොම වෙයි ද දන්නෑ. කෝකටත් ඔයා ටිකක් සැලකිමත්ව ඉන්න.

අන්තිමට හිත කඩා ගන්න ඕනෙ නෑ නේ." ඔහු දුන් පිළිතුර මගේ සිතට නොඇල්ලුවෙය. කෙසේ වෙතත් මගේ නංගි පිළිබඳ ව මා ඉතා හොඳින් දන්නා නිසාත්, මෙම කතාව යන මග හොඳ නැති බව මට පසක් වූ නිසාත් මම වෙනත් මාතෘකාවකට බැස්සෙමි.

සෙත්මි නංගි මගෙන් වෙන් වී ගිය වසර තුන කෙසේ ගත වුයේ ද යන්නවත් මම නොදනිමි. ඈ නොදැක දිනක් හෝ ජීවතුන් අතර සිටිය නොහැකි බව සිතූ මා වසර තුනක්ම සිටියේ කෙසේ දැයි මම නොදනිමි. දිනෙන් දින ගත වේද්දී ඈ නැති පාලුව හොඳින්ම දැනුන ද 'ඈ එනතුරු මම බලා සිටිමි' යි යනුවෙන් මා ඈට දුන් පොරොන්දුව මම රැකගෙන සිටියෙමි. ගෙවී යන දිනෙන් දින ඇගෙන් එක ලියුමක්වත් ලැබේ ද යන්න සිතමින් මම කල් ගෙවීමි. ඇගෙන් ලැබෙන ලියුම් වල දුරස්ථ භාවයක් පෙන්නුම් කලත්, වසරකට පසුව ඇය මට ලිවීම සම්පූර්ණයෙන් නවතා දැමුවත්, මා ඈට සෑම සතියකම නැවත පිළිතුරක් නොලැබෙන බව දැන දැන ලියුමක් ලිව්වෙමි. චමල් අයියා හා පසුව තවත් අය ඇය පිළිබඳව පැවසූ වෙනත් මතයන් මා අමතක කර දැමුවත් මා ඇගෙන් වෙන් වූ ශෝකයෙන් දිනෙන් දින ගෙවී ගියත් ඈ නැවත මා වෙත පැමියේ යැයි බලාපොරොත්තුවෙන් මම සිටියෙමි.

සෙත්මි නංගි මා අතහැර ගියද, ඈ කොළඹ වෙනත් සම්බන්ධතාවයක සිටිනවා යැයි ඇසූ විට එය විශ්වාස කිරීමට තරම් මා අනුවණ නොවීමි. ගමේ අයවලුන්ගේ 'සෙත්මි නංගි මෙන් උගත් ගැහැණු ළමයෙකු අබේ මෙන් නූගත් එකෙකු සමඟ කෙසේ පෙමින් බැඳී තිබේ ද' යන්න පිළිබඳ ඕපා දූප කතා කරනු මගේ දෙසවන් වැදුණා ද මා නූගත් වීමට හේතුවත් නූගත් වුවත් අනුවණ නොවුණු නිසාත් එම ඕපා දූප රැල්ල ට හසු නොවීමට මම වග බලා ගත්තෙමි.

දින සති මාස වලට පෙරළී වසර 4ක් ද ඉක්ම වූ පසු දිනක් මා දුටුවෙ අප පාසලක් ඉදි කරමින් සිටි ඉඩම පසු කරමින් ගිය නවීනතම පන්නයේ මෝටර් රථයකි. එවන් රථයකට අදාළ ඇණයක් ගැනීමට ද මා අවුරුදු 4ක් පමණ වැඩ කළ යුතුයි. එවන් මාදිලියක රථයකින් අපගේ දුප්පත් ගමට පැමිණියේ කවුදැයි යන ගැටලුව අප සියල්ල තුල තිබිණි. නැවත ඒ රථය නොදුටුයෙන් අප අපයේ කාර්යභාරය දිගටම කරගෙන ගියෙමු.

එහෙත් උදේ වරුවේ වූ සාමකාමිත්වය සවස් වරුවේ මගේ සිතින් ගිලිහී ගියේය. ඊට හේතුව එම රථය කෙලින්ම අපගේ නිවසේ ඉදි කඩුල්ල ඉදිරියෙන් නැවතුණි. ඉන් පසුව රියදුරු ආසනයෙන් හොඳට ඇඳ පැළඳ ගත තරුණයකු පැමිණ රථයේ දොර විවෘත කළේය. ඉන් අඩි උස සපත්තුවක් ඇඳි නිරුවත් පාදයක් එළියට පැමිණිනි. පසුව පසුපස දොර වසමින් කොණ්ඩය කොටට කපාගත් තරුණියක් අප නිවස දෙස හැරුණාය. කෙතරම් තද අව් රශ්මියක් තිබුණද බොරු සෝබන වැඩ වලට මුල

නොපිරූ අපේ ගමේ උදවිය අතරට පැමිණි මෙම අවි කණ්ණාඩි කුට්ටමක්ද දමා දණහිසට අඟල් 6 ක් ඉහළින් වූ තද, කෙටි, අත් නැති ගවුමක්ද ඇඳ මුහුණේ පාට තවරා කෙස් ද තඹකර සිටි මෙම විරූපී තරුණිය කවුදැයි මම කල්පනා කළෙමි. ඔවුන් ඉදි කඩුල්ල පැන නිවසට ඒමට වූ නිසා මම ඔවුන් වෙත ගියෙමි. තරුණයා ටිකක් පසුපසින් පැමිණිය ද එම තරුණිය ඇගේ උල් වූ අඩි උස සපත්තුවෙන් මගේ ගෙමිදුල හිල් කරමින් ඉදිරියටම පැමිණියාය.

''අයියේ !''

මගේ ඇස් ලොකු වී කට පුදුමයෙන් ඇරිණි.

නවීනත්වය මුසු වී තිබුණ ද එම කටහඬ මට අසිහියෙන් වුවද හඳුනා ගත හැකිය. ඒ වෙන කව්රුවත් නොව සෙත්මි නංගි ය. එහෙත් ඒ මගේ සෙත්මි නංගි නොවීය. මා පෙමින් බැඳුණේ මෙම තරුණිය සමඟ නොවේ. සෙත්මි නංගි යනු කොන්ඩ කැරලි දෙකට ගොතා මුහුණ පුරා සිනහ වී සිටි නංගියෙකි. මා මෙතරම් වසර ගණනක් ආදරෙන් සිතමින් සිටියේද එවන් නංගියෙක් ගැන මිස මෙවන් වූ මුහුණ ලස්සන කරගන්නවා යන අරුතෙන් මුහුණ විරූපී කරගෙන සිටි තරුණියක ගැන නොවේය.

ඇගේ ඇස්වල අතීතයේදී තිබූ ළාමක බවද නැති වී තිබුණි. ඒ වෙනුවට දැන් ඇගේ ඇස් සීතල වී තිබුණි. ඈ කොළඹ සැප පහසු ජීවිතයක් ගත කරනවා වන්නට ඇතිය. ඈ මා සමඟ කතා කල ද එම ප්‍රශ්න වලට අසිහියෙන් ම පිළිතුරු දුන් මා නැවත පියවී සිහියට ආවේ ඈ එම තරුණයාව හඳුනා දුන් විටය.

''අයියේ මේ මගේ....''ඈ මා නොදන්නා වචනයක් කීවාය. එම නුහුරු ඉංග්‍රීසි වදනේ තේරුම මා දන්නේ නැත.

''මේ අබේ අයියා. ඉස්සර මගේම අයියා වගේ හිටියා. මට ම කියල අයියා කෙනෙක් නැති එකේ පාලුව මැකුවේ මෙය තමා'' ඈ අමුතුම මාදිලියෙන් මා හඳුන්වා දුන්නාය.

හ්ම්!

අයියා ! පාලුව මකන්න සිටි ඇගේම මෙන් වූ අයියා !

ඇගේ වදන් මා සිත හිරි වැට්ටීය. මා හිස ට මිටි පහර එල්ල වුවා වැනිය. මගේ නෙත් ඊතල වලින් විදී ලේ ගලා ඒමට වෙර දරන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

සෙත්මි නංගි නොනවත්වා කතා කරන්නාය.

''හිමාෂා හරි හොඳ ළමයෙක් නේද අබේ'' එම තරුණයා ඈ දෙස ලයාන්විත බැල්මක් හෙලා මට පැවසුවේය. සෙත්මි නංගි ලැජ්ජාවෙන් මෙන් ඇඹරුණාය. මා සිත කකියන්නට විය. මගේ සිතට පාලු බවක් හැඟිණි.

හිමාෂා ! හහ් !

ඇය දිනපතා මට සෙත්මි නංගි ය. එය කිසිදා වෙනස් නොවන්නේය.

කියා ගත හැකි වචනයක් නොමැතිව මම ඔවුන් දෙස බලා සිටියෙමි. පැය කාලකට පමණ පසුව මා අත ආරාධනා පත්‍රයක් තැබූ ඔවුන් නිවසින් පිට විය. ඔවුන් රැගත් නවීනතම මාදිලියේ රථය මා නිවසේ සීමාව පසු කරනවාත් සමගම මා නෙතින් කඳුළු කැට හෝ ගා කඩා වැටෙන්නට විය. පොඩි එවුන්ට ඇහේවි යැයි සිතා මම කාමරයට ගොස් දොර අගුළු ලා තුවාය කටට තද කරගෙන නොනවත්වා ඉකි බින්දෙමි. මගේ හදවත දෙකඩ වී ඇත. සෙත්මි නංගි මුණ ගැසුණු දිනට පසු ඇයත් සමග පෙමින් බැඳී සිටි දිනයේ පටන් අද වනතුරු දිනෙන් දින ඈ කෙරෙහි මගේ සිතේ වූ ආදරය වැඩි වුවා මිස එක දින කුදු එය අඩු වුයේ නැත. ඇය නැති පාළුව මගේ සිත තුල කෙතරම් උග්‍ර වුවද ඇය නැවත මා වෙත ඒවියි යන හැඟීමෙන් මම මඟ බල බල සිටියෙමි. අන් අය ඇය පිලිබඳ ඕපා දූප පැවසුව ද ඇය කෙරෙහි වූ ආදරය මගේ සිත එවාට බිහිරෙක් කර තිබිණි. එහෙත් ඈ අද වෙනත් පිරිමියෙකු සමඟ විවාහ දිවියට ගමන් කරන්නාය. අතීතයේදී ''අයියේ අයියේ'' කියා මා පසුපස ම පැමිණ මට දිනෙන් දින ආදර වදන් පවසා අහිංසක මගේ සිතත් ඇය වෙත හරවා ගත්තාය. එහෙත් අද ඈ 'අයියා කෙනෙක් නැති පාළුව මැකුවා' යැයි පවසා යන්නට ගියාය. ඇය ගියේ මාගේ නිවසේ ඉදිරිපස පාරේ පමණක් සලකුණු තබා නොව මගේ සිතේද අනේක වාරයක් රිදවමින්, එය කීතු කීතු වලට ඉරා දැමීමෙන් පසු එය කවදා කිසිදාවත් නැවත පෙර වූ තත්වයට පත් නොකිරීමට සමත් කරමිනි. ඈ මගේ මතකයට එනවිට දී දැන් මා ගත සිත සීතලෙන් වෙලා යනු මට දැනිණි. වචන වලින් පැහැදිලි කර ගත නොහැකි වූ අන්දමින් මගේ සිත රිදිණි. කඳුලින් පිරි මගේ නෙත් නිසා ලෝකය පෙනෙන්නේ ද බොඳ වෙලාය.

මා කල වරද කුමක්ද? සෙත්මි නංගි මගේ සිත රිදවුයේ ඇයි? මා කළ එකම දෙය නම් සෙත්මි නංගි විශ්වාස කිරීමය. ඈ කෙරේ වූ ආදරය නිසා ඇය යුතු ප්‍රයෝජන ගෙන එම ආදරයෙන් ම පෙරලා මට පහර දී මගේ සිත බිඳ දැම්මාය. අහිංසක වතකට හිමිකම් කී ඈ සිත ද එසේම අහිංසක භාවයේම පවතී යැයි මා සිතා සිටි බව මට මතක් විය. මා වැරදිය. බොහෝ සෙයින් වැරදිය. සෙත්මි නංගි ට දැන් මා එපා වෙලාය. නුගත් මා උගත් ඈට ගැළපෙන පුද්ගලයෙක් නොවෙමි. ඇගේ ගති පැවතුම් ද වෙනස් වී ඇත.

දැන් සිටින්නේ මා පෙමින් බැඳුනු කෙළිලොල් කතා හා දඟකාර දෑස් සොලවමින් සුදුවන් දත් දෙපළ පා සිනහ පාන මගේ සෙත්මි නංගි නොවේය. දැන් සිටින්නේ කොළඹ කලබලකාරී ජීවිතයේ නවීනත්වයට ගොදුර වී සිටින හිමාෂාය. අෑ මට දුන් පාඩම වේදනාකාරීය. එය කිසිදා අමතක නොවන්නේය.

සිත බිඳී තිබුණද පසු දින අලුයම අවදිවී නැවත පෙර මෙන් මගේ කාර්යභාරය ඉටු කරන විට මා දුටුවේ පිනි බිඳු සිප ගනිමින් එය විනාශ කරන හිරු රශ්මියයි. දිනපතා හිරු නොමැති වෙලාවේ සැනසීමෙන් සිට හිරුගේ ආදරණීය සිප ගැනීම හමුවේ දිනෙන් දින විනාශ වූවද දිනෙන් දින නැවත මා විනාශ නොකරයි යනුවෙන් හිරු කෙරෙහි වූ අන්ධ විශ්වාසයෙන් හා අසීමාන්තික ආදරය හේතුවෙන් හිරු නැවත ඇහැරෙන තෙක් මඟ බලා සිටින පිනි බිඳු ද ගෙවන්නේ සිත් බිඳුණු මගේ ජීවිතයම නොවේද? වරක් සිත බිඳුණු මට වේදනාව මෙතරම් නම් දිනෙන් දින රැවටෙන ඒ පිනි බිඳු වල තත්වය කෙසේ වන්නට ඇත්ද?

ලෝ දහම අපට මෙතරම් පාඩම් කියා දී තිබිය දීත් දිනෙන් දින එම ස්වභාධර්මය සමඟම කල් ගෙවූ ව ද එම පාඩම් ජීවිතයට මා ඇතුලු කර නොගත්තේ ඇයි දැයි මම නොදනිමි. සොබා දහම යනු ස්වාභාවය වත් දහම නොවේය.

එය ජීවිතයයි.

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

English shortlisted winners

Meow Meow

I strongly believed that I was good at time management. But, my teachers and prefects who observed me sneaking through the gate at 7:35 am doubted it. It was a Friday and I was at the gate on my usual time. I knew some of the prefects at the gate. So, I could slip in inside without getting a "Late" seal on my Parent Teacher book.

I ran towards the Kottamba tree where we observed Pansil. Heving been frowned at by some teachers and prefects, I joined the line. After a ten-minute chanting of Gathas, 12Commerce-A started performing on the stage. There was one speech, which wasn't really long and a song. Then, it was the time for the Vice Principal's speech. His name was Wijethilake, whom we called "Hitler". He taught us Physics. He always came to the class with a half metre ruler and we were punished for almost everything. He talked about "Responsibility" that day. I, who was poking Ketiya's hair and counting lice didn't notice a word of what he spoke.

The assembly ended. We ran to the class. After drinking half a bottle of water, we all sat down for "Poshanaya". Sithmini brought "Poshanaya" that day and we were surprised to see that it was Chinese rolls. We were tired of eating Kaupi, Kadala and Kiribath. However, Chinese rolls made a great change even though it had "no poshanaya" at all. While we were eating, "Chandani mis" entered the class, kept her books on the table and said, "inform me when you are done, I will be in the Chemistry lab". Then, she went. After dragging the Poshanya time for another ten minutes, Kuku went and informed the teacher. Then, the toughest part of school life began.

After having nice three hours with "Seema" and "Awakalanya", the bell was rung for the next favorite twenty minutes.

It was the interval. About ten of us gathered around a table and started unpacking our lunch. First pack was Kuku's. We finished it within one

and half minutes not having had the chance even to see what was in it. Then came Lape's lunch. She brought it in a lunch box. She would open the lid, keep the box upside down on the lunch sheet and then turn the box around so that the part of the box which had the piece of chicken, fish or egg would face her. She would then lift the box, grab the piece and eat it all on her own. Today also, she did the same and Kuku's usual complain began. "That's unfair greedy woman! You do that every day" Lape had no ears to listen to those. She kept on eating as fast as she could.

After the interval, we were waiting for our physics sir. But he was already ten minutes late. During that time, we got to explore a new thing. That was a toy cat. When its stomach is squeezed, it issued a "meow" for exactly three times. Lape, who instantly fell in love with this new toy, grabbed it and sat at her desk.

After a minute or two, sir Hitler entered the class with the half metre ruler. He said "Ayubowan" and started turning the pages of "P.Geekiyanage's Physics book. He started reading the exact same note and we had to write until our wrists hurt.

He turned towards the board to draw a diagram. I heard Kuku saying "Squeeze, Squeeze!" under her breath. Then came the sound of three meows. Still with the piece of chalk on the black board, our sir turned his head at us and asked, "Poosek da?" as if not being able to believe what he heard. "Sounds like that sir" Plate replied from the back. I was forcing myself not to laugh. So, I burst into tears. Batta was pinching me to stop me from reacting anymore. Lape, who did this heroic thing was drawing the diagram on her book while trying to look as if nothing happened.

Lape passed the toy to me and I squeezed it hiding it inside my locker. Sir turned back again and noticed Kuku laughing with me. He came with the half metre ruler and hit both of us. Kuku offended. "It's not us sir. I am swearing on god!" Then Plate added. "Sir, I saw a cat's poop on the

corridor today morning. This must be the same cat, I guess”. “The cat should have been mad like me to climb ninety stairs and come all the way to this idiotic class” Sir said and started reading the note again. I passed the toy to the other side of the class when sir was looking at the board. We wanted to let him think that it was not us, but, “a real cat”. So, Ketiya from the other side of the class put it in her locker and squeezed it. Then, sir turned to face us. “Just see sir! Not our lips moved even an inch sir! That’s not us sir” Lape said. Sir Hitler was in a state, “What should I believe now?”. His face said it all. He slowly walked towards the window and put his head out to look down. “I don’t see a single cat even climbing up this damn PVC pipe. Where the hell is it?” He asked.

We all were forcing ourselves not to laugh. A tear or two dropped on the book. The bell rang for the next period and sir left with an “Ayubowan”.

L.J.M.O.D. Bandara
ENG/16/067
FOE

A Beggar's Diary in the Time of Corona

I opened my eyes in the middle of the night to the ear splitting sound of two ambulances driving at a very high speed as if they were competing with each other.

I stood on my bare feet to see what's happening at this hour of the day and saw that the two storeyed house across the street was well lit and there were a lot of people shouting at each other. This house stands next to the grocery shop where me and my 6 year old sister who is just two years younger to me, earn our living by begging from the kind hearted customers who would never turn their back on us .As this house continued to have several gatherings since the arrival of it's owner from abroad, it was always crowded with visitors. But today it seems to have a different atmosphere. I wrapped my sister who was fast asleep on the pavement, with the torn piece of cloth and slowly stepped towards the house. I could see that all inmates were crying and an army officer was busy commanding them to follow him. It appeared to me that someone has passed away and the rest of the family members have fallen sick. Then I saw a police officer coming towards me as if to hit me and I quickly ran back.

I sat beside the lamp post next to my sister who was fast asleep . I could not sleep that night because the awful sound of the ambulances kept echoing in my ears reminding me of the dreadful memories of the bomb attack we had almost one year ago, where everyone we knew were lost. It was my wicked grandfather who could provide us shelter but decided to throw us out of the house believing that we were the curse which destroyed his whole family. As a brother I was brave enough to walk out of his house carrying all the responsibilities of my sister on my shoulders. And now here we are with only two pieces of clothes and a pair of rubber slippers picked up from the garbage pit. I closed my eyes and could feel warm tears running down my cheeks.

The next morning was so dull and there was neither a single person nor a vehicle passing by, on the dusty road which is usually crowed at this time of the day. I was feeling lonely and anxious about this whole change occurred overnight and I starred at the big white house, which is now an empty place where all it's grandeur was washed off by the midnight's wind.

I walked towards the shop to see that it was closed for the first time in the entire period that I was here. We have no radios or televisions to listen to day today situation and not even the gossiping ladies at the shop to ask what was happening today. I pinched my arm so hard just to make sure that I was not in a dream. Just then my sister woke up and gave her sweet smile which is the only light which brightens my day.

Towards the afternoon we both started feeling hungry but yet the whole town was empty with pin drop silence. The whole day passed and there was no change. That evening, I went near a house and banged so hard as my stomach was almost screaming out of hunger. I could see some person inside the house getting frightened as if I'm a thief and quickly ran inside and closed the door. Being unable to understand her reaction, I went back to my sister whose face was withered with hunger and tiredness after walking along the streets in search of something to ease our hunger. But it was only water which could fill our stomachs and that night we slept with no food to eat. We could hardly sleep that night as we were in hunger but deep inside my heart I was feeling doubtful of our future tomorrow.

As I was sleeping I could hear some footsteps to which I quickly got up and ran towards the old lady walking in the cold misty morning. She was wearing a cloth over her face covering her nose and mouth. I begged for some money and glanced at her kind looking eyes which were barely visible above the piece of cloth wrapped around her face. Then she handed me a packet of biscuit and told me that people are not allowed to talk to each other since a deadly disease was spreading

in our country. I didn't understand what she said but all I wanted to do at that time was to eat the packet of biscuits with my little sister who was starving as well. It was only the packet of biscuit we had for the whole day.

The following day I could see several army officers marching by. I ran to one of them, knelt down on my knees and begged for food with eyes filled with tears. I could see the pain in the eyes hidden in his expressionless face. He assured me that he will bring us food and it was the only hope for the day. He returned in a couple of hours with a packet of rice and handed over to me . I stared at his dark black eyes for a moment and saw that they were filled with kindness and compassion. When he left, I turned back to give him a smile of gratitude and that's when I saw him wiping tears off his eyes and I could realize that he sacrificed his own meal to feed us and I'm still grateful to him.

However for the next few days the same old lady we met earlier continued bringing us food in the afternoon and evening. She brought us food but hardly spoke to us. For a moment I felt like she was an Angel sent from above to feed us. With time it came to our knowledge that this deadly disease is spreading so fast and it can lead even to death. Having the hardest times in life soaked in poverty I did not have any worry to find or get protected from this disease as we were already suffering from the bitterness of life.

Few days later the old lady suddenly stopped coming to see us. It was a gloomy day with heavy rain and thunder, and admist the water pouring from the gutter I could see a white flag hanging on the gate of the Old lady's house and I burst into tears.

Everyday, after walking along the streets for hours, me and my sister could find something to eat in order to survive the day.

But yet, everywhere was becoming dull and deserted day by day. One misty morning I was feeling so tired and could barely stand on my feet. Hence, I sat down leaning to the lamp post and stared at the gloomy sky which did not have a single cloud which made it look so dull and empty just like our lives on the pavement. My sister went in search of food as I was too weak to walk. Just as she left, a strict looking army officer with a mask and a plastic cover over his face came to me and held a device on my forehead. I almost panicked and started to breathe so hard as I was scared of his gesture. He then ordered me to get in to the vehicle and since I stepped back reluctantly, two other men with masks and gloves hold my arms tightly and grabbed me towards the vehicle. I started to become so aggressive and screamed so hard, that it could even shatter glasses if there were any. I shouted continuously that I cannot leave my sister alone. A lady army officer who was standing near the door touched my shoulder gently and promised me that she will make sure that my sister is doing well .But yet I could not stay calm as she is the only person whom I have on earth. As I was screaming for a long time, I started to become breathless and collapsed. As my eyes closed the only thing I felt were the brown eyes of my sister smiling at me with her rosy cheeks.

I could feel a chill running down my body and something tugged over my face. I opened my eyes slowly and saw that I was in a hospital with an oxygen mask and some people probably the nurses with some strange clothes walking here and there. I remembered my sister and started to shout and struggle when a nurse came near me, held me tightly but gently and then explained to me what I was going through. I could understand everything she said but my struggle to leave the bed did not stop as my whole mind was focused only on my sister's wellbeing. Just then the lady army officer whom I met before came to me ,introduced herself and told me that she took my sister to a safe place run by army officers That's the only time I felt some warm blood running through my body.

With time, I could hardly breath and I was having a loud cough andeverytime I cough, I felt a severe pain tightening my chest as if someone was hitting hard on my chest.I could not swallow my own saliva as it was very painful, even to open my mouth and I could feel my saliva dripping down the corners of my dried lips. My whole body was weak and feeling lifeless with a severe pain in my arms and legs. This was the most dreadful experience I have ever had with a disease. Time to time I was feeling breathless and a nurse would turn to me and change my oxygen mask and give injections to the canula on the my right hand which was already so tender and red due to the displacement of the needle during my struggle. I could feel as if I was tired of breathing anymore. But when I close my eyes I could see the sweet face of my sister and her laugh was echoing in my ears and that gave me a hope to attempt to breathe even though it was so hard to take a breath without the miserable pain along my throat to the chest. I realized that I was actually struggling to live. My only satisfaction was the army officer who consoled me and assured me that my sister was taken into a safe shelter. Every other day she used to visit me and bring messages from my sister and I was glad to hear that she was in good health.

Time passed and I could feel that all my aches and pains were fading away. I had a dull but continuous cough throughout the day. But the felling of getting better gave me a great hope in life. In about a fortnight my cough was completely cured and I was discharged. I thanked all the doctors and nurses who treated me and mostly for helping me to cope up with all the stress I was going through as I was having no one to share my sorrows. I didn’t expect anyone to take me from the hospital, so I got down from the bed alone with high hopes to see my sister. I was having lack of energy to stand and my legs were so weak that I was about to fall back when the most loving army officer came to me and held me by my hand. I felt as if my mother was holding me. I was so glad that she came to guide me to where my sister was.

She also told me that we will be sent to a children's institution where we can complete our education and live as other children. My heart filled with happiness, that for the first time in my life, my eyes filled with tears of joy. For two homeless children who were fighting for their survival in the battle of life, by begging for food everyday, this was an opportunity that brings immense joy and hope.

When I met my sister, I hugged her so hard as if I would never let her go off my hands and thanked God a million times for giving us another chance to live and a bright future to proceed. Deep down in my heart I promised to myself that one day, I would join the forces to serve the nation in its every need, because it was what that saved us giving us a wonderful life.

J. N. Vishesha Tissera
D/MBBS/16/047
FOM

Lost

P.Ranjani Mohan
Aged 42, Ht. 5’3”, dark in complexion
Last seen wearing a pale blue saree
Missing since October 2008
If seen, contact M.Lakshmi, Rajendra Prasath Rd, Changaththnai, Chavakachcheri
Phone: XXXXXXXXXX

The clock struck 2 a.m. Usually for me, the nights passed either by rolling on the bed, whimpering under the blankets or staring at the clock until it struck “6” in the morning.

The moon shone up in the sky with stars glittering around. The night was amazing in the eye of a romantic poet. Yet, the night dawned upon the Palmyra groves filled the air with fierce mourning yearning for life.

The relentless roar of the guns had been keeping me awake for years, and to make it worse, Akka joined the Liberation Tigers, which added silent cries to sleepless nights. Amma had been weeping over her and even tried to withdraw her from the organization. But she never wanted to return. Even if she wanted to, she would never be allowed. Neither I, nor Amma had known that she joined the LTTE until we were informed by the organization itself. She was happy to fight for the liberation of Tamil people.

Since Appa had left us for another woman, Amma took all the responsibilities in her hand. She worked at BalanAiya’s house as a maid and sewed mats until late night. As time passed, getting to sleep for two hours continually was just a dream. The fierce roaring of rifles overtook the calmness of a night that I’ve always wished for. Every night questioned me for a day that Akkawould come home and eat Diwali sweets with us and for a day that I would wake up to a bird’s

chirp instead of a rattling rifle. But these were petitions pigeon-holed in God's already overburdened offices.

I was in the 10th grade when the battle became fierce. The constant defeat of the Liberation Tigers made them recruit lot of young soldiers. They were taking two hours per week in every school in the area to raise awareness on the importance of their struggle against the Sinhalese. The speeches were emotional and at the same time, motivational. The inner me wanted to join the organization but was scared about Amma who was constantly weeping over Akka and Appa.

Two months took me to choose which way to go. I finally decided to fight for the liberation of Tamils. I had logic; If I could contribute to the Liberation, Tamils would be liberated, Amma would be liberated. But what if things didn't work the way it was expected to? I had no answer.

I wrote a letter to Amma saying that I would be back soon and rode towards the nearest camp and joined the LTTE as a female soldier for the Malathi brigade. To my surprise, Akka arrived in my camp after two days I was enlisted. I was so happy to see her. But she frowned at me, dragged me to a corner and slapped me. "There is no fantasy here. You won't know when the struggle ends. You won't know the moment a bullet would pierce your chest. Why the hell you came to this HELL?". She yelled at me and looked away to hide the emotions behind the tears that were rolling down her cheeks. She finally said, "I am going to Colombo tomorrow" and went away.

Later that evening. I heard my friends talking about an attack to be launched in Colombo. Akka was brave enough to face such a challenge. She would return victorious. I was confident about it.

The next day was busy with a lot of weapon training. Towards the end of the day, we were summoned at the main ground. A leader from the Malathi brigade addressed us. "We all are destined to die one day. But sacrificing your life to save your own kind is the most precious thing

you could ever do in your life. Our mission to attack Colombo launched by the air wing suicide attackers has become immensely successful. The victory is credited to…."

I felt like the world around me shattered into pieces and fell upon my skin piercing and tearing every inch of it, finally leaving a wound to ooze out every now and then and stain my life. I wanted to cry as loud as possible, but was forced to withstand.

Amma must have heard all about it. I assumed. How could she face it all alone? She should have had me. She was bullied and cheated by the one to whom she had given her heart, and now, she lost the one to whom she had given her blood. I was worried a lot about her and wanted to escape. But the monsters out there were mocking me for being a soldier and a weakling.

After the struggle of nearly two weeks, I managed to get the assistance of Kanthan Anna from the Charles Anthony brigade to run home.

The dried leaves of the mango tree that stood nearby the fence had scattered all over. The doors were shut and locked. The mats that she sewed all day were lying upon the three legged stool, discoloured and that seemed to have rotten. I could not catch a glimpse of her.

I still search… Search behind the Palmyra groves, search between the walls of hospitals, search everywhere around the world. She is dark in complexion and thin, with sunken cheeks and hollow eyes. If you happen to see her, please let me know.

L.J.M.O.D.Bandara
ENG/16/067
FOE

Service

I reloaded the gun and held my breath. My heavy breaths were loud in my ears in this dense forest. As the trees rustled breezily leaving the pitch-black darkness free to my eyes, I turned to look at my buddy. He was the person I always turned to when I had to relax my mind. But in this pitch-black dark forest for which our eyes had gotten so used to I only saw the short plant that was breathing in our necks. The audible sigh made me escape an emotional drop of tear which I hadn't know that I was holding back from falling.

Though I had said the forever goodbye to my buddy with his blood-soaked chest pressed tightly by my hand and his head which was heavy due to the service of the country on my lap I still remember the last words he uttered as his shuddering b reaths tried to leaves his nostrils. "Machan, don't leave them machan. Kill them all machan. Kill them", as he uttered the words his gaze began to drift away. I held my breath tight. But he opened his eyes again as though remembering that he still had a duty left, and he muttered again. "Tell my family I am sorry machan. For leaving without completing my duty. For leaving before him. Tell them I am sorry. And lastly kiss my chootiduu for me machan. Show my love to her machan. Don't leave them machan. Kill h-".

Time was a cruel thief and before he could finish his sentence death had welcomed him to his unworthy hands. The war beaten land had covered my heart's flesh with a wall of metal chunks and I only had to wipe away an imaginary tear in my heart heavy with burden and unpromised promises I shut my buddy's eyes and carried him to the camp.

Though it had been six months since this uneventful happening I can still fell my buddy's lifeless form over my shoulder. It's been a long time but still I wasn't able to fulfil my unpromised promise. Being in the war front hadn't made me able to have a holiday for a long time and I don't think that even having a holiday and resting on a comfortable bed will

make the constant firing noises to go from my head. It's always ringing in my ears no matter I am in the war front or not. I sighed again and faced the front line as the buddy in my memory had given me his smile and reassuring nod.

As we moved forward with less noise a sudden revolting sound issued form among the trees in front of us and we started firing. We fired left and right with the sound of empty bullet shells falling to the ground echoing in our ears. I ran forward with my eight man team and fired. I did not want to leave the unworthy sons and daughters alive who had been a part in putting my buddy's life end to an end way before his time.

I moved to my left and kept on firing. Dead bodies were falling down like flies before my eyes. A wicked smile crept up my face. They had to pay the price. They had killed my poor buddy and now they had to pay the price for their deed. Though being in the war had toughened us to the highest we still had that soft spot that was reserved to our loved ones.

The dark night was ablaze with the gunshots. The silent night was deafened by the constant racket of the bullets. A bomb blasted here and there and luckily enough for me I was yet on my feet. I couldn't even go near the blasted area as that would result in making my spot weak in strength. I kept on going forward thinking that 'If this is the last day for me I am brave and strong enough to face it. But I will not go alone. I will go taking many with me and yet I will face the grim reaper with a proud smile on my face. Proud that I have done the expected duty to my country. Proud that I am dying in this war field as a brave soldier who faced death bravely'. My head was filled with motivated thoughts even though I felt my fingers go numb by shooting constantly. But I didn't have a second to dawdle. It's my country at stake here.

All it took was a second. A sudden ringing in my ear and a loud blast made me fly back in surprise and land painfully over my right leg whichI

knew was bent in an odd angle. As the loud shouts filled my ears and the pending duty I had to do to my country I felt a growing pain in my leg and my vision darkened.

★ ★ ★

After 15 years from the uneventful day where I had to stop my duty in half as I was made a cripple forever. I saluted to my buddy in the war memorial. Today was his Remembrance Day and I still miss him terribly. His lively smile and his rib cracking jokes were the ones which kept me alive during my hardships. I draped my hand over chootiduu's shoulder as I saw a silent tear roll down her cheeks. The poor little girl hadn't even seen her father. Her father had just seen a picture of her. Not her true self. He hadn't held his daughter in his arms. He hadn't kissed her lovingly as any other fathers. He hadn't been there when his little princess opened her eyes to the world. He hadn't been when her first cry reached her mother's ears. The little baby had been just one months old when her father left her. I knew that life had been hard for this little girl who had never seen her father. But she is brave enough to accept the sad fate with a smile on her face. I had fulfilled my unmouthed promise to my buddy.

Though I had been there for this little girl in her happiness and sadness, growing up with her single mother had made her become more matured than half the girls of her age. I was really proud of the girl she had grown into and I knew that her father will also be proud of her and I also know that she will grow into a beautiful young woman. As a part of the family of a soldier who had sacrificed his life in the name of this country, the least we can do is being a support to his family who had lost a member. But living in a country where good is forgotten with the blink of an eye and the bad is treasured in the heart, that does not happen at all.

We went to war to protect the country and protect its people. We forgot families and fought on behalf of them. We put our lives in lines of fire. Some of us left our families forever. Some of us, like me, had neither friends nor a family and became crippled for life. It is actually very funny to think that though intelligent people are there, they are always in the same level of mind when it came to judging people. Every time when a disabled soldier is in civil society, people look at him as though he was not worthy. As though it was by his own fault that he had been crippled. As if it was his mistake. But as usual they are blind to the truth. They are blind to the fact that, that is a soldier in front of them. That he is a person who lost a part of his body to protect them. To protect thousands and thousands of families. To make a better future to the unborn children of this nation. To protect fathers so their children will not be orphaned. To protect the children so that our nation had future leaders. Our sacrifice to the country has made them forever indebted to us. But are they sure that their unpayable debt is still in their mind? Do they know that their actions towards the sons of our mother nation is unacceptable? Questions arise only to be answered by silence.

Humans tend to forget easily. They salute to the person with three stars on his shoulder, but they look down upon the person who had lost an arm that was once fixed to that shoulder. Their ill treatment towards us is nothing compared to the difficulties we have faced in the forest. However badly they treat us we are always ready to protect them against threats and diseases.

As a soldier I really feel proud of the way people treat us. They call us the ‘defenders of the nation’. It’s not easy to receive such love from unknown citizen. Their love towards us brings a drop of happy tears to us. At least someone can remember the service we made. But all of it lasts just till a certain day. Just like the rising sun bursts the dew, it won’t take a second for them to turn against us. All it took was a virus. As long as it was spread among the civilians it was fair. We helped them to recover and in their different needs. But as soon as it was

infected to one of our boys, they turned their backs on us. We were no longer the helping hand they needed. We were just some sort of aliens who had come to spread the infection to them. After all, though we are in the forces, we are also still humans, aren't we? So why can't they give us a hand when we need them. A hand to keep our minds peaceful. Why do they use their harsh words that poison us? But yet, we neither treat them the way they treat us. As a soldier to our nation I could promise that to them.

I sighed heavily and looked up at the sky. A high-flying bird caught my eye. A lazy smile crept up my face. The fate of life is quite astonishing. I was once like that bird. I lived freely listening to no one. I did what I wanted to do. But from the day I joined the Sri Lankan Army life changed. It made me realize the mistakes I have made as a civilian. It changed me. It made me to follow orders. It strengthened me. It gave me friends. It showed me the purpose of a life. It made me realize how to forget and move on. That's what our boys do now. However badly they are treated they forget and move on. Cause it was always 'Country before self' for us. Life taught us many lessons. They are unforgettable. Now laying back lazily and while enjoying the soft breeze with a crippled leg the smile on my face grows as I remember that I have fulfilled my duty to my motherland. As a soldier I have paid my price to my country.

Because it was always 'For the motherland forever…'

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

Sinhala shortlisted winner

මගේ අයියා

බැස ගිය හිරු අවදි වන්නේ ලොවට සෙනෙහස යන්න කුමක් දැයි කියා පාමිනි. දිනපතා ශාකවල පත්‍රයෙහි ඇති පිණිබිඳු වැටෙන්නට නොදී එම පත්‍රය රැඳවා ගන්නේ සෙනෙහස නිසාවෙනි. මලකින් රොන් ලබා ගන්නා මී මැස්සා එම පුෂ්පයට කිසිදු හානියක් නොකරන්නේ ද සෙනෙහස නිසාවෙනි. එසේම දිනපතා කිකිළි දමන බිත්තර රකින්නේ ද සෙනෙහස හේතුවෙනි. අප නිවසේ සිටින බල්ලා අප දිනපතා ව්‍යායාම් සඳහා ගෙන යන්නේ ද සෙනෙහස නිසාවෙනි. එසේම අපට යම් අනතුරුදායක තත්ත්වයක් ඇති වුවහොත් එම බල්ලා අපව ආරක්ෂා කරන්නේද සෙනෙහස නිසාවෙනි. භෞතික විද්‍යාවේ නිව්ටන්ගේ තුන්වන නියමය වූ සෑම ක්‍රියාවකටම ඒ හා සමාන වූත් ප්‍රතිවිරුද්ධ වූත් ප්‍රතික්‍රියාවක් ඇත යන්න තහවුරු වන්නේ විද්‍යාවටම පමණක් නොවේ. ලෝ දහම පවතින්නේද එම නියමට අනුකූලවය. එයට මූලික උදාහරණයක් ලෙස සෙනෙහස දැක්විය හැකිය. සෙනෙහස පෑම යනු එක් පාර්ශවයකින් පමණක් සිදුවන්නක් නම් එය ද උතුම් වන්නේය. එහෙත් එය කාලයක් ගත වන විය උමතුවකට මාරුවිය හැක. සෙනෙහස ලබා ගැනීම පමණක් නොව එය නැවත පෑමට තරම් ද අප නිර්ලෝභී විය යුතුයි. අප මෙලොව සෙනෙහස පාන චරිතයන් රැසක් පවතී. අප මිතුරන්ට සෙනෙහස පෑම ද එවන් වූ එක් අවස්ථාවකි. එහෙත් කලක් ගත වන විට එම මිත්‍ර සෙනෙහස සහෝදර සෙනෙහස බවට පරිවර්තනය වන්නේ නම් එය කෙතරම් අගනේ ද? එය සිදු වන්නේ බොහෝ කලාතුරකින් ය. එහෙත් එය සිදුවූ පසු නැවත එය විනාශ කළ නොහැකිය. ඊට හේතුව සෙනෙහස යනු මෙලොව රඳා පවතින බැඳීම් හි බොහෝ ශක්තිමත් බැඳීමක් වන නිසාය. එම නිසා ශක්තිය යනු මෙලොවින් විනාශ නොකළ හැකි දෙයක් නොවන්නේ ද? සෙනෙහසින් බැඳුණු බැඳීමේ ශක්තිය කෙතරම් ද නේද? විද්‍යාව ජීවිතය හා මිශ්‍රවන ආකාරය අපූරු නොවන්නේද? ජීවිතය පුදුමයක් නොවන්නේ ද?

ජීවිතයේ අහම්බෙන් හමුවන පුද්ගලයන් රැසකි. එම හමුවූ පුද්ගලයින්ගෙන් ද හිමි වේද නොම වේද දැයි සිතූ පුද්ගලයන් රැසකි. එලෙස අහම්බෙන් හමු වූ පුද්ගලයෙකු තම ජීවිතයට එක් විටම ඇතුළු වූ පසු කාලයාගේ ඇවෑමත් සමඟ ඔහු සමඟ බැඳීම් ඇති කරගෙන එම බැඳීම් ඇති කරගෙන එම බැඳීම ශක්තිමත් පවුරක් වූ පසු එම පවුරේ ඇති වන එක සුළු ප්‍රමණයක ඉරි තැලීමක් නිසා වුවද තම ජීවිතය උඩු යටිකුරු වන්නේ නම් එම බැඳීමේ ශක්තිමත් භාවය ඔබට වටහා ගත හැකි වන්නේ නොවේ ද? මාගේ ජීවිතයේ දී අහම්බෙන් හමුවූ එම පුද්ගලයා මට හිමි වූ පසු ඔහු මා හට අහිමි වීමට යන මොහොතේ මාගේ ජීවිතය උඩු යටිකුරු වූයේ ද එලෙසිනි. ගල් බොරළු මතින් ගලා යන ජීවිතය නැමැති වූ ගංගාවේ අප විශාල කළු ගලක් මත වැටුණු පමණිනින් එයින් එම ගංගාවේ ගමන නතර නොවන්නේය. ජීවිතයද එලෙසමයි. අප ජීවිතයේ මුහුණ දෙන ගැටළුවලට සාරථකව මුහුණ දී එය

ජය නොගත්තේ නම් ඉන් පළක් නොමැත. ඉන් පසු එම ගංගාව නැවත ගළා යන්නේ පෙර වූ ගැටුම සිහි කරගෙන නොවේ නේද? ඉන් ලබා ගත් අත්දැකිමෙන් පසුව එය තව දුරටත් ගලා යන්නේ එම අත්දැකීම් පමණක් සිහියේ තබා ගෙනය. අප ජීවිතයේ ද කළ යුත්තේ එවැනි දෙයකි. අම්හිරි මතකයන් මඟින් ඉගෙනගත් පාඩම් සිහියේ තබාගෙන ඉදිරියට යා යුතුයි.

අම්හිරි මතකයන් හමුවේ අප දෑස් තෙත් කරන නෙතු කැට කෙතරම් දුක්ඛිත වුවද එම නෙතු කැටේ පවතින විචිත්‍රත්වය තේරුම් ගැනීමටද බොහෝ දෙනාට නොහැකි වන්නේය. කඳුලක් යනු ඉතාමත්ම කුඩා පරිමාවක ජල බින්දුවක් නොවන්නේය. එය කළාවකි. ගුගුරණ අහසින් නික්මී භූමිය සිපගන්නා වැහි බින්දු දෙකක් සමාන නොවන්නා සේම එක් කඳුලක් පරාජය කර දෙකම්මුල් සිප ගන්නා අනෙක් කඳුල ද වෙනස්ය. ඊට හේතුව දුක නැමැති සාංකාවේ එක එක කඳුලු බින්දුව වැටීමට හේතුවන වේදනාවන් වෙනස් වන බැවිනි. එසේම වේදනාව යනු නටුවකින් පරවුණු මලක් වැටෙනවාක් මෙන් නොවන්නේය. එය කෙසේ හෝ කවදා හෝ සිදුවන්නක් වන බැවින් ඊට වේදනාව බොහෝ සෙයින් වෙනස් වන්නේය. එහෙත් රූස්ස ගසක් මෙන් බැඳුණු බැදීමක් එක් වරම එම ගහේ මුල් මගින්ම කපා දැමීමට උත්සහ දරන්නේ නම් එය දරාගත හැකි වන්නේ ද? අහම්බෙන් හමු වී මට හිමි වූ මගේ සෙනෙහෙවන්ත අයියා ට අකමැත්තෙන් වුවද මගෙන් වෙන්වී යාමට සිදුවන බව දැනගත් මෙහොතේ මගේ මුළු සර්වාංගයම සීතල වී මුළු ලොවම කැඩී ගියාක් මෙන් දැනුනේ එම ශක්තිමත් වූ බැඳීමෙන් මිදීමට මා තුල වූ අකමැත්ත සිහිකරවමිනි. "අහිමි වීම අඳුරුය එහෙත් යලි හමුවීමේ බලාපොරොත්තුව සොඳුරුය. එබැවින්, හමුවීම හිමි නොවූ ලෝකයක, හිමි නොවන්නට හෝ ඔබ හමු වූ ජීවිතයට ආදරය කරමි" යැයි සිතුන ද එවන් වූ උගත් කතු පිළි ගැනීමට මගේ සිත එකඟ නොවුණි. එහෙත් සත්‍ය සෙනෙහස කවදා වෝ ජය ගනී යන්න සනාත කරමින් වෙන්වීමටත් වඩා හමුවීමේ වටිනාකම දන්නා අප දෙදෙනා නැවත සොයුරු සොයුරියන් වූයේ එම බැඳීම ලේවලින් නොබැඳුනත් හදවතින් බැඳී තිබුණු හෙයිනි.

මුහුද ගොඩගැලීමට විද්‍යාත්මක මෙකී නොකී හේතු තිබුණ ද, කළාත්මක දෑසින් බලන කල මිනිසුන්ගේ වැරදිවලට මුහුද අපට උගන්වන පාඩමක් ලෙස එය දැක්විය හැක. එහෙත් මුහුද කෙතරම් ගොඩගලා දූපතක් යට කිරීමට උත්සහ කළද නැවත මුහුද සංසුන් වූ පසු වෙනදා මෙන් නැවත රළ වෙරළ සිප ගැනීමට එන කල වෙරළ එයට විරුද්ධත්වය පාන්නේද? නැත. මගේ අයියා සමඟ මට කතා නොකර සිටීමට නොහැක්කේ ද එලෙසය. සෙනෙහස පෑම යනු වරක් එසේ සිදුකල අයියා සමඟ කතා නොකර සිටීමට මට නොහැකි වීමයි. සෙනෙහස පෑම යනු එක්වරක් එය සිදු කළ පසු නැවත අමතක කර දමන අන්දමේ දෙයක් නොවන හෙයින් ඔහු සමඟ කතා නොකර සිටිය හැකි ද යන්න සිහි කරන විටම හදවත තුළ බුර බුරා නගින ගින්න සමනය කර වීමට අපොහොසත් වෙමින් මගේ දෑස කම්මුල් තෙත් කරන්නේ මා නොදැනිමය.

යකඩයක් ශක්තිමත් වන්නේ එයට තලන වාර ගණන අනුවය යන කියමන සනාථ කරවමින් අපගේ බැඳීමේ වූ අමිහිරි වේදනාවන් හේතුවෙන් වූයේ ද අප තුළ වූ බැඳීම් තව තවත් ශක්තිමත් වීමයි. දිනපතා නිතරම මට උසුළු විසුළු කරමින් කතා කල මගේ සොයුරා එක් දිනක්වත් මා හිනැස්සීම අත් නොහරින්නේය. දිනපතා ඔහුගේ බඩ පැළෙන විහිලු කතා වලට මා ගොදුරු වන්නේ අපගේ බැඳීම් සත්‍ය වශයෙන්ම සොඳුරු බව මට සිහි කරවමිනි.

සමාජය ලොව නම් එහි ඇති අඳුරු දැහැන් විශ සහිත ශාකයක් මෙනි. එම ශාක විෂ වූ පමණින් එය ඉවත් කර දැමීම කල නොහැක. එහෙත් අපට එයින් ආරක්ෂා විය හැක. මගේ අයියා ද නිතරම මා සමාජයේ වූ අහිතකර දැහැන් වලින් මුදවා ගැනීමට උත්සුක වන්නේ මෙතරම් සෙනෙහෙවන්ත අයියා කෙනෙකු මට හිමි වීමට තරම් මා පෙර ආත්මේ කළ පින කුමක් දැයි සිහි කර දෙමිනි.

දිනෙන් දින වෙනස් වන ලෝකයේ මෙම අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ අප හමු වීම දෛවයේ ලියැවී තිබෙන්නට ඇති බව මට නිත්‍යය. ගති පැවතුම් අතරින් දේවල් සමාන වූ අප ජීවිතය ගෙන යන මාර්ගයේ වූ දිශාව තොරා ගැනීම ද එකම දිශාව තොරාගන්නට වූයෙන් මට සිතෙන්නනේ අපගේ බැඳීම සිදු විය යුත්තක් ම වූ බවයි.

දිනපතා මගේ අයියා සමඟ කතා කිරීමට පුරුදු වී සිටි මට ඔහු සමඟ කතා නොකරන විට පාලුවක් හා තනිකමක් දැනෙන්නේ තාක්ෂණය නොදියුණු අතීතයේ වූවන් තම සෙනෙහෙවන්තයන්ගෙන් ලැබීමට නියමිත වූ ලියුම් පත ලැබෙන තෙක් ඉවසීමෙන් ලබා සිටියේ කෙසේදැයි මට සිහි කරවමිනි. ජීවිතයේ බැඳීම් රැසක් ඇති වුවද අපට ඒවා කවදාවත්ම අත්හැරිය නොහැකි බවත් කිසිදාක නැති කර ගැනීමටත් මා සිත ඉඩ නොදෙන බවත් මට සක් සුදක් සේ පැහැදිලිය. මගේ ජීවිතයෙන් ඔහු නැතිකර ගැනීමට මා කිසි දිනක ලැහැස්ති නැත. ඔහුට ද එය එසේම වන බව මම දන්නෙමි. ජීවිතයේ අලස සැදෑවක නිල් අහස රස විඳින කළ මට සිතෙන්නේ වසර 20ක් මා සමඟ නොසිටි මගේ අයියා දැන් මා සමඟ සිටින්නේත්, ඔහුගෙන් වෙන්ව යාම ගැන මෙනෙහි කිරීම ද අමිහිරි කර ඇත්තේත් මීට පෙර වූ භවයක අප සත්‍ය වශයෙන් එක කුස උපන් අයියා නංගීව සිටියේ දැයි කල්පනා කරවමිනි.

කඳුලක් යනු කලාවක් වන බව මම පෙර සඳහන් කර ඇත්තෙමි. වචන සියයකට පැවසිය නොහැකි වදන් එක් කඳුලකට පැවසිය හැක. එය නිතරම දුක්ඛිත අවස්ථාවේ නෙතට ඉනූ කඳුලක් විය යුතු නැත. මගේ අයියා ඇතැම් විට නිතරම මා සමඟ සිටියි යයි පවසන විට දී මා හැඟීම්බර වන්නේ මෙතරම් සෙනෙවන්ත පුද්ගලයෙකු මගේ අයියා වීමට තරම් මා වාසනාවන්ත වූයේ කෙසේද දැයි ප්‍රහෙලිකාවක් දෙමිනි. ගහට පොත්ත සේ, මලට රොන් සේ, ඉඳිකටුවට නූල සේ, නිතරම මා අයියා මා සමඟ සිටිය

යුතුයි. මා නොදන්නා බොහෝ දේවල් තිබිය හැකිය. එහෙත් මා දන්නා ඒ දෙය නම් කිසිදා කුමන මොහොතකදී හෝ මා වෙනස් කරන්නේ නැත. මගේ ජීවිතයේ ඔහු නැති කර ගැනීමට කිසිදා මගේ සිත ඉඩ නොදෙන්නේය.

සෑම සාර්ථක මිනිසකු පිටිපසම ශක්තිමත් කාන්තාවක් සිටිනවා යයි පවසනවා මෙන් ජීවිතය නැමැති වෘතාන්තයට අදාළව නිවුටන්ගේ තුන්වන නියමයට අනුව සෑම සාර්ථක කාන්තාවක් පසු පසම ශක්තිමත් කුළුනක් ලෙස මිනිසෙකු සිටී යැයි ද විය යුතුයි. මගේ එම ශක්තිමත් කුළුන මගේ අයියා ය. එය වෙනස් නොවන්නේය.

මුළු ලොවක් මට විරුද්ධ වුව ද මගේ අයියා මා සමඟ සිටින විට එය ජය ගැනීම මට අමාරු කාර්යයක් නොවන්නේ ය. කිසිදා මා තනිකර ඔහු මගෙන් වෙන් නොවන බව මම දන්නෙමි. මුළු ලොව මා සමඟ සිටියත් මගේ අයියා මා සමඟ නොමැති නම් මම තනි වෙලාය. ඔහු කවදාත් මගේ අයියා ය. මා කවදාත් ඔහුගේ නංගී ය. එය කිසි දා වෙනස් නොවන්නේය.

ඝෝෂා දෙන මුහුදු රළ විටෙක නිස්කලංකය. එසේම නිතරම දහසක් දේ සිතන මගේ සිත නිස්කලංක වූ විට සිතන්නේ මෙතරම් සොඳුරු බැඳීමක සිටින්නේ එය මා අවදි නොවන තද නින්දක් තුළ සිටින නිසා ද යන්න සිහි කරවමිනි.

අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ, හමු වීම හිමි නොවූවත්, එය හිමි කරගත් මා හට ජීවිතයේ ඇති සියලු ගැටලු මුවඟට නගා ගත් සිනහවක් ද සමඟ ජය ගත හැක්කේ මගේ අයියා මා සමඟ නිතර සිටින නිසාය. හීනයටත් වඩා සත්‍යය මිහිරි වූ මෙම අවස්ථාවේ අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ විචිත්‍රත්වය අදහා ගත නොහැකි තරම් දැකුම් කලුය.

ජීවිතය ම පුදුමාකාරයි...... හීනයක් ද මේ.....

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

Tamil shortlisted winner

நிஜங்களைத் தேடும் மனித நிழல்கள்

மாலைநேர மயக்கத்துடனான அந்திமாலை நேரமது. அலைகள் இசைபாடிக் கொண்டிருக்க காற்றோ தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏதேதோ எண்ணவலைகளில் சிக்கித்தவித்தவளாய், நயனா கடலோரக் காட்சிதனில் லயித்துப்போயிருந்தாள். அவள் மனதில் குடிகொண்டிருந்த வினாக்கள், கடலோரம் புரளும் அலைகள் போல் ஆர்ப்பரித்த வண்ணமிருந்தன. துன்பக்கடலில் மூழ்கும் முத்தென அவள்…

கடலோரக் காட்சியினை ரசித்தவண்ணமே எழுந்து கால்போனபோக்கில் நடக்கத் தொடங்கினாள் நயனா. அவள் முன்னே காவியக்காதல் அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது… வானமும், கடலும் இணைந்து அரங்கேற்றிய நாடகமது… மனமே களைப்பினை ஏற்கவில்லை எனினும் கால்களுக்கு ஓய்வே தேவைப்பட, சற்றே வெண்நிறப் பஞ்சான மணலில் கால்களைப் புதைத்தவாறே உட்காந்தாள், மனமோ சலன நிலையை அடைந்தது…

தன்னிலை மறந்து அமர்ந்தவண்ணமிருந்தவளின், காதுகளில் பல ஆண்களில் கூக்குரல் ஒலித்தது. திகைத்தவாறே திரும்பிபார்த்தாள். வாட்டசாட்டமான ஆறு இளைஞர்கள்… இளமைத் தொனிப்புடன் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்… உற்றுநோக்கினாள்… ஒருவன் மட்டும் கண்களில் கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தவண்ணம் வந்துகொண்டிருந்தான்… கால சங்கடம் அவளைச் சூழ்ந்ததால் தன் பார்வையினை கடலிடம் மீண்டுமொருமுறை சரணடையச் செய்தாள்.

ஏதோ ஓர் விதமான பயம் …‘மனிதர்களைப் பார்த்து மனிதர்களே ஏன் பயப்படவேண்டும்…?’ என்ற கேள்வி என்றும் புரியாத புதிரே… நிமிடச்சக்கரங்கள் உருண்டோடின.

வந்தவர்களில் ஒருவன் மட்டும் அவளுக்கப்பால் உட்கார, மற்றவர்கள் சிற்றுாண்டிச்சாலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவள் விழியோர விம்பமாய், நடுநிலைத் துாரத்தில் அவன் அவளுக்குப் புலனானான்.

அலைகளை ரசித்தவாறே, அவளது சிரம் அவன் பால் திரும்பியது. அந்நிமிடம் விறைப்படைந்தது. அவனை உற்றுநோக்கினாள்.

அடுத்தகணமே, அவன் அவள் பக்கமாய் தலைதூக்கி புன்சிரிப்புடன் ஓர் முகவணக்கம் சொரிந்தான். இதயத்துடிப்பு அதிகரிக்க, அவள் தலையை திருப்பிக் கொண்டாள். அவனோ எழுந்து அவள்பக்கமாய் வந்தான். அருகில் வந்தவன் "நான் தமிழ் …", உங்க பெயர் ….? என்றான்.

பதிலற்றவளாய் அவளிருக்க, அவனோ அவள் அருகில் அமர்ந்துகொண்டான். முகச்சுழிப்புடன். அவனை நயனா ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். எவ்வித அசைவுமற்றவனாய் இருந்த அவனது, கண்களை கறுப்புக்கண்ணாடி மறைத்தவண்ணமிருந்தது.

ஏதோ ஓர் கடினவுணர்வுடனும், சிறிது தயக்கத்துடனும், "நான் நயனா…" என்றாள். அவனோ முல்லைசிரிப்புடன்,

"ஏங்க பயப்பிடுறீங்க…? நான் என்ன அவ்வளவு பயங்கரமாகவா இருக்கன் …?"என்றான். இருவரும் மெய்மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

சிறுசிறு வார்த்தைகளால் உருவான அவர்களது உரையாடல், கடலில் பேரலையென வளர்ந்தது. காலச்சக்கரம் மீண்டும் பயணித்தவண்ணமிருந்தது: கடலலைகள் ஓய்ந்தன: பேச்சுக்கள் அலைமோதின.

திடீரென, நனயா விழிப்புற்றாள். கண்களை நம்பமறுத்தவளாய் அவனிடம்…'நீங்கள் கவிதையாசிரியர் தமிழ்வாணன் தானே…'என்றாள்.

அவனோ, '…தாமதமானகேள்வி…'என்று கூறிவிட்டு சிரித்தான்.

மிகுந்த முகப்பொலிவுடன், அவள் பையிலிருந்த கவிதைத் தொகுப்பு புத்தகத்தை எடுத்து நீட்டினாள். அவனோ கடலினை பார்த்தவண்ணமிருந்தான். மீண்டுமொருமுறை அவனைப் பார்த்து, 'இதில எனக்காக உங்களால் சைன் பண்ணமுடியுமா…?" என்றாள்.

திகைத்த வண்ணம் அவன் அவள்பால் திரும்பி செய்வதறியாமல் தவித்தான். அவனது அசைவுகளை விளங்கிக் கொள்ளமுடியாமல், தடுமாறும் அவனது கரங்களைப் பற்றியவண்ணம் கவிதைத் தொகுப்பினை கையில் கொடுத்தாள் நயனா. அக்கணம் ஓர் யுகமென விறைப்படைந்தது. ஸ்தம்பித்துபோனாள். அவனோ புத்தகத்தை முகர்ந்தவாறே கையொப்பமிட்டான்.

நயனாவோ சொல்வதறியாமல் திகைத்து உறைந்திருந்தாள். “உலகின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும், வண்ணங்களையும் செவ்வனே ஒப்பித்து பிறர் மனம் குளிர ரசிப்பவன், விதியின், சதியினில் தான் ஒப்பிப்பதனை பார்த்து ரசிக்க முடியாதவனாகியது ஏன் …? என்ற கேள்வி நயனாவின் மனதை வாட்டி வதைத்தது. கண்கள் குளமாகிநின்றன.

அக்கணம் மனதிலுள்ள அனைத்து கேள்விகளும் உறைந்துபோயின. எவ்வித கலக்கமுமின்றி அவளது வலிகளை ஏற்றுக்கொண்டான். …நிசப்தமானநிலை…

தொலைவில் மீண்டும் ஆண்களின் கூக்குரல் சப்தம் கேட்டு சுயநிலையை அடைந்தாள். நிஜத்தினை தேடும் மனித நிழலாய் நயனா அவனருகில் அமர்ந்த வண்ணமிருந்தாள்.

…….முற்றும்……

K. Sivanesan
D/LLB/19/0053
FOL

ESSAYS

Coronavirus; The Ace to Heal Weeping

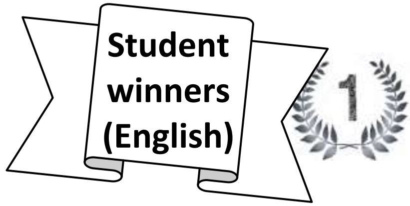

Globalization, industrialization, global warming and deforestation have been trending matters of discussion over the past decade. As per the gravity of the words themselves, they have instigated bad consequences on the nurturer of us all; Mother Nature. These insensitive malpractices of the self-obsessed humankind have led the powerful sources of nature to take control over the world. Natural disasters and pandemics often take the initiative to restore the balance of the Earth, which is unceasingly disturbed by the 'inhumanity', causing raging wars, large scale deliberate wild fires to burn down life-giving forests, air pollution and ocean pollution. These ruthless human reimbursements have triggered nature to take a resilient leap forward to save the planet Earth, employing the invisible knight; Coronavirus.

Coronavirus impacts the human respiratory system and is fatal when the condition develops to pneumonia. It was originated in China, but the source of origin is still a burning question. The spread of the virus is explained to be rapid yet solid, caused by just a sneeze or cough, resulting in colonies of infected. The outbreak of the Coronavirus pandemic has been causing chaos all around the world, because even the so-called 'advanced technology' has yet failed to find a proper cure for it. The world has surrendered in the face of an invisible force. Highest hit from Coronavirus has been the most developed nations such as United States of America, Italy, China and Great Britain, where it has caused massive disruption to the environment. The number of people affected from the pandemic outbreak is sky rocketing as per records, and hospitals have exceeded their tolerance capacity. Weakening workforce and increasing threat of the virus have forced numerous, powerful nations to lockdown, followed by travel restrictions. The economies have collapsed and education systems have been disrupted. The world claims that job security of many firms has been put in risk, thus forecasting a major unemployment crisis in

the future. Poverty stricken population has become the most ill-fated victims of this pandemic outbreak. The situation has raised trembling concerns in executives of many international bodies such as World Health Organization. Rigid steps have been taken to raise the hygiene standards, when the entire globe unites to fight against a common enemy. Mother Nature who has been patiently tolerating the enormous harm done to her by humans, has finally given them a 'time-out' to recall and regret their wrongdoings. Even though Coronavirus has forced people for quarantine and social distancing, it has brought families closer with ample time to cherish pleasant memories. Wonders of miraculous nature have put humankind to a temporary silence to mend its impaired wings.

Quarantine period of the Coronavirus pandemic has indeed done marvels to the Mother Nature. Rivers, seas and oceans have turned cleaner and purer whereas meadows, grasslands and forests have become greener and brighter. Whilst the humans are 'caged' in, animals have trespassed their usual boundaries to rise out of shadows of fear and suffering. They have sensed the dawn of a quieter and cleaner Earth. Dolphins freely swim in the isolated canals of Paris, while seagulls intrude the marine borders of harbours which were out of bounds due to ships and cruises. Otters play briskly in the abandoned river banks, whereas ducks waddle through the fields where there are no traces of humans. Rabbits, deer and wild boars wander freely in parks and lanes relishing their times of life. Massive drop in air traffic has reduced the vulnerability of bird mortality, especially for migrating flocks of birds. This has unbridled the barriers for birds to migrate or fly freely over the precincts of states. Due to temporary closure of factories, travel bans and imposing of curfew, the air pollution rates have strikingly reduced over time of the pandemic. The miraculous recovery of holes in the ozone layer, during the period of Coronavirus has astonished scientists, and is indeed an extraordinary soothing of Mother Nature. The burnt down forests are retrieving their green cover to stand stronger than before as guardians of the Earth and lungs of humanity. Meanwhile, most people have initiated home gardening and

reforestation, either due to deprivation of food or as a calming hobby, which has also triggered a spike in the green cover. With the lessening of greenhouse gas emissions, the impact of global warming has started to reverse. The rapidness of melting of glaciers has slackened, enriching the hope of more durable habitats for seals and penguins. This has also slowed down the rising level of sea water, which has been threatening beautiful paradise islands like Bora Bora and Maldives. Nature has pressed the pause button on human actions to convalesce the deteriorating environment. However, when the Coronavirus fear slowly lifts from the world, everything will be 'back on track'.

The frontline warriors of almost every nation are carrying out a strong strike-back against the pandemic. Doctors, nurses and military personnel are risking their own lives for the betterment of an entire nation. Meanwhile, the countries which rise above the ashes of this unfortunate period of time, plan to launch their policies and guidelines to pull through their collapsed economies. However, a sudden boom in economic activities and routine operations will slowly start abating healed Mother Nature. It is the utmost dutiful right of humankind to take good care of Mother Nature, who's the supreme of all. Learning from the marvels of nature itself, humans should be more humane to the Earth they live in. Sustainable resource utilization, reforestation programs, energy efficient products and increasing the use of renewable energy will guide us through the treks of development, whilst consoling nature. Enrichment of individual stances on environment protection and embracing nature will sustain mankind in the realm of Mother Nature. Lessons of Coronavirus pandemic should be learnt to unleash potentials to preserve and protect nature. Let us be socially distant yet closer at hearts, until Mother Nature heals herself to anticipate more love and humanity from humankind.

Vihanga Weerasinghe
D/MTS/19/0001
FMHS

COVID-19, a Wakeup Call?

The air was filled with excitement and euphoria as the countdown for the New Year began, for this time when the clock strikes 12 it wouldn't just be heralding another year but also the dawn of the new decade. Mankind had huge plans for the 'Roaring 2020s'. Maybe this would be the decade that we finally send human missions to Mars? The possibilities were endless and each more exciting than the other.

We were all prepared to have our minds blown away, but Mother Nature had other plans and we were given a rude wakeup call in the form of COVID-19. This disease caused by the 2019 novel Coronavirus has singlehandedly brought humanity to its knees. Today we have realized that despite walking on the moon, having developed nuclear weapons and made significant advancements in healthcare we are still vulnerable as we were when the black plague broke out in the 14th century. Such a wee virus still has the potential to wipe us off the face of the planet.

We are facing unprecedented times. We are embroiled in a totally different war; A war where those who fight in the frontlines are not soldiers armed with guns and explosives, but health professionals armed with facemasks, gloves and anti virals. It is a war where nuclear weapons have been replaced by disinfectants and hand sanitizers as lethal weapons; a war where instead of fighting against each other we have to come together to fight a common enemy.

Lockdown has given many of us some much needed solitude, as well as time to stop and smell the roses. It has given mother earth time to heal and recover from all the damage and destruction caused by us, but more importantly it has shown light on the cracks in our lifestyle.

The path back to pre COVID-19 times is a long and winding one, but not one that is impossible. The real question is, is it advisable? After all that is what got us here. We have none to blame, but ourselves for all the problems we are facing today, be it global warming, the pandemic or

resource depletion. Mother Nature has pressed the reset button presenting us with a golden opportunity to reinvent ourselves. We still have time and we can undo our mistakes. So what can be done in order to reverse our past mistakes as well to prevent another pandemic? It begins from starting with the man in the mirror.

1. Adopting an eco-friendly lifestyle

An eco-friendly lifestyle is no longer a choice but a necessity. In the last decade, global warming has gone from becoming a thing of the future to a matter of the present. While many agreements were made to combat climate change, a disparity still exists between what countries have pledged to do and what should be done in order to turn the tide against climate change. It is imperative now more than ever to reduce, reuse and recycle. Lockdown has shown us how schools and universities do not need to meet up everyday in order to function efficiently and how working from home is feasible. Virtual meetings and virtual classrooms enable classes as well as business meetings to be conducted at the comfort of our home. Think about all the automobile and aviation gas emissions we can reduce. As individuals, it is our duty to make a conscious effort to reduce, reuse and recycle. As a state, school and university curriculums should be upgraded and developed in a way that infuses traditional methods of learning with virtual learning, so that students do not have to commute everyday, but also do not miss out on hands-on-learning and important social skills that traditional classrooms offer. In the same way, businesses should also be encouraged to carry out majority of their work virtually by providing incentives such as easy internet payment packages.

2. Becoming self-sufficient

With lockdown restricting the importing of products and purchasing of goods locally, we have learnt to become self-sufficient at both individual and state level. Considering the fact that most pandemics are caused by zoonotic diseases, it is advisable that we try and limit importing products. At an individual level we can turn to home

gardening, while as a state we can take steps to produce products locally as well as encourage people to engage in home gardening by providing low-cost fertilizers and specialized grants.

3. Health is the greatest wealth

COVID-19 doesn't discriminate. It doesn't matter whether you are rich or poor, black or white, gay or straight- we all have an equal chance of contracting the disease. This pandemic has made us realize that health is indeed the greatest wealth in our life. It has also brought to light the shortcomings of the healthcare system. It is our responsibility both as individuals and as a state to give priority to our health. As individuals we should eat healthy meals, take time to engage in physical activity and lead a healthy life. As a state we need to allocate more money to the health sector so that hospitals can be adequately equipped to meet the growing health demands as well as carry out awareness programs to educate the public on leading a healthy life.

4. Preparing for the future

This is not the first pandemic, nor will it be the last that we face. With glaciers melting thanks to global warming, new viruses are being discovered making us more vulnerable. To face pandemics successfully states should give more importance to biological researchers. Researchers can be encouraged and motivated to predict newly emerging diseases and find cures, new vaccines and drugs by providing financial incentives. A program should be launched to research the possibility of a link between nuclear weapons and technological advancements and the outbreak of new viruses and if proven, laws and regulation should be introduced. Artificial Intelligence used currently can be improved and utilized in fighting future pandemics. Lastly, disaster management units that have been set up in the wake of COVID-19 should continue after their resolution and operate to educate the public on preventing and facing pandemics and other disasters. As Chief Seattle said "The earth does not belong to man, man

belongs to the earth. All things are connected like the blood that unites us all. Man does not weave this web of life. He is merely a strand of it. Whatever he does to the web, he does to himself". So we have no right to disrupt the delicate balance of the eco-system. It is clear now more than ever that we do not own this planet and that Mother Nature is still in charge. We are mere inhabitants just like the animals and plants. It is time that we respected Mother Nature and lived in harmony with the other inhabitants of planet earth.

After so many years of living life in a certain way, one might wonder if it possible for us to change our lifestyle. After all, old habits die hard. Homo sapiens have lived for centuries facing and overcoming many challenges and the key to their survival has always been their ability to adapt to changes. Look at how we are handling the present crisis. People all over the world have changed their lifestyles, resulting in working from home, having virtual meetings, virtual classrooms, virtual shopping and virtual socializing becoming the new normal. It all boils down to how willing we are to adapt.

As every dark cloud has a silver lining, this pandemic has opened our eyes to our destructive way of living and given us an opportunity to redefine and reinvent ourselves. So grab it. If not now, when? Mother Nature has pressed the reset button. Now is the time and we must seize it. The clock is ticking. Don't hit the snooze button. For when you next wakeup it might be the end of the world.

Y. A Jayawardena
D/MBBS/17/058
FOM

Good Health is not Something We Can Buy. However, It Can Be an Extremely Valuable Savings Account and IoT Will Provide an Extra Amount of Interest to Your Savings Account

The Internet of Things (IoT) is a massive area that makes smart gadgets and captures the development of smart cyber-physical networks. Healthcare is the most important factor which directly connected with the community and development of any country. The latest example is the COVID-19 virus and it has directly affected the economy and the day-to-day life of people in most countries. This survey advances IoT-based innovative solutions and technologies in healthcare and analyses applications, platforms and network architectures (state-of-the-art), new industry trends in IoT-based healthcare, and data security and privacy. As per now ambient intelligence, big data, wearable devices, and augmented reality are the new innovative things in the field.

IoT is the internet-connected billions of physical devices around the world and these devices collect and share data. The arrival of super-cheap computer chips and ubiquitous wireless networks make everything done possible today. Connecting different projects and using sensors to these will add a higher level of digital intelligence to these projects and it will be helpful to communicate with real-time data without involvement of a human being. IoT will merge the digital universe with the physical and will also fabricate the world as smarter and responsive. Benefits of using IoT include improvement in safety and security, increase in productivity, enhanced asset utilization, efficient processes and cost saving. Another benefit of IoT includes advanced connectivity of systems, projects, devices and systems. Morevoer, IoT also provides solutions for problems related to applications such as security, industrial control, health, road traffic controls, logistics, waste management, retailing process and smart city.

Out of the above mentioned applications, healthcare takes a major role as well as has added attractive interesting applications, which use IoT these days. IoT has given rise to some medical applications like remote patient monitoring, wearable-like fitness bands, fitness programs, elderly-use equipment for chronic diseases and infectious diseases or a kind of method to use in epidemic situations in the world. The latest example is the rise of COVID-19 virus, where many people including students, doctors and new inventors moved to prepare new gadgets using IoT and robotics. Within the last few weeks, a lot of IoT-based applications came up in the world to find solutions to give treatments to COVID-19 patients without going near them. This will helps to reduce the spread of the virus to people who work in the medical field. Then the doctors can check and assign medicine and also nurses and attendants can provide patients with all necessary stuff including food, medicine and other requirments using these gadgets. This recent incident has compelled Sri Lankan inventors to think innovatively and as a result, they have come up with new and brilliant innovations in the world.

Smart devices such as diagnostic devices, imaging devices, medical devices and sensors are the core part of IoT. Main expectations of IoT-based health care services are increasing the quality of life of patients, enhance or enrich the user's experience, while reducing cost. IoT-based healthcare applications most probably interact with IoT-based healthcare services. These applications are developed using these services. Here the application is user-centric and the service is developer-centric. Proactive systems are converted to reactive systems using IoT applications, and IoT will improve power, availability and accuracy of existing devices.

These gadgets, products, applications and systems can be defined as innovative healthcare solutions. Such IoT-based systems consist of diverse fields such as single solutions, clustered-condition solutions, to care for elderly patients and for paediatrics. Some IoT-based applications includes Glucose level sensing; an application used by

diabetic patients. It records blood glucose levels over a protracted period, and this helps to manage meals and treatments. Blood pressure monitoring is an integrated KIT of blood pressure (BP) and Near Field Communication (NFC) enabled mobile phone. From this application BP can be controlled remotely through communication structure between the patient and the hospital. Oxygen Saturation Monitoring, Heartbeat Oximetry is required to check blood oxygen immersion non-invasively. This application combines IoT with Heartbeat Oximetry, and is a very useful IoT-based health care application. The function of the wearable is to indicate the oxygen level. This device is connected with a Bluetooth health device profile. Here the sensor is directly connected with the Monere platform.

ECG Monitoring or Electrocardiogram monitoring is an electrical activity of the heart recorded by electrocardiography. This includes heart rate measurement and even a simple heart rate change or rhythm can be captured. This will be helpful to diagnose multifaceted arrhythmias, myocardial ischemia and protracted QT intervals.

With the rise of the smart phone controlled sensor, a smart phone can be identified as the driver for IoT. Most IoT-based healthcare devices and applications are designed to be used on smart phones. These include resource sharing services, cross-connectivity protocols for heterogeneous devices, notification services, internet services and link protocols for major connectivity. Low-power discovery of devices and services can be added to this service list with efficiency and security. Ambient Assisted living (AAL) is an IoT-based platform combined or powered by Artificial Intelligence (AI) to address elderly incapacitated individuals. This will be more effective to solve problems associated with the healthcare of aging and incapacitated individuals. It will help them to have their living in a convenient and safe manner. This may help to improve individuals' confidence by ensuring autonomy and giving them assistance similar to human-servant relationship in any situation. The Internet of m-Health things (m-IoT) is none other than mobile computing, medical sensors and communication technologies

for healthcare services. This model connects 6LoWPAN with 4G networks and the conceptualization of m-IoT services leads to this. Adverse drug reaction or (ADR) is the injury of taking medicine. This will happen after a single dose of a drug or its prolonged administration, or as a consequence of a combination of two or more drugs. Here, the patient's terminal is identified by using barcode and NFC-enabled devices. The pharmaceutical information system is used to check whether the drug is compatible with electronic health record and allergy profile. The concept of establishing network coverage of an area is monitored under Community healthcare. This will be an IoT-based network of a residential area, municipal hospital or a rural community. To materialize Community Health (CH), this network is integrated with Wireless Body Area Networks (WBAN). Sometimes CH can be called as a virtual hospital. Children's Health Information is raising awareness about children's health and providing for needs of children with mental as well as physical, behavioral and emotional problems.

The healthcare industry is one of the most rapidly developing industries. There were huge changes in the last few decades in integrating information communication technology. The latest technology of healthcare shifted from being disease-centered to being patient-centered, where the patient can choose. This generates a huge amount of data on a patient. To get effective results, the industry needs to increase data utility which means it transmits a huge amount of sensitive data. So now you can understand how crucial and important is data security and privacy. The healthcare industry must manage and safeguard personal information to address those privacy issues, and to process and analyse them industries must follow specific rules and regulations. If not, we have to develop such kind of rules and regulations or set protocols to follow. There are some rules carried out in different countries.

Today, researchers have moved on to do more research to enhance and improve the health sector by finding innovative technological solutions with the advanced use of IoT. IoT-based applications will also

help to provide smooth and continuous service to patients and will help obtain maximum use from limited resources through efficient scheduling. This will help more patients to get the best use of resources. This is how IoT will increase the interest rate of one's health bank account.

K.P.M.I. Ramanayake
D/IT/18/0005
FOC

ඔවුහු

නේක පුෂ්ප මන්ජරියන්ගෙන් සහ ලිය
මඬුවෙන් ඔඳ වැඬුනු පැහැයෙන්ද,
නබෝගැබ අරා ඇදෙනා විවිධාලංකෘත වර්ණයෙන්ද,
සප්ත සාගරයෙහි නැගෙනා ඉන්ද්‍රචාපයන්ගේ පැහැයෙන්ද, එක්ව තැනූනු රැකුණු, වසිත දිසිත කෘත යුගයකට ප්‍රවේශනය වන්නට ගෝපුරද්වාරය තැනුවෝ ඔවුහු වෙත්. ලක් ධරණිය තලාපෙලා දැමුවෝ සිය ගාම්භීර ධීර ප්‍රතාපයෙන්, ස්වාදෙශාලයෙන්, ස්වලබ්ධියාලයෙන්, සැනෙකින් සුනුවිසුණු කර දැමුවෝ ඔවුහු වෙත්. සදා ජනනිය රැක්මට ප්‍රජාගාරවත් ලෙසින් පෙරට වන්නාහු, නන්දනමන්හි ප්‍රසාදයෙන් ප්‍රසාදිත අභිමාන්වත් දැය දරුවෝ ඔවුහු වෙත්. ඒ අන් කවරෙකුවත් නොව, අප රට රකින රණවිරුවෝය.

හුදු අත්මලාභ අපේක්ෂණයෙන් තුරුණු විය ජය ගන්නට වෙරදරන්නවුන් පරයා විත්, රට දැය සමය කළඑළි කරනට සිය තේජෝ බලවික්‍රමය, රණශූරත්වය ලක් දෙරණට, දිව්‍යානුභාවයකින් මෙන් පුද කරාවූ, දිරිය දූපුතුන් රණවිරුවෝය. සුවසේ හිඳින, සුවසේ නිදන, සමවයස් තරුණ ජවයෙන් ඔබ්බට සිය චිත්ත සන්තානය විදහාල ඔවුහු සිරිලක රැකීමට, තුරුණු වියෙහි ම ප්‍රතිඥා දුන්හ. අසීරු බාධක, අසීරු පුහුණු වීම් අභිමුව නැතය, බැරිය, නොකියු, ශෛලයමය ප්‍රතිමූර්ත ඔවුන්ම විය. ක්‍රියාවට නැංවීම කෙසේ වෙතත් එසේ කිරීමට සිතීම වුවද කටුක වද්දී, එවන් තීරණයක් ගැනීමට ඔවුන් මනුෂ්‍යයන් නොව මෙලොවට දෙවාශිර්වාදයෙන් වට අසිරි වැස්සක්ම විය යුතු වන්නේය.

බැලූ බැලූ ඇත දැවෙන මිරිඟුවෙන් යුතු, වට වැසි බිඳකින් තබා, පිනි බිඳකින් වත් පහස නොලද ගිනි යසුළු මෙන් කකියන වාලුකා තලයකටද, මොහොතකදු විරාමයක් නොගත්, ගම් බිම් යටකරමින් ගලා ගිය, දිය මෙයය ගොඩ මෙයය යැයි වෙන්කර හඳුනා ගැනීමට නොහැකිව වට මහ වරුසාවට ද ඔවුහු නවතා දැමීමට නොහැකි විය.

දින ගණන්, කුසට වටයහපත් අහරක පහස නොලැබුනද, පිපාසයට පිරිසිදු පැන් බිඳකු නොලැබුණද, ඔවුන්ගේ සිත්මණියෙහි තේජස බිඳලන්නට නොහැකිවිණි. ගැලවුණු මේස් යුගලයක පහස නොලද පය, බූටයට කැපුණු තැන් හා සිනාසෙද්දී, ඔවුන් තව තවත් ඉදිරියට ගියහ. අතකින් එල්ලුණු යවියද, පසෙක එල්ලුණු බෑගයද, සවියට ආවද, සියල්ලටම වඩා සිතෙහි සවිය පෙරදැරිව, ඉදිරියටම ගියෝ ඔවුහුය.

දෙපසින්, ඉදිරියෙන්, පසුපසින්, ඇදෙන සහෝදර කැල සමග උරෙනුර ගැටී, අඳුරු තිමිරයෙන් වැසුණු, සිරිලක් මවට ආලෝකය රැගෙන දෙනු වස්,

ඔවුහු ඉදිරියටම ඇදෙන්නට ඇත. පසෙක එක් සොහොයුරෙකුගේ ලය වෙඩි උණ්ඩයට සිදුරු වෙද්දී, තවත් පසෙක සොහොයුරෙකුගේ කවන්ධය සිය පය පාමුල පතිත වෙද්දී, තවකෙකු විගසින් වෛද්‍යාධාර කරා ගෙන යද්දී, ඔවුන් තව තවත් ඉදිරියට ඇදෙන්නට ඇත. ඔවුන්ගේ සිත සැලුනේද?! සැලුණු සිත, පෙරට තැබූ ස්වකීය පය, පසුපසට ගන්නට පෙරැත්ත කරන්නට ඇත්ද?! නැත.... කිසිසේත්ම නැත.!!! එසේ වූවානම්, ඔබටත් මටත්, උතුරේ තබා, දකුණේ තබා, සිතේ සාමයෙන් වත්, නිවසෙන් පරිබාහිරට පිලිපන්නට, කෙසේනම් හැකි වේද?

රට රැක්මට පෙර යා යුතු දිනයේ, ඔවුහු ලය පුරවාගත් දිගු සුසුමින්, කය සවිකොට, සිනාවෙන් මුව පුරවා, සිය ප්‍රියතමයන් දෙස බලා, නිවසෙන් පිටව යන්නට ඇත. සිත්කළු සිය දරු පැටවා, මේ උදගු භූමිය රකින්නට පෙරට ගිය දා පටන්, නිදි වර්ජිතව රැය පහන් කල දෙමාපියන් නම් කොතෙක් සිටින්නට ඇතිද? සිය සැමියා, බිරිඳ, නොමැතිව දැවෙන සිතෙන්, දරු පැටවුන් තුරුළු කරගත් කාලාත්‍රයන් කොතෙක් නම් සිටින්නට ඇතිද? අද එයිද! හෙට එයිද! විමසමින්, ස්ව නිවෙස්න ද්වාරය දෙසින් පියාගේ රුව මැවෙනා තෙක් බලා සිටි දරුවන් කොතෙක් වන්නට ඇතිද?

සියල්ල නිමා වූ පසු, නිවසට වැඩි, ඒ දෙවිවරුන් නිසා, සැනසුම් සුසුම් සිත ගර්භයට වැඳ, සැඟව ගිය දින, අදටත් ඔවුන්ට මතක ඇතිවාට නිසැකය. එය එසේ වූවද, ඇතැමෙක් සිය ලබැඳියාගේ ගම්භීර, උපශාන්ත, නිසල දේහය දකින්නට ඇත. එපමණද? ස්ව ආදරණීයයාගේ නිශ්චල දේහයවත් නොදුටු නෙත් කොතෙක් ඇතිද? එසේ වැටුණු කඳුලු බිඳු එදිනට සීමාවුයේද?..... නැත...... ඒ වට, කඳුළු වැසි, අද ද වෙස්වලාගෙනවුත් අප රට සශ්‍රික කරමින් වසිනා වැස්සම විය යුතුය.

දේශය දිනා, දශකයකුත් වසරක් ගතවන කල්හි, නොසිතූ, නොපැතූ, තවත් අඳුරක්, ලක්මවගේ හුස්ම පොද සිර කරන්නට විය. රුපුසෙන් බිඳලූ, අභිජාත ලක්ෂණයන්ගෙන් හෙබි වූ, කායබල වික්‍රමයෙන්, බුද්ධිප්‍රභාවයෙන්, ආසිරි ලද්දාවූ මොවුන් අප සිරිලක් මව් හට නැවතත් නිදහසේ හුස්ම පොද ආශ්වාස කිරීමට, නුදුරේම ඉඩ හසර සලසා දෙනු නොඅනුමානය.....

එසේනම් හරිත වර්ණයෙන් සළු ඇඳි වනස්පතින්ගෙන්, සමුද්‍රඝෝෂයෙන්, විඩා නිවාලන මාරුතයෙන්, සාමයේ ගී ගයන සියොත් කැලෙන්, මේ ධරණී තලයේ ආසිරි වැසි වස්සවන්නේද, ආසිරි ගී ගයන්නේද, ඔබටමය... එය එසේම විය යුතුය.

නන්දා මාලිනිය

''පන් කොලයයි තල් කොලයයි එකින් එකට එකතු කරලා, හොඳ ලස්සන රටාවකට කලාලයක් වියමුය අපි''

ලෙසින් ගැයුවාක් මෙන්, අප සැම එකට එක්ව පන් කොළය හා තල් කොළය එකට දමා වියන්නට වූ කලාලයට රක්ත වර්ණ රටා ගෙනෙන්නට, නොමසුරුව සිය රුහිරු දන්දුන්, දේශයේ අභිමානවත් පුතුනි, දියණියනි, ඊයේ මෙන් අදත්, අද මෙන් හෙටත්, අපි සිරස නමා ඔබට අභිමන් දක්වන්නෙමු.

චිරන් ජයතු රණවිරුවනි!!!!!!

Nishalee N. Baddegamage
D/MBBS/15B/0009
FOM

රැල්ලක් ආපස්සට

බැලූ බැල්මට සිරි ලක්දිව නාමය ලෝක සිතුවමෙහි ඇසට නොපෙනෙන මට්ටමේ කුඩා වර්ණ බිදුවක් වුවද ඇගේ නාමය ලොව පුරා රැව් පිළි රැව්දීමට ආරම්භ වීම, නිසැකවම වසරක් දිනයක් සටහන් කල නොහැකි තරම් ඈත අතීතයකට දිවයයි. අතීත රජ දවස පටන් එකී මෙකී නොකී ආදි විරුවන් විසින් සිදුකලා වූ අහස පරයා යන දාගැබ් චෛත්‍ය, මන්දිර ඇතුලු විශිශ්ට කළා නිර්මාණ පමණක් නොව ලොව සුවිසල් ජලාශ, වැව්, අමුනු මෙන්ම ලොව අන් කිසිදු රටකට හිමිකම් කිව නොහැකි ස්වභාවික සුන්දරත්වයක්ද අප මවුන් හා මහා ප්‍රාකාරයක්ව සේ බැදිව ශක්තිමත් බව තර කරන බව අමතක නොකල යුතුයි. සමස්ත දිවයිනම ආවරණය වන ලෙස රටතුල ඇති, රටටම ආවේනික වූ සම්පත් ශ්‍රීලධකායන නාමය ඉදිරියෙන් විශේෂණ පද එකතු කරන්නේ අප කාටත් අප ජීවත්වන රට, අන් රටවලට නොමැති අපටම උරුම වූ වටිනා අගනාකම් රැසකින් පොහොසත් බව පසක්කරමිනි. පාඨක සිත තුලද ශ්‍රී ලංකා සිතුවම නම්ගම් දරමින් මෙයට උදාහනරණ සපයනු නොඅනුමානයි.

ලෝක සිතුවමෙහි වැඩි ඉඩ අත්පත් කරගනිමින් මෙරට හා පෑහීමට, සෑසදිමට සිහින නොදකින බලවතුනට සෑබැවින්ම අප හා පෑහීමට නොහැකි වන්නේ ශ්‍රී ලාංකික ජනයාගෙන් පෑවත එන ඔවුන් තුල කිදා බෑස ඇති අගනාකම් නිසාවෙනි. ශ්‍රී ලංකාව යටත් විජිතයක් ලෙස බටහිර ජාතීන් අතට පත්වීමත් සහ මෙරට වැසියා තුල පැවති සම්ප්‍රදායික ගති පෑවතුම්, ඇදහිලි, විශ්වසයන් බිදී යන්නට පටන් ගත්තේ එය කවදා කෙසේ කුමන ආකරයකට අවසාන වේද යන්න එවකට සිටි අරගලයන්ට නායකත්යවය දුන් වීර පුතුන්ගේ සිත්තුල ද ප්‍රශ්නාර්ථයක් ඉතිරිකරමිනි. මෑත අතීතයක සිට ආරම්භ වූ මෙම වෙනසේ සංක්‍රාන්ති අවදීන් රට තුල ඇති කලා වූ වෙනස, මිනිස් සිතතුල ඇති කලා වූ වෙනස අදටත් අදහාගත නොහැක.

සිරි ලක්දිව නාමය ලොව දියුණු රටවල් නම් ඇතුලත් ලැයිස්තුවට ඇතුලත් කිරිමට රටක් වශයෙන් ගත් උත්සාහයන් අපමණය. රටකට සංවර්ධනය යනු අත්‍යාවශ්‍යය කරුණක් නිසාවෙන්ම ව්‍යාපාරික පැතිකඩයන්ගෙන් පමනක් නොව අන් සියලුම මාර්ගයන්ගෙන් අප දියුණු වියයුතුයි. මතු පරපුරයන්ට තම උපන් රටේ නාමය ලොව බලවතුන්ගේ ලැයිස්තුවේ දැකීමට සැලැස්වීමේ වගකීම දරා සිටින වත්මන් පරපුර එමමග ලගා කරගන්නා පියවරයන් හි නැවත නිවැරදි කල නොහැකි අඩුපඩුකම් රැසක් පවති.

ශ්‍රී ලංකාව අතිස්වභවික, මනරම් වනන්තර කලාප කිහිපයකින්ම සමන්විත රටකි. විශේෂත්වය වනුයේ, මෙම වන කලාප මෙරටටම අවේණික වූ පෑළෑටි, විවිධ ශාක ආදී ලෙස වූ පරිසර කාණ්ඩ කිහිපයකම එකතුවක් වීමය. රටතුල ඇති මහා වනපදාසයන් අති නවීන තාක්ෂණික උපකරණ

යොදාගෙන ගසේ අනුමූලයක්වත් සොයගැනිමට අපහසු අන්දමේ ඉහළගනයේ වන එළිකිරිම් සිදුකරනු ලැබුයේ මහල් ගනණාවකින් යුත් අති සුපිරි කොන්ක්‍රීට් වනන්තර ඉදිකිරිමේ පරම චේතනවද එවකට දේශිය රාජ ආසනවල සැපසේ අසුන් ගැනීමට පොරකෑ, සෑම විටම ජනතා සුභසිද්දිය උදෙසාම කැපවීමට පොරොන්දු දුන් මහා බලවතුන්ගේද පූර්ණ අනුදැනුම්ද ඇතුව වීම අවසනාවට කරුණකි. එපමණක් නොව, ආසියාවේ ආශ්චර්‍යය වෙනුවෙන් යමක් සිදුකල හැකි එකම කාණ්ඩය තමන් බවට වැරදි වැටහීමකින් පසුවන මෙම බලවතුන් දියවන්නා විමානයේ රජකරමින් අන්තර් ජාතික මට්ටමේ ව්‍යායාපෘති රැසක් ලොව බලවතුන් හා එක්ව මෙරට තුල ක්‍රියාත්මක කිරිමටද අමතක නොකල අතර කොල පැහැති වන පියන් පමනක් නොව දිවයින වටා වූ මහා නිල් පර්වතය ද කාසි වලට තම අතට ගත්තෝය.

ඇතමෙක් මෙය ව්‍යාපාරික ඇසින් බලන කළ, මෙරටට ලැබුනු කදිම අවස්ථවක් ලෙස සලකනුයේ, එම ආයෝජන්යන් හි ණය බර නැවත කෙලවර වන්නේත් ඔවුන් ඇතුලත් මහජනයා නැමැති කාණ්ඩය නියොජනය කරන රටේ සිටින තුන් වේලක් ආහාර ලබා ගන්නා පුද්ගලයාගේ සිට දවසටම එක් වේලක් පමණක්ම වූ ජනයාගේද හිස මත බර පැටවෙන බව අමතක කරමිනි ලොව බලවතුන් හා අත්වැල් බැද ගනිමින් දේශිය කිරි ගොවියා සම්ප්‍රදායික ගොවි මහතෙකුම කළේය. රට තුල රටටම සෑහෙන තරම් රසයෙන්, ගුණයෙන් අනූන කිරි නිශ්පදන පවතිද්දි, දිව නැටවෙන රසකාරක යොදා මුහුන් කරන ලද කිරි කෝප්පයන්ගේ රස දැනවීමට පටන්ගත්තේය, ලොව තාක්ෂනය, විද්‍යාව ඇසිපියගහන මොහොතින් දියුණු වන සියවසක ජීවත්වන නිසාවෙන්ම එහි රසය මිනිස් ශරීරයට ඇති කරන අහිතකර තත්වයන්ද ලොවටම අනාවරණය වැඩි කාලයක් ගතවූයෙද නැත, වස විස නොව ශරීරයට හිතකර ගුණදායි ආහාර රටවකට අවදානය යොමු කළ යුතු බව මෙරට පෘතග්ජන මිනිසගේ මොළයේ ස්නායුවලට සේන්දුවීමට ද ඒ තුලින් අවථාව සැලසීය.

ඉතා ඈත අතීතයක පටන් ශ්‍රී ලංකාව ඉතා ම සරල ගතිපැවතුම් වලින් පිරිපුන් මිනිස් වර්ගයාගෙන් පැවත එන්නකි, අතීත මිනිසගේ වර්නණාව පමණක් නොව වර්තමාන මිනිසගේ තරගකාරී විපර්යසයන්ද මදකට සිහිවිකල් කරවමින් එහි එහි බරපතල අවදීන්ද විටෙක සිහිගන්වනේ නැතුවාද නොවේ. තවත් පුද්ගලයකු දෙස බලා ඔවුන්ගේ නරක මිස ගතයුතු අගය කලයුතු පැතිකඩයන් ඇසේ කාචයට පෙනුනද, හිතේ සංවේදී ඉංද්‍රියන්ට දැනුන ද ස්වර තන්ත්‍ර හරහා අපූරුවට ගොඩ නැගිම වෙනුවට ගොත ගහන සමාජයක අප ජීවත් වන්නෙමු. තම කුසලතාවන්, හැකියවන් තමන් මිස තවත් කෙනෙකුට තීරණය කිරීමට ඉඩ සලස්වා පසුතැවීමෙන් කල් ගෙවන්වාට වඩා ඒවා තමන් විසින් ම හදුනාගෙන වැඩි දියුණු කර ගැනීමට සමාජ මතය වෙනස් වී නැත්තේ මුලු ලොවක් රටක් හිස්ලුලු අත සංවර්ධනය නැමැති මහා ප්‍රාතිහාරය ආර්ථිකමය, දේශපාලනිකමය වශයෙන් පමණක් ම

තර කර ගැනිමට උත්සුක වී ඇති බව ඔප්පු කරමිනි. අප අනාගත දියුණුව අප විසින් නොව ඉපදුනු දිනය, මාසය, වේලාව පදනම්ව ගොඩනගන ලද ඉතා උසස් මට්ටමේ වලංගුභාවයක් ඇතැයි සිතන ග්‍රහයන් අතට පත්කලෝවෙති. මල ගිය ප්‍රණකාරයන්ට, ප්‍රෙර්තයන්ට, පිසාචයන්ට, එම අගතිගාමී ජීවිත්යන් ගෙන් මිදීමට නොදි ”වරම” නැමැති ලණුවෙන් බැද තද කොට, ඇතුලින් වදදී පිටතින් සත් වර්ණයෙන්, සත් සුගන්ධයෙන් මල්මාලා, පලතුරු අලංකෘත ලෙස අතුරා ඔසවා ගෙන යාමට නොහැකි ස්කන්ධයක් හිස මත පටවාගනිමින් අනතුරුව නිමිති වැඩකරයන්ගේ කුටිවලට පුදකර, මෑත අනාගතයේ සිදුවන මානයකවත් නොමැති රම්ය, සුරම්ය, සුභ සම්පත් හිමි නිස්සිත ඔවුන් ලවා නතර කරවා ගන්නේ අප විසින්ම ලබා දුන් මිනුම් දණ්ඩකට යට වයි. ඒ අති උත්තමයන්ට වර්තමාන අනාගතය මෙතරම් ප්‍රබල විනාශ කාරී එකක් වනු ඇති බව බව දෘශ්ටි කෝණයට හසුනොවූයේ ඇතැම් විට ඔවුන්ගේ දිවැස් ඤාණය දිවැසින්ම නිදි ගතව සිටි නිසා වේයන්න ඔබටත් මටත් පූජා කරන ලද කාසිවලට හිත හදා ගැනීමට ඇති කදිම විහිලුවකි තවත් පුද්ගලයෙකු ට අපගේ හැසිරීම් රටා ගතිපැවතුම් වෙනස් කළ නොහැක. අප අදහන ආගම් ප්‍රශ්නයක්ද නැත එක් එක් ආගමික නායකයන් විසින් අපට ලබා දි ඇති දර්ශනය අවම වශයෙන් අවසාන වරටවත් පිලිපැදි කාලවකවානුවක් සදහන් කිරිමට අපොහොසත් අප ගමට රටට පෙනෙන්නට ආගමික සිද්ධස්ථාන වන්දනා මාන කිරීමම හුදෙක් හාස්යට කරුණකි. ආගමික දර්ශනය අනුව දිවි ගෙවීමට පන්සලට, පල්ලියට, කෝවිලට හෝ වෙනත් සිද්ධස්ථානයකට යාම අනිවාර්ය නොවන අතර එම දර්ශනය හුදෙක් ජීවිතවලට ආරෝපණ කර ගනිමින් හැකි අයුරින් ආගමානුකූලව ආදර්ශමත් වීම වැදගත් කොට සැලකේ.

රැල්ලට ලොව පුරා තට්ටු සංකීර්ණ ඉදිවෙද්දි අපද රැල්ලට ප්‍රතිචාර දක්වමින්, එය සිදුකිරීමට අතිශය සුදුසු කාලවකවානුවක් බව සිත් පෙර දැරිව සුන්දර කොළඹ පුරවරය, බැලූ බැල්මට අහස උසට දිවෙන විටෙක තවත් එක් සුන්දර ඩුබායි වීදියක් ලෙසට දිස්වුවද, එක යායට ඒදෙස බලන විට, මෙ තරම් කුඩා දූපතකට මෙවන් වූ බරක් ඉසිලිය හැකිද යන්න අපට නොදැනීම අප සිත් ප්‍රශ්න කරන අවස්ථා බොහෝමයි. රැල්ලට අනෙකා හඹා යාම වෙනුවට අපට රිසි අපට උචිත මාර්ග සොයා යාම වඩා එලදායී බව මෙහි සංක්ෂිප්ත අර්ථයයි. අති පුරාජේරුවෙන් රටටම ප්‍රසිද්ධ කරමින් විවිධහරිතව්යාපෘතිසිදුකරනනමුත්ඒවායේතාවකාලිකභාවයකෙතරම්දකිවහො ත්, ගසක වර්ධනයට අවශ්‍යය මූලිකම සාධක අතුරින් එකක් වන ජලය ලැබෙන්නේ අදාළ කාල සීමාව තුල වැසි පතිත වුවහොත් පමණි.

මෙය මිනිස් සිත තුලින් ම පුදිය යුත්තකි. වර්තමාන වටපිටාව ඉතිහාස කථා, අතීත බුදු දවස හා සැසදිය නොහැක. කලකට පෙර චිත්‍රපට ගොඩනැගීමට භාවිතාකල සංකල්පයන් අද වනවිට ඉතාමත් ප්‍රායෝගික ලෙස අප ඇස් ඉදිරියේ දිස්වන කාලය එළැඹ ඇත.

එවන් වු විපර්යාසයගෙන් සපිරි මෙම සමාජය නියෝජනය කරන අප කල යුතු වන්නේ තවත් තට්ටු ගනණෝ සිහින දැකීම නොව ඇත්ත ඇති සැටියෙන් දැකීමයි. ලංකා දීපයේ නාමය රන් අකුරින් සටහන් කිරීමෙ හිලා සමත්කම් ඇති පිරිස්වල අගය දැනීමට පටන්ගෙන ඇති කාලයක ඔවුන් තවෙකුගේ කර මතින් ගොස් මහ පොළොවට පස් වී යාමට මත්තෙන්, තවත් ප්‍රමාද සටහන් නොකර අවශ්‍යය පියවර ගත යුතුවේ.

C. Thavisha Jayawardane
D/LM/18/0007
FMSH

එන්න, බලන්න........ ලොවටම එකකි ! ....

මේ මිහිතලයට අප දායාද වන්නේ පෙර කළ කර්මයක බලපෑමෙන් වෙන්නට ඇති නමුත් කෙනෙකුගේ ජාතිය, ආගම, රට තීරණය වන සාධකය හුදෙක් ඒ පුද්ගලයාගේ පෙර මුතුන් මිත්තන් මත රඳා පවතින අතර මෙහි විපර්යාසයක් කිරීමට පෙළඹෙන දනන්ද නැතුවාම නොවේ. මේ පුරන්නේ කුමටදැයි ඔබ දැන් සිතින් දෙගිඩියාවක පසුවන බව මාගේ පන්හිඳ මට අඟවයි. මේ වදන් පෙළ වෙන අන් කිසිවක් පිළිබඳව නොව, අපගේ උපන් ස්ථානය වන ශ්‍රී ලංකාව නම් අනන්‍ය දැකුම් කළු ප්‍රමාණයෙන් කුඩා වුවද කියා නිමකළ නොහැකි වටිනාකම් වලින් යුතු මාගේ ඔබගේ උපන් බිම ගැනය.......

රජවරු සිය ගණනකින්, රාජධානි දහයකට ආසන්න ගණනකින්, ලෝ ශ්‍රේෂ්ඨතම උත්තමයන් වූ අප මහා බෝසතාණන් වහන්සේගේ බෝ පහස ලත් මහඟු වටිනාකම් රාශියකින් සමන්විත වූ මහානර්ඝ ඉතිහාසයකට උරුමකම් කියන, ප්‍රමාණයෙන් මුතු ඇටයක් පමණ වුවද, එහි අන්තර්ගතය එපමණකට ලඝුකොට දැක්විය නොහැකිය. මේ මුතු ඇටය බබළන්නේ හුදෙක් එහි වෙසෙන ජනයාගේ ගතිගුණ නිසාය. මනුස්සකම නිසාය. කලගුණ සැලකීම නිසාය. පිනට දහමට සිත් යොදවන නිසාය. ලෝකයේ මෙවන් තැනක් වෙන නැති තරම්ය.

එන්න , බලන්න, ලොවටම එකකි.

ආයුෂ බොහෝ වැඩිවේ යැයි කට පුරා, කෙනෙකු දුටු විට කියන්නට අප පුරුදු වී සිටින්නේ තමා ගැන පමණක් සිතන ජාතියක් ලෙස නොව අප නම දරා ඇත්තේ නිරතුරුවම අන් අයගේ සුභ සිද්ධිය තමාට පෙර සිතනා ජාතියක් ලෙස නිසාවෙනි. නිවසට එන අමුත්තෙකු, තම පවුලේ කෙනෙකු ලෙස සිතා ඔහුගේ බඩ පමණක් නොව සිතද පුරවා යැවීමට අප පැරැන්නෝ පුරුදු වී සිටියහ.

සුද්දා අතට අතදී ආචාර කරන විට දෑත් එක්කර හිස නමා 'ආයුබෝවන්' යැයි කට පුරා පැවසීමට අප දෙපාරක් නොසිතූ ජාතියකි. ගතිගුණ මෙලෙස වෙද්දී, මේ උතුම් දෙරණේ ජීවත්වන අප ඔවුන්ට උරුම වූ මේ භූමිය සාර කෙතක්, සශ්‍රීක බිමක් කිරීමට ගත් වෙහෙස වර්තමාන දරුවා තම දෑස් ඉදිරියේ දකින්නට පිං කර ඇත.

අහසින් වැටෙනා දිය බිඳු, නිකරුනේ පොළවට ඇද වැටී යනවා වෙනුවට, මහා වැව් ජලාශ තනවා ජලය මතුවට ඉතිරි කිරීමට එදා අපේ රජ දරුවෝ ගත් උත්සාහය අද භුක්ති විඳින්නේ දැන් පරපුරයි. මේ රන් භූමියේ සාරවත්

පසට පෝෂණය දෙමින්, නිල්වන් ගොයමින් බැලූ බැලූ අත එකලු වන ලෙස, එදා රජා ලෙස සැලකූ ගොවියා, අදටත් කරන්නේ මහඟු මෙහෙයකි.

විදෙස් දේශයන් ගෙන් කන්නට හාල් පිඬ එනතුරු බලා නොසිට, දහඩිය හෙළා අපේ දේ වටිනාකම අපට පසක් කර දීමට පැරැන්නෝ නොගත් වෙහෙසක් නැත. සෑම නිවසකම එදා වී බිස්සක් ගෙයි කොනක සකස් කළේ නැති කාලෙක කුසගිනි පුරවා ගැනීමටයි. තියෙන කලට කා බී සියල්ල නාස්ති නොකර, ඉතිරි කිරීමේ පුරුද්ද ඔවුන් අපට කියා දුන් එක පාඩමක් පමණයි.

සතර වටින් මහ මුහුදකි. රට මැද ගිරිහෙල් කඳු ශිඛරයි. ඒ අතරින් පහලට ඇද වැටෙන සිසිල් ජල දහරාය. පොකුණු, ඇලවල්, ගංගා අප සතු මහ ජල ගබඩාවයි. එදා ඇස්. මහින්ද හිමි, වෑත්තෑවේ හිමියන් පන්හිඳ අතට ගත්තේ ලොවටම එකක් වූ මේ උතුම් බිමේ අගය කලාත්මකව සිංහලයන්ට, දමිළ, මුස්ලිම් අප රටේ වෙසෙන සියලු ජාතීන්ට පසක් කරලීමටයි.

සිරිමත් වාගේ දරු කැලක් නිර්මාණය කරන්නට, තම ජාතිය, ආගමට ආදරය කරන්නට ශ්‍රී ලාංකිකයන්ට සිහි ගන්වන්නේ ඒ උතුම් යුග පුරුෂයෝය. අනගාරික ධර්මපාල තුමා, හෙන්රි ස්ටිල් ඕල්කොට් තුමා, මද්දුම බණ්ඩාර වැනි වීර චරිත අප ඉතිහාසයට ලබා දෙන්නේ මැනිය නොහැකි වටිනාකමකි.

''රත්නදීප ජන්ම භූමි - ලංකාදීප විජය භූමි
මේ අපේ උදාර වූ - මාතෘ භූමියයි.''

අමරදේවයන්ගේ හඬ මෙසේ අපේ සවනත දෝංකාර දෙද්දී, ශ්‍රී දළදා මාලිගාව, ජය ශ්‍රී මහා බෝධිය වැනි සිද්ධාස්ථාන අප රටට ආශිර්වාද කරනවා අපට දැනෙයි. ලොවටම බලපාන තත්වයන් හිදී ශ්‍රී ලංකාව ක්‍රියා කරන ආකාරය නිරන්තරයෙන් පැසසුමට ලක් වන්නේ ලාංකිකයන් තුළ ඇති මානව දයාව, කුළුපග බව, ආදරය, සෙනෙහස, දයාව යනාදී උසස් ගතිගුණ නිසාමය.

අහසින්, පොළවෙන්, මුහුදෙන් දස්කම් පාන අපේ වීර යුග පුරුෂයන් වන රණවිරුවෝ, මේ ලංකා මාතාව සරසන පුරෝගාමී කර්තව්‍යයක් ඉටු කරන, වදන් වලට සීමා කළ නොහැකි පිරිසකි. දුකේදී සැපේදී තම දිවි පරදුවට තබා එසේ ඉදිරියට එන තම ජාතියට ලැදි, එකම දේශප්‍රේමී සෙබල කැල හිමි අපදැයි නිහතමානි ආඩම්බරයකින් මම නිරතුරුවම පසුවෙමි.

ගසේ හැදෙන කොස්, පොලොස්, පොළොවේ වැවෙන පළා, ගහේ මුලේ පොත්තෙන් සාදන ඖෂධ, බටහිරින් විස්කෘත ආටෝප යටපත් කරන්නේ දේශීයත්වය මනාව පසක් කරමිනි. කුඩා දේශයක් වන අපට එන අභියෝග

වලද කෙළවරක් නැත්තේය. නමුත් සැලීම, හඬා වැටීම, අඩිය පිටුපසට ගැනීම හෙළ දරුවන්ගේ රුධිරයේ ඇතුළත් නොවේ. අධිෂ්ඨානය, අභියෝග ජය ගැනීම, එකමුතු බව, අඩියක් ඉදිරියට යාම අපටද උරුම වී ඇත්තේ අප මුතුන් මිත්තන්ගෙන්ම බැව් නොරහසකි.

එසේ නම්, නැවතී හැරී බලන්නට දැන් සුදුසුම කාලයයි. මව්බිම වෙනුවෙන් ඔබ ඔබගේ යුතුකම ඉටු කරනවාද? එයට ඔබ ආදරය කරනවාද? ලෝකයේ අන් කිසිඳු තැනක් නැත, ඇත්තේ මේ ලක් භූමියම පමණකි යන්න පසක් කිරීමට ඔබේ දායකත්වය දැක්වුයේද? තට්ටු කර සිතට අසා බලන්න. ඉදිරි පරපුරට ඔබෙන් විය යුතු දෙය අදම කරන්න. ලංකා මාතාව ලොව ඉදිරියේ බබළවන්න.

'එන්න බලන්න. ලොවටම එකකි' යන්න සැබෑවක් කරන්න.

C. Sumaditha Dahanayake
D/MBBS/15C/0014
FOM

English shortlisted winners

Not Everybody Lives

No one lives forever. Death is inevitable. To live is the rarest thing in the world. Most people do not live, they just exist. And there are some people who are fed-up of life and think killing themselves is the solution to all the problems. But it is not. Life is a gift. Life is a circle of happiness, sadness, hard times and good times. We just have to face them all. Dying is easy, it is living that is hard. We only live once, we may not get a chance to live with the same people again, to love them or to be loved. So we should live the life to the fullest.

Life is worth so much and there are people who would give anything to have the opportunities we have. That is why we should try and cherish every moment. There are some who die even before they start living, without even seeing this world and some are disabled. Yet they try their best to live. No one is perfect and life is not about being perfect either. It is about being happy, not all the time but every time we can. Happiness is a choice and nothing can make us happy unless we choose to be happy. Happiness does not come to us; it can only come from within us, and we should never ruin other people's happiness just because we cannot find our own. Living a happy life does not always depend on materialistic things. Even money cannot bring all the happiness in life, if we are not happy with ourselves. No one can make us happy. We have to be happy with ourselves first. If not, we cannot find happiness in anything else.

The most important thing in life is to learn how to give love and to let it come in. But nowadays people are too busy to love. Their heads are almost filled with hatred, jealousy and lust. People are so self-centered, that they work only for their own benefit. They are depressed, angry, and cannot live with each other. Some blow themselves in the name of non-existent Gods and some murder needlessly; love, which is a must to lead a happy life, is nowhere to be seen. There is so much negativity in the world, and we should not let that get to us. We should not focus on race, nationality, cast or religion of a person when loving, sharing or

helping, because we all are fallible. And at the end of the day, all of us mortals live on the same rock and and breathe the same air. So, we should love each and every person in order to have a meaningful and happy life.

We all make mistakes and bad choices in life. However, this does not mean that we have to regret or pay for them for the rest of our lives. It is true that we cannot go back and make a brand-new beginning once we have made a mistake, but we can start now and make a brand-new ending. Once we have made a mistake, we should admit it first and then learn from it and should not repeat the same mistake. No one should let mistakes to control or decide one’s future. No one should be embarrassed by failures. Life is short; so we should learn to enjoy every moment as it comes. Thinking constantly about the past and future makes us anxious and depressed. Living in the present is where we can find peace and happiness. We have to enjoy working in the present towards the future.

We only get one life and we will never get back any passing moment. The present moment is so precious, so we have to be in it and make the most of it. Time does not wait for us, so why should we wait for the perfect time to do something? The problem is, we always think we have time. So we keep on wasting our time for no reason. Life becomes more meaningful when we realize that we will never get the same moment twice.

It is not death most people are afraid of, but getting to the end of life and realizing that they have never truly lived. At the end of our lives we regret not about the things we did, but the things we did not do, the risks we never took, the dreams we did not pursue and the chances we did not take. Everyone has dreams and goals in life, and every dream is possible if we would try our best to achieve them. Even if somebody says it is impossible, it does not mean it cannot be done. The only thing is that we should never give up on them. We should trust ourselves when everyone else doubts us, because if we do not try at least once,

then we most probably would regret it one day. We should take every chance to make this life better. And there is no need to feel guilty to do the right thing, because it always brings you inner peace and happiness. So, in our lives we should have the attitude of doing the right even if it is hard at times.

It is not death that is the greatest loss in life, but what dies inside us while we live. We should never let our ambitions, hopes, goals, feelings and emotions die. Rather, we should try to keep them alive. The greatest gift we can have in life is another day alive. We are born to this world and we must make the best of it. Why do we have to die to go to heaven? Earth is already in space and we can have heaven right here. This world is not a bad place if we all live in a meaningful way. Then we can find the happiness we hope to find in heaven while living our lives. Life is worth living, not just existing.

"Everybody dies, but not everybody really lives."

J.M.H.C. Jayamanne
D/MLS/18/0023
FAHS

Every Cloud Has a Silver Lining and Every True Herd Has a Black Sheep

No man is born absolutely well and no man exists entirely with bad qualities. As every white has black; black also has its beauty. The good of a thing in a certain place maybe the bad of a thing in a different place. It is the environment and necessity that labels a thing good or bad and an open view of things presents the true colour of its matter. Our eyes are scales and our minds make the judgment of what we come across. Where the balance of our eyes is wrong, then the judgment of our minds is misdirected. There is no proof that a thing seems either good or bad in its true form.

It was ambition that erected Hitler and Napoleon who caused the ruin of civilization. Adolf Hitler was the leader of Nazi Germany, and his fascist policies led to World War II, leading to the genocide known as the Holocaust, which resulted in the death of about six million Jews and five million noncombatants.

It was also ambition that erected Abraham Lincoln and Mahatma Gandhi who served the poor and the weak, the fallen and the depressed. Mahatma Gandhi worked hard, day and night and brought freedom to India. People who have had great success in life have a very poor and hardworking background, which comes after they have fought every obstacle in life. Since failure is a measure of success, we need to be focused and determined. This enables us to learn new things and improve our skills and abilities.

What then is ambition? A dark cloud with a silver lining? Or a true herd with a black sheep? You may wonder as you ponder the yonder facts and figures of what you see with naked eyes.

Science may be the cause of human beings' destruction. It is also the cause of human progress in knowledge. Every coin has two sides. The

side that is seen at a glance and the side that is to be searched. Are we to take the exterior mould as a guide to the interior cast? Or are we to consider the exterior as the exterior alone and the interior just the same?

Heavy and copious dark clouds sometimes obstruct the sun. When that happens, the surroundings are dark and it's not a pleasant sight. But if we look closely at the clouds, we can see that the edges are glowing silver. This brightness tells us that the sun is somewhere behind the clouds. As time goes on, the clouds move and the sun comes out.

Wherever there is sorrow, happiness lies somewhere. The shadow should always be near the light. Whenever there is darkness, bright light approaches. This teaches us not to lose hope in the hours of darkness and sorrow. It reminds us to be optimistic and hopeful. It tells us not to lose heart, when we are just about to quit. Like silver on the edges of a dark cloud, happiness always lurks behind the darkest hours.

No form exists to give a true reflection without a difference. As darkness may be helpful to some, it may be harmful to others, but darkness itself is neither good nor bad. Goodness and badness depend on those who look at it for their profits and losses. Let us consider nothing as wholly bad. The good should be examined for its defect and the bad should be inspected for its effect. This is the true being of a shrewd mind, which would lead to happiness. This is the joy of life. It is in this quality that one's life becomes prosperous and the lack of this brings down life. A man or woman who sees both sides of a thing is the better judge of his or her own life. For s/he sees the good in the bad and the bad in the good.

K. Anuradha
IT/17/036
FOC

Humanity- The Dying Rose

"Being human is given, but keeping our humanity is a choice."

Let me start my essay with a small story that I've been told repeatedly when I was small by my beloved grandma. Now this story will give a kick start to what I intend to leave in the hearts of all reading this.

It starts like this:

A king once ruled a very wealthy kingdom. Despite the fact that he was wealthy, he also possessed the ability to talk to birds and animals. Every morning, before breakfast he takes a walk in the forest situated next to his kingdom. So one morning, while he was having his usual morning walk, he came across a fight between a deer and a lion. Putting his life in danger, he made his way towards the fight and started to listen to every detail. The deer was definitely fighting for its life, whereas the lion was giving reasons as to why it should be killed. After listening to all the facts the king decided to save the life of the innocent deer. So he asked the lion what he could do to save the life of the deer. The lion asked the king to give him the equal amount of flesh to the weight of the flesh of the deer. Agreeing to the lion's condition, the king starts chopping off his own flesh equal to the flesh of the deer. After donating a little bit of his flesh, he still found the deer heavier. Finally he surrenders the whole of himself to the lion to eat. That is the moment when both the lion and deer turned into angels who appeared on Earth to test the extent of the king's humanity. The king is now rewarded with the most precious rewards in heaven for his deed of humanity.

This is a simple story which exaggerates the importance of humanity in our day-to-day lives. Humanity is the act of pouring out unconditional love to all living beings on Earth. It is the quality of being human and it's the fact that differentiates you from the rest. We live in a world that recognizes all religions and respects all beliefs. Any individual has the choice of selecting the religion of his or her choice, and to worship

the God of one's choice without any fear. We fought for these rights long time ago. But now, we are taking away this right. We engage in holy wars or religious campaigns against other religions, creating hate between ourselves. As a result we are breaking the trust and bond that we desperately created over the past decade. We have shut ourselves from the world and have completely isolated ourselves. We are victims of advanced technology. We spend at least half of our day on the phone. It's ironic how touch screens have made us lose touch. Technology has made us more selfish and separate more than ever. Hidden behind the screens of our smart phones, laptops and computers we have alienated ourselves from the world. We have started measuring our self-worth based on the number of likes we receive and the number of followers we have. We have started to care less about people. We have started to grow in isolation. Serving the poor and helping the differently-abled people are definitely the greatest humanitarian help anyone could provide during one's lifetime. It is very essential to identify that compared to most people of the world, we are extremely lucky to be able to satisfy our basic requirements. Thousands of people all over the world are suffering without being able to eat at least one meal per day. Families are suffering since they don't have any means to feed their kids. As the eligible community it's our duty to help the needy and the less fortunate. Giving to others does not make us less fortunate. It makes us richer in heart and soul. A person is always remembered for his or her good deeds and it is essential to understand that there is no better deed than providing services for humanitarian causes.

The recent outbreak of COVID-19 put a hault to all activities, affecting the political and economic status of almost all countries in the world. We are encouraged to stay at home in order to prevent the spread of the virus. This pandemic has given us the chance to think about ourselves twice, about our future and mostly about humanity. No matter whether you are rich or poor everyone is confined to their houses. This is where the act of humanity comes into play. The pandemic has made us realize that there is nothing constant in life, and only acts of humanity will be rewarded in heaven!!! An individual can

be compared to a ‘fresh rose’; when you keep watering it, it remains fresh and attractive, just like when we perform acts of kindness and love. However, if we don’t water the rose, it withers and beceoms unattractive. Just like that, if we don’t help the poor and the differently-abled, we become like withered roses. No one wants a withered rose, right? We should always try to be like a fresh rose. But due to developments of technology, people have started to become more like withered roses: no acts of kindness, no love. It’s time we take a stand against this!

It’s time we realize that an individual’s life becomes more successful not by the number of degrees he or she attains but by the degree of humanitarian activities that the individual performs on a day-to-day basis. It’s the small things that will make a huge impact in the years to come. Helping an old lady cross the road is humanity, helping your mom with household activities is humanity. Basically helping anyone in need is humanity. It is an important part in life which helps us to understand each other, look at life from the view point of the people who are suffering and try to help them in any means we could. One thing we need to keep in mind is that to show humanity we don’t need to be rich persons. Humanity comes from the heart and it doesn’t matter if you are rich or poor. Every person can help someone in need. Every religion tells us about humanity, peace and love that is why no religion is higher than humanity!

I would like to conjoin this quote and wind up:

“Be the reason someone smiles. Be the reason someone feels loved and believes in the goodness in people” Roy T. Bennett

D. Amalya Gunasekera
DS/LLB/18/092
FOL

A World on Pause – A Family on the Go…

In around December 2019, it was all over the news that the people in China were suffering from a pneumonia-like disease. With each passing day, patient counts went high and the first few deaths were announced. Despite this, people went on with their daily routine – office employees, teachers and students travelling to their respective work place, schools and educational institutes. Little did anyone know that a mystery virus was out in the air and that they made themselves vulnerable to it.

With the help of advanced science and technology, experts in the field later named this mystery virus as the Novel Coronavirus, or rather, COVID-19. It was bullet fast. COVID-19 did not stop in one country. It spread across the globe. Schools, universities, high profit companies, shopping malls, places of worship and all other places where people would gather had to shut their doors. Everyone had to stay sealed inside the only safe place they had; their home. Countries were on lockdown. A busy world came to a halt. A globalised world had to stop on its tracks.

One such affected country is Sri Lanka. Along the west coastal belt of this paradise island lies the district of Puttalam – one of the high risk areas of the country. In this district is the city of Marawila, where a family of four reside; a grandmother, mother father and their only daughter who is awaiting to begin her final year in Medical Faculty.

Just like any other family, they were also staying indoors, keeping away from COVID-19. For a day or two they wondered when this pandemic would end. They wondered when they could get back to their normal routine. Uncertainty had hit the house and everyone was on ‘thinking mode’. During tea time, the four members would think out loud about how odd it felt to be out of their usual routine, especially the father and the daughter, who were so used to their work, and university schedules. It felt like there was nothing left to do at all. The day seemed very unfruitful as they would wake up when the sun was out

and go back to bed when the night was very quiet. The one thing they would eagerly wait for was when they could watch the news at night. Why? To get to know about the country's situation. To know about the global situation.

One morning, just after breakfast, the daughter decided to think of all the possible work she could do without wasting precious time. It then occurred to her that she had so much to do! It occurred to her that instead of just two people carrying out all the housework, it could be done together as a family! She then rushed to the kitchen to where her mother and grandmother were and started sharing the workload with them. She enjoyed it. Seeing this, the father too got involved. Lunch was cooked by the whole team. Household work was shared by the four members. Everyone was very happy.

Each passing day turned out to be very fruitful. The team would do everything together. There was more laughter and cheer during tea-time now. They even made time for exercise. They would spend an hour of brisk walking outside, in their home garden. Prayer time was more frequent now. Meals were enjoyed peacefully and not eaten in haste. Chores were not done in a rush. There was more family time. Despite the crisis of the world outside, the family was very happy.

After about a week of being quarantined, both father and daughter began working and attending lectures online at the comfort of their home. Despite this commitment, they would still carryout everything they could as a family. They would even spend some extra time outside, after their brisk walk, to feel the breeze, to observe nature and much more…

Conversations were not just home-bound. They even started talking to their friends and relatives living overseas more often than they did. Those who used to visit the family once in a while spoke more often over the phone. Despite the distance, whether it was just a few blocks away or many miles away, relationships were maintained. They

became stronger and noticed many positive changes in their house and in their family within a month.

This is about how the COVID-19 pandemic had an effect on me and my family. Despite all the negativity that the world had to face and is facing, the positivity that I noticed was that COVID-19 made me realise the worth of being together as a family. This small unit called 'family' is our small world in this huge world. Family is not just about how many members are there. It is the togetherness that keeps it going. This keeps it surviving though tough times. Though the world was on pause, within the safe walls of our house, my family was on the go…

B.S.C. Malshani Perera
D/MBBS/15B/0062
FOM

Sinhala shortlisted winners

මිලිටරිය දෙස සිවිල් ඇසකින්............

''මිලිටරිය'' කියවන විටම එම අක්ෂර පහ තුළ ගැබ්ව ඇත්තේ යම් වෙනස් බවකි. එය සිවිල් සමාජයෙන් වෙනස් වන බවකි, වෙනත් ආකාරයකට කිවහොත් යම් ආකාරයක තේජසකින් නැතහොත් අභිමානයකි. වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම එය වෙනමම ලෝකයකි, සිවිල් පුද්ගලයා වනාහී කිසිසේත්ම එම ලෝකයට අයිති වන්නකු නොවේ. නමුත් බොහෝ විට එම පරිසරය දෙස දුර සිට බලා සිටින අයෙකි, මිලිටරි යනු ආත්මාර්ථයට වඩා පරාර්ථය පෙරදැරි කරගෙන කටයුතු කරන්නන්ගේ එකතුවක්, තමාගේ සතුටට වඩා අනෙකාගේ සතුට ගැන සිතන්නන්ගේ හකතුවක් නැතහොත් අනුන් උදෙසා වැඩ සොයමින් කරන ''අමුතුම ගායක්'' ඇත්තවුන් රැලකගේ එකතුවක් ලෙසද සැලකිය හැකිය.

හමුදා නිලධාරියා නැතහොත් හමුදා සෙබළා යනු ද මිනිසෙකි, ඔහු තරමක් දුරට වෙනස් මිනිසෙකි. නිල ඇඳුමකින් වැසුණු සොඳුරු හදවතක් ඇත්තෙකි, ඔහු ආත්මාර්ථයට වඩා පරාර්ථය වැදගත් බව නිල ඇඳුම මුල්වරට අඳින විට තේරුම් ගත් අයෙකි. ජීවිතයේ බොහෝ කටුක අත්දැකීම් ලැබුවෙකි, සිවිල් පුද්ගලයකුට වඩා ජීවිතය වෙනමම කෝණයකින් ඉගෙන ගත් අයෙකි. සිවිල් ශිෂ්‍යයන් නිදහසේ සතුටින් විශ්ව විද්‍යාලයක නැතහොත් වෙනත් උසස් අධ්‍යාපන ආයතනයක ඉගෙන ගන්නා විට ඔවුන්ට හිමි වුයේ හමුදා විද්‍යා පිඨයකි. හිමිවුයේ නොව, ඔවුන් තෝරා ගත්තේ එයයි. ''සිවිල්'' හා ''මිල්ටරි'' යන පද දෙක වෙනස් වන්නේ මෙතනින්ය. එනම් ඔවුන්ගේ තෝරා ගැනීම් මතය. සිවිල් ජීවිතයක් තුළ වසර දහ අටක් හෝ විසි හතරක් අතර කාලයක් ගත කොට සිටින යෞවනයෙකු කිසිසේත්ම බලහාත්කාරයෙන් මිලිටරයකට රැගෙන ඒමට නොහැක. එය ඔවුන්ගේ තෝරා ගැනීමය, රට රකින ජාතිය නියෝජනය කිරීමට කැමැත්තෙන්ම කරන තෝරා ගැනීමක්ය. මිලිටරි ඇකඩමියක් තුළ ඔවුන්ගේ හමුදා ජීවිතය ආරම්භ වන්නේ ඔවුන්ගේ බොළඳ කම්, මටසිළුටුකම් සල්ලාඩ කර මානසිකව හා කායිකව ගස් - වැල් වැනි ජාතියක් බවට පත් කර ඔවුන් හට තීරණ ගැනීමේ කලාව හා නායකත්වයේ කලාව පොවා හමුදා ගත කිරීමෙන්ය. ඔවුන් මෙම ජීවිතයට කැප වන්නේ තම බොහෝ දේ කැප කොටය. තම රට වෙනුවෙන් කැපවන හමුදා නිලධාරියා විශේෂිත වන්නේ ඒ නිසාය.

මිලිටරියෙන් මෙරටට සිදුවන සේවය කිව නොහැකිය, අතිමහත්ය. ඉහත කී මිලිටරි සෙබලා ජනතාවගේ ඕනෑම ගැටලුවකදී ඔවුන්ට සේවය කරයි. ඔවුන් මිලටරියට ආපිට සේවය කිරීමට නොවේ, මෙම රටට සේවය කිරීමට, මුළු මහත් සිවිල් සමාජයට සේවය කිරීමට තරම් ඔවුන්ට ඇති අවශ්‍යතාවය කුමක්ද? කියා තවමත් ගැටලුවකි. එය සිතා බැලිය යුත්තකි. සිවිල් පුද්ගලයාටගෙදරටම සීමා වුණු ආදරයක් ගෙදර අයවලුන්ට පමණක් සීමා වුණු ආදරයක් තිබෙන විට, ඔවුන්ගේ සිතේ සැමට බෙදා දීමට ආදරයක්,

සෙනෙහසක් ඉපදෙන්නේ කෙසේද? ශ්‍රී ලංකිකයන් ලෙස අපි එය පසුගිය දශක ගණනාවක් තිස්සේ අත් විදින්නෙමු. යුද්ධ, සාගත, වසංගත කියා ඔවුන්ට විරාමයක් නොමැති බව අපි හොඳින්ම දකිමු. ඔවුන්ගේ ලෙයින් උපන් දරුවා වඩා ගන්නා විට දැනෙන සෙනෙහස ඔවුන්ට ''සහරාන්ගේ'' දරුවා වඩා ගන්නා විට දැනුණු ආකාරය නම් ඇත්තෙන්ම ඉතා ආදරණීයය. ප්‍රශංසා කටයුතුයය. එය කිසිවිටෙක කිසිවෙකුගේ ප්‍රශංසාවක් පිණිස නොව හුදෙක්ම ආත්ම සන්තෝෂය උදෙසා බව නම් ශ්‍රී ලාංකික අපි හොඳින්ම දනිමු. එය වැටුපකට ලඝු කොට වාණිජමය ලෙස බැලීමට නම් නොහැකි දෙයකි.

ශ්‍රී ලංකාව යනු වසර තිහක යුද්ධයකට මුහුණ දුන් රටකි. එය ඉතාමත් බිහිසුණු යුද්ධයකි. මෙහිදී රණවිරුවාගෙන් සිදුවු සේවය අමිලය. දහසක් දරුවන් තම පියා නොමැතිව හඬද්දී, දහසක් රණවිරු බිරින්දෑවරුන් තම සැමියාගේ ආදරය නොමැතිව ලත වෙද්දී දහසක් මව්වරු, පියවරු තම දරුවා නොමැතිව ඔවුන් හුලද්දී, ඔවුන් තවත් එවැනිම දහසක් මව්වරුන් පියවරුන් දරුවන් පතිනියක් වෙනුවෙන් ජීවිතය කැප කළහ. ඔවුන්ගේ සතුට නිදහස සොයා දීමට ජීවිතය කැප කළහ. ඔවුන්ගේ මුවගට සිනාරැල්ලක් ගෙන ඒමට මුළු ජීවිතයම කැප කළහ.

ඔවුන් මව්වරු නොමැති දරුවන්ට මවුවරුන් විය, පියවරුන් නොමැති දරුවන්ට පියවරුන් විය. ඇත්තෙන්ම නිල ඇඳුමකින් වැසුණු ඒ හදවත් හරි පුදුමාකාරය. ඔවුන් උරහිසේ තරු වලට වඩා මිනිසාගේ එක් සිනා රැල්ලකට පෙම් බැන්දහ. වසර තිහක් පුරා එකා පිට එකා මැරී වැටුනත් ඔවුන්ගේ යුතුකම රට වෙනුවෙන් ඉටු කළහ. තම ලෙයින් ඉපදුණු දරුවාට අකුරු ගලපා, ගුරු - ලුහු බලා ආශාවෙන් තැබූ නම රණවිරු ස්මාරක වලින් සොයා ගැනීමට මහලු දෙනෙක් වෙහෙස වීමට රණවිරු මව්වරුන්ට සිදුවිය. ජීවිත කාලයක් රකිනවා යැයි පොරොන්දු වූ තම සැමියා, තම පෙම්වතා ''රට රකිනවා'' යැයි පොරොන්දු වූ නිසා එම පොරොන්දුව අමතක කොට දමා ඔහුගේ ජීවිතය රැකදීම වෙනුවෙන් දෙවියන් යැදීමට රණවිරු පතිනියන්ට සිදුවිය.

අවසානයේ එම කුරිරු යුද්ධය නිමා කිරීමට අපේ සෙබලුන් දක්ෂ විය. ජීවිත පුජාවෙන් ලංකා මාතාව රැක ගැනීමට ඔවුන්ට හැකි විය. මෙහි ඇති පස් වලට ඔවුන්ගේ රුධිරය මිශ්‍ර වී ඇත. එම නිසා කිසිඳු වසංගතයට රට රකින ජාතිය සිටින තුරු ලංකා මාතාවටත් අත තැබීමට නොහැකි බව අපි මේ දින වල හොඳින්ම අත් විඳින්නෙමු, දකින්නෙමු. මේ දිනවල පැතිර යන කොරෝනා වසංගතය හමුවේ ඔවුන් නොසැලී කාර්ය කරන ආකාරය ප්‍රශංසා කටයුතුය. සිවිල් පුද්ගලයාට තම පවුල ගැන කැක්කුම ඔවුන් තුළ ද එලෙසම ඇත. නමුත් ඔවුන්, මුලු රටක් වෙනුවෙන් කොරෝනා වැළඳගැනීමට තරම් පරිත්‍යාගශීලි වූහ. අනිවාර්යෙන්ම ඔවුන් ඒ ගැන ආඩම්බර වෙනවා

යුතුමය. මන්ද යත් ඔවුන් මරණයට බිය නොවන නිසාය. නමුත් මුල් අවධියේ වන්දිභට්ටයව් සේ ඔවුනට ප්‍රශස්ති ගායනා කළ ඇතැම් අය, එක් අයෙකු රෝගාතුර වු පසු නිකන් ''කොරෝනාකාරයා'' ලෙස හංවඩු ගැසීම පිළිකුල් සහගතය. සිංහලයාට සති දෙකෙන් සියල්ල අමතක වන බව විශ්වාස නොකළ අයට එය විශ්වාස කිරීමට සිංහලයා ම මගපාදන දුන්නාද?

එලෙස මෙම රට රකින විරුවාට මුහුණු දීමට සිසුවන ගැටලු හා අසාධාරණකම් නම් අතිමහත්ය. යුද්ධය නිසා දෙඅත් දෙපා අහිමි වු රණවිරුවන් බොහෝ දෙනා අනාථයන් ලෙස දුක් විඳින ආකාරය ගම්පහ ප්‍රදේශයේ පිහිටා ඇති රණවිරු සෙවණට ගිය පසු දැකගත හැකි වෙයි. නමුත් ඔවුන් රට වෙනුවෙන් තම ශරීර කොටස් පූජා කොට ධාන පාරමිතා පිරූ උත්තමයන්ය. ඔවුන්ගේ හදවත් තුළ බොහෝ සැඟවුණු කඳුළු කතා ඇත. ඇතැම් අය තමාගේ දරුවන් ගැන දුක්වෙයි, තමාගේ මව්පියන් ගැන දුක්වෙයි, අබාධිත වු පසු තමා හැර ගිය බිරිඳ, පෙම්වතිය ගැන දුක්වෙයි. නමුත් එම වීර හිත් තුළ පසුතැවීමක් නොමැත. ඔවුන් ජාතික ගීය වාදනය වන විට අදටත් කෙළින් හිට ගන්නට වෙර දරන වීරයන්ය. කිසිසේත්ම ඔවුන් සිතින් පරාජය වී නොමැත, පරාජය කිරීමටද නොහැක පසුගිය කාලයේ පිටකොටුව දුම්රිය ස්ථානය ඉදිරිපිට කෙරුණු රණවිරු උද්ඝෝෂණ නම් සෑම ශ්‍රී ලාංකික සිවිල් වැසියකුම ගොස් බැලිය යුතු දෙයකි, එවිට අත් පා නොමැති ඒ වීරයන් දුටු විට ඔවුන්ගේ කැපකිරීම, එහි අගය ඔවුන්ට වැටහෙනු ඇත. එලෙස තම අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් නිර්දය ලෙස උද්ඝෝෂණය කිරීමට සිදුවීම නම් රටක් ලෙස සිතා බැලිය යුතුය.

රණවිරුවා යනු මෑත කාලීනව මිලිටරි මාකට් කොට ඒ හරහා ගොඩ යාමට තැන් කරන්නවුන් ගේ සාර්ථක උපක්‍රමයක් ලෙසද හැඳින්විය හැකිය. 'මිලිටරි' නමින් ව්‍යාජ ලෙස ජාත්‍යාලයක් මවාගෙන සමාජ ගත කරන ඕනෑම දෙයක් මිලදී ගැනීමට ලාංකිකයන් ද පසුබට නොවේ. එලෙස මිලිටරි නමින් ව්‍යාජ ලෙස 'කෙල ගා අලවා ගන්නා ලද' ලේබල් සමාජයට ද පලක් නොමැතිව මිලිටරිටට ද පල නොමැතිව ඕනෑතරම් සමාජයේ විලාසිතාවක් ලෙස පවා සංසරණය වේ. ඒ අතර ''නිවාඩු නෑ, ගෙදර යන්න බැහැ, දුකයි, ඇඬෙනවා'' වැනි වදන් කියමින් පවාටාරටත් වඩා වියෝ දුක මාකට් කරමින් අමුතුම ආකාරයකට හම්බ කරගන්නා දියාරු මිලිටරි චරිත ද සමාජ ජාලා තුල මෙන්මසමාජය තුළ ද නැතුවාම නොවේ. නමුත් ඔවුන් නම් ඒ මහා ආත්ම ශක්තියක් ඇති අභීත මිනිසුන් කොට්ඨාසයට ම කරන නිගාවක් ය. හමුදා නිලධාරියා සෙබළා සෑම අංශයකින්ම තැලී පොඩිවී අසාධාරණයට ලක් වුවත් අවසානයේ දක්වා සේවයක් ඉටු කරන ජාතියක් වේ. සිවිල් පුද්ගලයින් මිලිටරියේ සේවය දැනගැනීම නම් නූතනයේ අත්‍යවශ්‍ය අවශ්‍යකයක් වී ඇත. නැතහොත් ''අට පාස් ආමි කාරයා'', ''කොරෝනා කාරයා'', ''මිණිමරුවා'' යන චෝදනා සමාජය තුළින් එල්ල වීම වැළැක්විය නොහැකි වෙයි. එම නිසා ඔවුන්ගේ තත්ත්වය තේරුම් ගනිමින් ඔවුන් කරන සේවයට සහය වීම කළ යුතුය. රට වෙනුවෙන් එතරම් සේවයක් සිදුකරන

ඔවුන්ව අඩු තක්සේරු කිරීම්, හිරිහැර විඳීමට සිදුවීම් රාශියක් වුව ද ඔවුන් එකා ලෙසම නොවෙනස්ව වීර පුතුන් ලෙස ලංකා මාතාවට සේවය කළේය. තවමත් සේවය කරමින් සිටී. අන්තවාදී වී රණවිරු ප්‍රශස්ති ගී ගයන වන්දිභට්ටයකු ලෙස නොව, ඔවුන්ගේ සේවය හා දිවිය පිළිබඳව පැහැදිළි අවබෝධයක් ඇති එක්තරා සිවිල් පුද්ගලයෙකු ලෙස මෙය ලියන මම රණවිරුවාගේ පැත්තෙන් සිට ගනිමි.

Dinithi Bandara
D/BSS/19/0023
FMSH

අපගේ මුරදේවතාවෝ !

වර්ෂ 2000 දී සාමාන්‍ය දිනයක සාමාන්‍ය පවුලකින් මොලොව එළිය දුටු මම සාමාන්‍ය අයෙක්මි. සාමාන්‍යයෙන් කතාවක් ලියැවෙන්නේ අසාමාන්‍ය දෙයක් පෙරටු කොටගෙනයි. එය එසේ සිදුවන කල මෙම කතාවද ලියවෙන්නේ අසාමාන්‍ය දෙයක් මුල් කරගෙනයි. වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම සාමාන්‍ය වන මම එසේ නම් මෙම කතාව ලියන්නේ මා ගැන වන්නේ කෙසේද? ඔබ හරි. මෙය මාගේ කතාව නොවේ. මෙය අපගේ මුරදේවතාවෝ පිළිබඳ කතාවකි.

දශක තුනකට ආසන්න කාලයක් පුරාවට, ඉන්දියන් සාගරයේ මුතු ඇටය වන අප රට වසා තිබුණේ කළු වලාවකිනි. එම කාල වකවානුව තුළදී මා උපත ලැබුවේ කළු වලාවේ කළු වලා අතරින් ලා හිරු රැස් අප රටට එබිකම් කරන විටයි. කුඩා කල සිටම ශ්‍රී ලංකා ත්‍රිවිධ හමුදාවන්ට මා තුළ තිබුයේ අසීමාන්තික ගෞරවයක් සහ බලවත් ආදරයකි. එවන් වූ මට කුඩා කලදී අසන්නට ලැබූ සතුටුදායකම ආරංචිය නම්, වර්ෂ 2007 දී අප හමුදාව විසින් තොප්පිගලෙහි සිය බලය ස්ථාපිත කර ගැනීමයි. එකළ මට තේරුණු එකම දෙය නම් 'අපේ ආමි එක තොප්පිගල අල්ල ගත්තා' යන්නයි. ඊට පෙරද අපේ හමුදාව වික්‍රමයන් රැසක් කර තිබුණද මා හට මතකම සිදුවීම මෙයයි.

ඉන් තවත් වසර දෙකකට පසු අපගේ හමුදාව එල්. ටී. ටී. ඊ. කෙටි ත්‍රස්තවාදී සංවිධානය පරදා මුළු මහත් ශ්‍රී ලංකාවම එකම ධජයක් යටතට ගෙන ආ දවස කුඩා මට සතුට නිම් හිම් නැති විය. එ යමට පමණක් නොව අප ලක්වාසී සියලු දෙනාටම ඉතාමත් සතුටුදායී දවස් විය. ඉතා දීර්ඝ කාලයක් ආමිකාරයා වුණු අප හමුදාව, එදින, රණවිරුවා විය.

කාලය කෙමෙන් ගෙවී ගියේය. අප සිවිල් ජනයා යළි ඔවුන්ගේ හුස්ම නොබියව හෙළන්නට පටන් ගත්හ. අප හමුදාවන්ද අප රට රකිමින් ඔවුන්ගෙන් අපට සිදුවන අමරණීය සේවය නොපිරිහෙළා ඉටු කරමින් සිටියහ.

නමුත් මෙහි කෙළෙහි ග-ණ නොදත්තෝ වූයේ අප සිවිල් ජනයාමය. ආමිකාරයා රණවිරුවා වී නැවත ඔහු ආමිකාරයා වීමට කල් ගත වූයේ නැත. තිස් වසරක් පුරා පැවතී යුද්ධයේදී අපගෙන් වෙන් වී ගිය, අබාධිත වුණු රණවිරුවන් සියල්ලන් අපට අමතක විය. ඔවුන්ව සිහි කිරීමට සිටියේ ඔවුන්ගේ පවුල් වල අය සහ ඥාති මිතුරන්ය. අප එතරම් කෙළෙහිගුණ නොදත්තෝ වූයෙමු.

අවසන් වරට සිය දූ පුතුන්ගේ හිස අතගා, සිය භාර්යාව වැළඳ, සිය මවුපියන්ගේ ආශීර්වාද මධ්‍යයේ, 'මං ආයේ එන එක ෂුවර් නෑ අම්මේ' යැයි සිතින් සිතා, 'මං ගිහින් එන්නම් අම්මේ' යැයි පවසා, කඳුළු පිරුණු

සියල්ලන්ගේ මුහුණු දෙස අවසන් වරට බලා, නිවසේ ඉදි කඩුල්ල මතින් අවසන් වරට පිට වී, අන් අයට නොපෙනෙන සේ සිතින් කඳුළු සලා, යුධ බිමට වැද, තමන්ගේ සගයා, නායකයා, කණ්ඩායම් අන් සියල්ල තව දවසක්වත් ජීවත් විය යුතු යැයි සිතා, තම රට, තම ජාතිය වෙනුවෙන්, තම නූපන් ළදරුවා වෙනුවෙන් යුද්ධයේදී සිය ජීවිතය අප රට වෙනුවෙන් පුද කළ අපගේ රණවිරුවෝ කීයක් සිටීද? ඔවුන්ව සිහිකර අප නිවසේ පහනක්, ඉටිපන්දමක් දැල්වුණේ දවස් කීයකටද? ලැජ්ජයි නේ? අපි තරම් කෙළෙහිගුණ නොදත් ජාතියක් තවත් නැතිව ඇති.

තම දූ පුතුන් හොඳින් ඉගෙනගෙන සමාජයේ ඉහළම තැන් වලට යාම දෙමාපියන්ගේ සිහිනයයි. ඔවුන්ව ඉංජිනේරුවෙක්, දොස්තරවරයෙක් කිරීම ඔවුන්ගේ බලාපොරොත්තුවයි. මෙවැන්නන්ට අප රණවිරුවා නිකම්ම නිකම් 'අට පාස් මිලිටරිකාරයෙකි.' ඔහු අට පාස් මිල්ටරිකාරයෙක් විය හැකිය. නමුත් අප රණවිරුවාගේ සිත සහ සමාජයේ තවත් අයගේ සිත පරස්පර විරෝධීය. තමන් ඉගෙන ගෙන, තමන් ලොකු, සමාජයේ පුද්ගලයෙකු වී, ලංකාවේ නම් ඉන්න බෑ, රස්නේ වැඩී, කියා වෙන රටවල් වලට යාමටසිතන අතර අප රණවිරුවා නොහොත් ඔබ පවසන ආමිකාරයා 'මගේ රට, ජාතිය, අපේ ළමයින්ගේ හෙට දවස වෙනුවෙන් අද මගේ දිවිය වුණත් පුද කරන්නම්' ලෙස සිතනවා.

මෙවැනි අපගේ රණවිරුවන්ව අප සමාජයේ අයට සිහියට නැගෙන්නේද අප රට යම්කිසි උවදුරකට ආපදාවකට මුහුණ දෙන විටය. ගංවතුර නායයෑම් තත්ත්වයකදී ආපදාවට ලක්වුවන්ගේ සහායට පළමුවෙන්ම යන්නේ අප හමුදාවන්ය. පසුගිය වසරේදී සිදු වී පාස්කු ප්‍රහාරයේදී මුළු රටක්ම භීතියෙන් වැළලෙන විට අප සහායට ආවේ අපගේ රණවිරුවන්ය. ඔවුන් අතර ජාති භේද, ආගම් භේද නොමැත. අහිංසක සිවිල් වැසියන් සිය ගණනක් මාරු මුවට පත් කළ ම්ලේච්ඡ ත්‍රස්තවාදියාගේ දියණිය, යැයි නොසිතා ඇයට ප්‍රථමාධාර කළේ අපේම ආමි එකේ අපේම කොල්ලෙක් යැයි සිතන විට අපගේ හමුදාව තරම් උත්තරීතර සේවයක් මොලොව තවත් නැතැයි මට සිතුණු වාර ගණන අනන්තය.

වර්තමානේදී අප රට සහ මුළු ලොවම වසා සිටින කොරෝනා උවදුර නිසා සියලුම පාසල්, විශ්ව විද්‍යාල, රජයේ සහ පෞද්ගලික ආයතන වසා ඇති මෙම මොහොතේ මුළු ලොවක ජනතාව සිය නිවෙස් වලට වී කොරෝනා උවදුරෙන් ආරක්ෂා වී සිටීමට වෙර දරන අතර, අප හමුදාව නැවතත් අපගේ මිනිසුන්ට මතක් වී ඇත. මුළු ලොවක්ම සියලු ආයතන වල නිවසේ සිට වැඩ කරන්න යැයි පවසන විට අප වීර උත්තරීතර හමුදාව කොරෝනා අසාෘතයින්, අසාෘත බවට සැක කරන්නන් සමග නිරෝධයාන මධ්‍යස්ථාන වල සහ අන් ස්ථානවල සිටින්නන් අප ඔවුන්ව අතහැරියත් ඔවුන් අප සමග සදා සිටින බවට අපට පසක් කර දෙමිනි.

අන් මව්වරුන් 'පුතේ ගෙදරට වෙලා ඉන්න' යැයි පවසන විට අප පුතුන්ගේ මව්වරුන් පරිස්සමින් ගිහින් එන්න පුතේ' යැයි පවසනවා ඇත. නමුත් මෙවැනි අවස්ථාවකදී ද අප රටේ අධම ජනයා සිය බුද්ධිය විදහා පාන්නට වුයේ වැලිසර නාවික හමුදා කඳවුරේ නාවික හමුදා වීරුවන්ට කොරෝනා උවදුර වැළඳී ඇති බවට ලැබුණු තොරතුරත් සමගය.

එතෙක් කල්, තිස් වසරක ත්‍රස්ත භීෂණයෙන් අප ගැලවූ, ගංවතුර නාය යෑමකදී අප ළඟින්ම සිටි, පාස්කු ප්‍රහාරයේදී අප රට ආරක්ෂා කළ, යළි ත්‍රස්තවාදයට හිස එසවීමට ඉඩ නොදුන් අප රණවිරුවන්ට, කොරෝනා වසංගතය වැළඳුණු විට 119 අමතා 'සර්, අපේ පැත්තෙන් නේවි කාරයෙක් ඉන්නවා' යැයි පැවසීමට තරම් අප ජාතිය, මනසින් සහ බුද්ධියෙන් බෙලහීන වුයේ කෙසේදැයි මා හට නොවැටහේ.

අප ජනතාව, රණවිරුවන් සමග එකට නොසිටියත්, ඔවුන්ගේ ගුණ අගය කළ නැතත්, ඔවුන්ට සමාජයේ නිසි තැන ලබා නොදුන්නත්, අවශ්‍ය විටෙක පමණක් සේවය ලබා පසුව අමතක කර දැමුවත් අප රණවිරුවන් අදත්, හෙටත්, කවදත් අප සමග එකට සිටී. ඒ අතින් අප, අප ගැනම ලැජ්ජා විය යුතුය. මෙවන් වූ උත්තම විරු කැළට අප සලකන හැටි මා හට ඉතාමත් පිළිකුල් සහගතය.

අප හමුදාව අප රටට කළ සේවය දෙස හැරී බලන විට මා ඇතුළු සියලුම සාමාන්‍ය ජනයා අප රටට, අප හමුදාවට, අප රණවිරුවන්ට, ඔවුන්ගේ පවුල් වලට සදා ණයගැතියෝ වෙමු. අප හමුදාව සාමාන්‍ය හමුදාවක් නොවන්නේය. ලොව තිබූ ඉතාමත් ම්ලේච්ඡතම, කුරිරුම ත්‍රස්තවාදය පැරදූ වීර හමුදාවකි. ඔවුන් නිකන්ම නිකන් ආමිකාරයෙක්, එයා - ෆෝර්ස් කාරයෙක්, නේවි කාරයෙක් නොවන්නෝය. ඔවුන් අපේ රණවිරුවන්ය. අප රට සතුරු භීෂණ වලින්, ආපදා උවදුරු වලින් අපව ආරක්ෂා කරන අපගේ මුර දේවතාවෝය. සිතින් ඉතාමත් උසස් වන ඔවුන් හා අපව සසඳන කල එය ඔවුන්ටම අප කීර්තියකි.

සාමන්‍ය පවුලකින්, ඉපිද, සාමාන්‍ය ලෙස හැදුණු වැඩුණු මම කුඩා කළ සිටම අපගේ හමුදාවන්ට දැක්වූ අසීමාන්තික ගෞරවය සහ බලවත් ආදරය වෙනත් අයෙකුට අසාමාන්‍ය ලෙස පෙනිය හැක. අන් අයට අප හමුදාව 'අට පාස් මිල්ටරිකාරයෙක්' විය හැකිය. නමුත් මා හට නම් ඔවුන් කවදත් අපේ රණවිරුවන්ය. අපේ ලක් මාතාවගේ වීර පුතුන්ය. අපගේ මුරදේවතාවන්ය. අන් සියල්ලන්ම මෙසේ සිතුවොත් එය කොතරම් අගනේද? නමුත් අන් අයගේ සිතුවිලි වෙනස් කිරීමට මට බැරිය. මෙසේ සිතන තවත් අය සිටියොත් ඒ යමට සතුටකි. අපගේ මුරදේවතාවන් වෙනුවෙන් අප සිටිනවා යැයි ඔවුන් දන්නවා නම් එය අපගේ මුරදේවතාවන්ට ද සතුටකි.

පවතින කොරෝනා උවදුරෙන් සියලු දෙනාටම ඉක්මන් සුවය ප්‍රාර්ථනා කරමින්, අපගේ කොරෝනා අසාත නාවික හමුදා විරුවන්ටද ඉක්මන් සුවය

පතමින්, අපගේ මුරදේවතාවන්ට සියලු දෙවි දේවතාවුන්ගේ අශීර්වාදය සහ ශක්තිය ලැබේවා යැයි පතා සාමාන්‍ය පවුලකින් එන සාමාන්‍ය අයෙකු වන මම අදට නවතිමි.

Rizna Rilwan
D/ENG/20/0036
FOE

නිහඬ ආදෝනාවේ දෝංකාරය

දිනෙන් දින මරණයේ දොරටුව බාල, මහළු, වත් පොහොසත්කම් භේදයකින් තොරව විවෘත වන නිමේෂයක, ජීවිතයත් මරණයත් අතර හුදෙකලා සටනක දස දහස් ගණනක් ජනයා අසිහියෙන් මෙන් පොර බදින කාලයක ඔබත් මාත් ජීවිතයේ අනිත්‍ය වටහා ගනිමින් සිටිමු. ''කොරෝනා''යන නම ඇසු පමණින් භීතියෙන් ඇලලී යන, ''කෝවිඩ් - 19'' යන නාමයෙන් හැඳින්වෙන, මාරාන්තික වෛරසය නිසා ලෝකයම එකතැන් ව සිටී. එහි ආරම්භය මනුෂ්‍යයා අතින් වුණිද යන්නවත්, ඉබේ හටගත්තේ යන වගක් අපි නිශ්චිතවම නොදනිමු. විසි එක්වන එයවසේ කාර්මීකරණයේ අඳුරු විපාකයන්ට ගොදුරුවී ගෝලීයකරණයේ දැහැනට තදින්ම ලොබ බැඳ සිටී ලෝකයට මෙම භායානක තත්වයේ ආරම්භය සහ ව්‍යාප්තිය අතපසුවිණි. මෙහි ඵලවිපාක පිළිබඳව ඉව වැටෙනා විට සිදුවිය යුත්ත මනුෂ්‍ය පාලනයේ සීමාවෙන් ඔබ්බට ගොස් සිදුවෙමින් පැවතිනි. බිය, සැක, සංකාවේ සේයා ජන ජීවිතය වෙළා ගනිද්දී ලෝක නායකයෝ තම තමන්ගේ රටවල් අගුලු ලෑමට තීරණය කළෝය. නිහඬ වේදනාවේ දෝංකාරය මෙලෙස රැව් පිළිරැව් දීමට පටන් ගනී. කාලය ගෙවෙද්දී, එය උත්සන්න වූවා මිසක එය පහල යෑම හීනයක්ම පමණක් වෙමින් ජන සමාජය ගැඹුරු අගාධයේ පත්ලටම වැටිණි. භෞතික ආයුධ අත නොරැඳි නමුත් මෙය තවත් ලෝක යුද්ධයක් හා සමාන වනුයේ සිදුවූ විශාල ජන සංහාරය නිසාවෙනි. මේසා විශාල ජනකායකගේ සෝ සුසුම් වේදනාව වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම නිහඬ අදෝනාවක දෝංකාරයකි.

මේසා විශාල හානියක් වෙමින් රට අඩපණ වෙද්දී රට රැකීමට පෙරට ආවේ සෞඛ්‍යය කාර්ය මණ්ඩල පෙරටුකොට ගත් ත්‍රිවිධ හමුදාව සහ පොලීසියයි. ඔවුන් හා උරෙන් උර ගැටෙන මේ සියලු ආයතනයන් හි සේවය කරන අනධ්‍යයන කාර්ය මණ්ඩලද අමතක කළ යුතු නොවේ. මෙකී නොකී සියල්ලන් මෙම භායානක රෝගයෙන් රට බේරා ගැනීමට එකාවන්ව ඉදිරිපත් වුයේ තම ජීවිතයට පෙර රට පිළිබඳව ඇති වගකීම ඉටුකිරීම වෙනුවෙනි. මේ සියලු ආයතනයන් හී සේවය කරන්නේ තවත් නිවසක වගකීම් සමුදායක් උර රැඳි මවකි. පියෙකි. සෙනෙහෙබර ස්වාමිපුරුෂයෙකි. බිරිඳකි. තවත් දෙමාපිය දෙපලකගේ දියණියකි. පුතණුවෙකි. නමුත් විශේෂත්වය වන්නේ ඔවුන් රඟපාන භූමිකාව කුමක් වුවත් ඔවුන් සියල්ලෝම ලක් මැණියන්ගේ ධජය යටතේ සෙවන ලබන අපේම සහෝදර සහෝදරියන් වීමය. තම ලෙයින් ජනිත වු දරුවා පිළිබඳව කැක්කුමක් ඇතිවෙනවා සේම, තම එක කුස උපන් සහෝදරයාගේ අවශ්‍යතා අප හදට දැනෙනා සේම මේ සියලු දෙනාගේ අවශ්‍යතාවයන්ද අපට දැනිය යුතුය. රටටම ඇඳිරි නීතිය දැමු මොහොතේ සිට දෙමාපිය දු දරුවෝ නිවෙස් වලට කොටු වුහ. රුපියල් සත පසුපස ලුහුබඳිමින් සිටි දෙමාපියන්ට මෙන්ම විභාග ඉලක්ක කොට ගනිමින් අමතර පන්ති තුළ පැය ගණන් ගෙවු දරුවන්ට ද මෙය කදිම විවේකයක් විය. තමන්ට රිසි ආහාර පාන සකසමින් කුස පුරවා ගන්නා වු ඔවුන් තවත්

වරෙක වගා සංග්‍රාමයට එක් වූහ. නමුත් බොහෝ දෙනෙකුට තේරුම් ගැනීමට ප්‍රමාද වූ කරුණ නම් මෙම බලපෑම සියලු සමාජ සංස්ථාවන්ට පොදු නොවූ බවයි. අත්‍යවශ්‍ය සේවාවන්හී සේවය කරන සියලු දෙනාට මෙය සිහිනයක්ම පමණක් විය.

උදෑසනම සේවය සඳහා රෝහලට යන සෞඛ්‍ය කාර්ය මණ්ඩලයට නැවත නිවස වෙත ගොස් සාමාන්‍ය ජීවිතය ගත කිරීම අපහසු කාර්යකි. ස්වයං නිරෝධායනය දිරිමත් කරන, සමාජ දුරස්ථාභාවය අගය කිරීම ප්‍රවර්ධනය කරන ඔවුන් රෝගීන් හා දවස පුරා ගැටී, නිවසට ගොස් තම පවුල හා සමග සමීපව ගත කරන්නේ කෙසේද? කෙතරම් ආරක්ෂක ක්‍රම අනුගමනය කරත්, කුඩා අතපසු වීමක් හෝ, රෝගීයෙකුගේ නොමනා ක්‍රියාවක් රෝගය පැතිරීමට හේතු වන බව ඔවුන් දනී. එහෙයින් තම ප්‍රියතමයන් වැළඳගැනීමට නොහැකිව, තම දරුවන් හුරතල් කරමින් ඔවුන් හා දවස ගත කිරීමට කාලය නොමැතිව, දෙගිඩියාවෙන් තම හැඟීම් පාලනය කරගනිමින් කල් ගෙවන පිරිස විශාලය. ඔවුහුද වගකීම් පෙරටුකොටගත් සාමාන්‍ය මිනිසුන් වෙති. රාජකාරීය දේවකාරිය කරගත් සමහරක් දෙනා හට වුවද කල්යත්ම තනිකම, වේදනාව, පසුතැවීම සිතට නැගෙන්නේ නිරායාසනේ. හදවතත්, බුද්ධියත් සටන් කරන මේ මොහොතේ නිහඬ අඳෝනාවක් දෝංකාර දෙන්නේ එහි ප්‍රතිඵලයක් මෙනි. අනුපමේය සේවයක නිරතවන ජනමාධ්‍ය ආයතනයද අමතක කළ නොහැකිය. ජනතාව නිවසටම කොට තබා ගැනීමට ඔවුන් දරණ උත්සහාය අනර්ඝය. තිරයෙන් පිටුපස සිටිමින් කාලෝචිත වැඩසටහන් නිර්මාණයෙන් දායක වන පිරිසද, වාර්තාකරණයේ සිට වේෂ නිරූපනය දක්වා තම උපරිමය කරන ඔවුන්ද අප වැනිම ගෘහස්ථ ඒකකයක සාමාජිකයන් බව අමතක නොකළ යුතුය. එසේම අපට අමතක කළ නොහැකි තවත් කොට්ඨාශයක් වෙයි. නොහඳුනන මිනිසුන් වෙනුවෙන් දිවි පිදූ, රටට ණය නැති වීර පුතුන් ජාතියේ අභිමානයයි. සියලු රෙජිමේන්තු, කොට්ඨාශ නියෝජනය කරන ත්‍රිවිධ හමුදාවේ, පොලීසියේ ඉහළම නිළධාරියාගේ සිට කුඩාම නිළධාරියා දක්වා ඔවුන් කරන්නාවූ සේවය වචනයෙන් විස්තර කළ නොහැක. නිරෝධායන මධ්‍යස්ථාන පවත්වාගෙන යමින් පොදු ජනතාවට උසස්ම ලෙස සළකමින් ඔවුන් මේ යුද්ධයට උරදෙති. පොලීසියද ඇඳිරිනිති බලපත්‍රය නිකුත් කිරීමේ සිට මාර්ග බාධක තුල සිටිමින් නීති විරෝධී ලෙස කටයුතු කරන්නන් නීතියේ රැහැනට හසුකර ගනිමින් රට තුළ සාමය පවත්වාගෙන යාමට වෙහෙස වෙති. මොවුන්ගේ නිවාඩු, තත්වය සමනය වන තෙක් අවලංගු කර ඇත. සමහරුන් මාස ගණනකින් නිවෙස් වලට ගොස් නැත. යන්තම් අමාරුවෙන් නිවෙස් කරා නිළධාරින්ටද නැවත සේවයට වාර්තා කිරීමට සිදුවූයේ කලගුණ නොදත් ජනතාවගේ අවිධිමත් ප්‍රතිචාර නිසාවෙනි. තමාට පෙර රටට සේවය කිරීමට මෙම නිළධාරින් ස්වකැමැත්තෙන් බැඳී සිටින නමුත් ඔවුන්ද අප හා සමාන මිනිසුන්ය. තම කුඩා දරුවාගේ මුහුණ පමණක් බලා දෑතට ගෙන වඩා ගැනීමට නොහැකිවූ පියවරු බොහෝ විය. දෙමාපිය පා නැමැද එකදු කඳුලු බිඳුවක් හෝ නෙහෙලා හැකි පමණ ඉක්මනින් ඔවුන්

නැවත පැමිණියේ ඔවුන් අසංවේදී මිනිසුන් නිසා නොව සියලු දේ දරා ගැනීමට හැකි විශාල හදවතක් ඔවුන් සතුවූ නිසාවෙනි. එළියට නොපෙන්නුවාට ඒ වේදනාව හදවත අභ්‍යන්තරයේ සිටම නිහඬවම දෝංකාර දෙන්නට ඇත.

ලොවට අතපා අයැද සිටිය හැකි මිනිසුන් මෙන්ම තම තත්වය නිසා හෝ වෙනයම් කුමක් හෝ කාරණාවක් නිසා හෝ මෙම කාලය තුළ එසේ උපකාරයක් ලබා ගැනීමට නොහැකිවූ පිරිසද බොහෝය. මතුපිටින්, අවශ්‍යතාවය ඇති යැයි පෙනෙන අයවලුන් වෙනුවෙන් නිරන්තරයෙන් දෑත් දිගු වුවද, පදික වේදිකාවේ රෙදි විකුණු කෙනාගේ සිට පූජා ස්ථානයට රැගෙන යන පළතුරු වට්ටිය විකුණු වෙළඳ ප්‍රජාව වෙත හෝ විදේශ ආකර්ශණය මත තම ආර්ථිකය ගොඩ නගාගත් සංචාරක කර්මාන්තය වෙතත් අප අවධානය යොමු වුයේ කඩිනමින් නොවේ. පාරම්පරික දේශීය කර්මාන්තය තම ජීවිකාව කරගත් පිරිසටත් අත් වුයේද මේ හා සමානම ඉරණමකි. මාස ගණනක් පුරා වැසී ඇති තම වෙළඳ ස්ථානය, එකදු භාණ්ඩයක් හෝ විකිණී නොමැති තම නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලිය දකින විට ඒ ප්‍රජාවගේ මුවින් සුසුමක් පිටවනුයේ නිතැතිනි. තම පවුල රැකගැනීමේ වගකීම එක උරහිසක දරාගෙන තම ව්‍යාපාරයත්, එහි සේවක සේවිකාවනුත්, ගෙවිය යුතු ණය ප්‍රමාණයත් අනෙක් උරහිස මත තබාගත් ඒ මිනිසුන්ට ඇඳිරි නීතිය සමයේ නිවසට වී සිටීම කොතරම් දුරට මානසික සුවයක් ගෙන දුන්නේ යැයි යන්න ප්‍රශ්නාර්ථයකි. එළවළු ලොරිය, අත්‍යවශ්‍ය භාණ්ඩ ලොරිය තම නිවස අසළටම පැමිණෙනවා විය හැක. තම කුඩා දරුවා යමක් අරන් දෙන්නැයි කියා පෙරැත්ත කරද්දී තම අත රැඳී අවසන් මුදල් ප්‍රමාණයෙන් එය රැගෙන දුන් මව්වරු පියවරු රට පුරා කොතෙකුත් ඉන්නට ඇත. රජයෙන් ලබාදෙන සහනාධාරය මසක් පුරා තම පවුල නඩත්තු කිරීමට ප්‍රමාණවත් නොවන බව නොරහසකි. දැඩි සිතකින් සියල්ල දරාගත්තද හද ගැඹුරේ තම වේදනාව නිරන්තරයෙන් දෝංකාර දීම වැළැක්විය නොහැක.

කොරෝනා වෛරසය අපට ඉගැන්වූ පාඩම් බොහෝය. කොතරම් දියුණු ලෝකයක් උවත් ලෝත බලවතුන්ට පවා මෙය මර්ධනය කරගත නොහැකි විය. එකදු මිසයිලයක් හෝ යොදා නොගත් නමුත් වෛරසයේ නම ඇසූ පමණින් ලොවම බියෙන් සලිත කර ගත හැකි විය. පරිභෝජනයක් නොමැති තැන බොරතෙල් නිෂ්ඵල භාණ්ඩයක් බවට විය. සමේ පැහැය, ජාතිය ආගම කුලය මිල මුදල් මරණය අවලංගු කරන සාධකයක් නොවීය. හණමිටි අදහස් පසෙක තැබීමට කාලය මෙය බව තහවුරු විය. නව චින්තනකරුවෝ ව්‍යවසකයෝ රැසක් නව නිපැයුම් සමග ලොවට දයාද විය. නිවෙස් වල කොටු වූ ජනයාට නිදහස තරම් වටිනා වස්තුවක් නොමැති බව වැටහෙන්නට විය. මල් පිපිණ. ඕසෝන් ස්ථරයේ සිදුර ක්‍රමයෙන් අඩු වෙන්නට විය. පෙර නොවූ වීරූ ලෙස සත්වයෝ රට තුළට ඇදෙන්නට විය.

මිනිස් ක්‍රියාකාරකම් සීමා වන තැන පෘථිවිය ඉක්මනින් ප්‍රතිජනනය වන බවට තහවුරු විය. මේ නයින් බලන කල සෑම අඳුරු වළාපටලයක් පිටුපසම රිදී රේඛාවක් ඇති සේ මේ මහාවෛරසය අපට ජීවිත පාඩම් බොහෝමයක් ඉගැන්විය. නමුත් ඒ සමයෙහි හදවතේ නැගුනු නිහඬ දෝංකාරය අමතක කළ නොහැකි වන බව නොරහසක් වන බව නොඅනුමානය. අවසන් නිගමනය නම් වසංගතයක් දරා ගැනීම සඳහා ලෝකය තවමත් සූදානම් නැත යන්නයි.

K.G.P.H. Dilrukshi Bandara
D/MTS/19/0023
FMSH

Tamil shortlisted winner

மணிமேகலை எனும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் பௌத்த தத்துவமும் அறமும்

தமிழ் மொழி பல்வேறுபட்ட இலக்கியப்பண்புகளையும் உள்ளடக்கியதுடன் ஒரு பெருவளம் கொண்ட பழம்பெரும் மொழியாகும். இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் அது பல்வேறு வகையான உட்பொருட்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களை கண்டிருக்கிறது. சங்க காலம் என்றழைக்கப்படும் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் காதலும் வீரமும் உட்பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் உருவாகின. பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை எனும் நூல்களும் தொல்காப்பியம் எனும் எனும் இலக்கண நூலும் முக்கியமானவை. ஐவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களது காதலும் வீரமும் இவ்விலக்கியங்களில் போற்றப்பட்டன. இவ்வாழ்க்கையில்ஈடுபட்டு திழைத்த மக்களது வாழ்க்கை பின்னர் சலிப்படைகிறது. இன்ப வாழ்க்கை ஒழுக்கமற்றதாக மாறுகிறது.இதனால் அறவாழ்வு நாடிய போக்கு இங்கு ஏற்படுகிறது. இதன் பின்னரான காலத்தை இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் சங்கமருவிய காலம் என்பர். இக்காலத்தில் நாலடியார், திருக்குறள், மணிமேகலை முதலிய தத்துவவம் மற்றும் ஒழுக்க விடயங்களைப் போதிக்கும் நூல்கள் இக்காலத்தில் எழுந்தன. இந்நூல்களுள் பௌத்த சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட மணிமேகலை எனும் காப்பியம் பற்றியதே இக்கட்டுரையாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நடனமாதுவாக வருகின்ற மாதவிக்கும் கண்ணகியின் கணவனான கோவலனுக்கும் பிறந்த குழந்தையே மணிமேகலை எனும் பெண்ணாகும். இப்பெண்ணினது வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சீத்தலைச் சாத்தனாரால் இக்காப்பியம் படைக்கப்படுகின்றது. இலக்கிய நயத்துடன் மட்டுமன்றி பௌத்த அறத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதே மணிமேகலை எனும் இக்காப்பியமாகும். இது முப்பது காதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது.அன்பின் வழியதுஉயர்நிலை என்பதுதான் மணிமேகலையின் அடிப்படை எண்ணக்கரு. ஆசையற்று வாழ்கின்ற உயர்நிலையின் முக்கியத்துவத்தைப் போதிக்கின்றது.பௌத்தம் தர்மத்திற்கு அன்றைய காலகட்டத்தில் இருந்த ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளை அகற்ற வேண்டிய தேவையிருந்தது. இதனால் பெத்தம் போதிக்கும் பரத்தையர் ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு முதிலியவற்றை நீக்கும் பண்பு இந்நூல்களில் காணணப்படுகிறது.

பௌத்த தர்மத்திற்கு மதம் அல்லது சமயம் என்னும் பதப்பிரயோகம் பொருந்தாது என்பதுடன் பௌத்த தர்மம் அல்லது பௌத்த சாசனம் என்பதே பொருத்தமான பதங்களாகும். ஏனெனில் பௌத்தம் இறை நம்பிக்கையற்ற கொள்கையை உடையதனால் சமயம் என அழைக்க முடியாது என்பது அனேகரது வாதம். ஏனெனில் கடவுள்சார் அனுஸ்டானங்கள் இவற்றில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாறாக நிலையாமை பற்றியும் ஒழுக்கம் பற்றியுமே பௌத்தம் அதிகமும் கூறுகிறது. இவற்றில் மூன்று முக்கிய விடயங்கள் மையப்பொருளாகின்றன. அவை மூப்பு, பிணி சாக்காடு என்பனவாகும். இவற்றிற்கு மணிமேகலையும் முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது.

"......பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிப்பட்டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்"
(மணிமேகலை 20: 135-140)

இந்த மூன்று விடயங்களும் தவிர்க்கட முடியாதவை. இதனை வெற்றி கொள்வதே மனிதனின் இலக்காக இருக்க வேண்டும். இதற்குரிய வழியாக துறவும் இறுதி முடிவாக நிர்வாணமும் பிரேரிக்கப்படுகின்றது.

பரத்தையர் மரபு சங்க காலத்திலிருந்து வந்ததாகும். இது ஒழுக்கமற்ற இயல்பு என்பதைக் காட்ட வேண்டிய தேவை சாத்தனாருக்கு இருந்தது. மாதவியின் தாயார் சித்திராபதி பரத்தையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவள். மாதவியும் மணிமேகலையும் அம்மரபை விட்டு பௌத்த வழி செல்வதை விரும்பவில்லை. ஆனால் மாதவியும்மணிமேகலையும் சேற்றில் செந்தாமரை முளைக்கும் எனும் திடம் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். உதயகுமாரன் முதலிய அரசர்களின் இச்சைக்கு இணங்குதல் தமது மரபு என்பதை சித்திராபதி பின்வருமாறு விளக்குகிறாள்:

"நாடவாட காண நல்லாங்கேறி
ஆடலும் பாடலும் அழகுங் காட்டி
கண்டோர் நெஞ்சம் கொண்ட கம்புக்கு
பண்டோர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் றுறங்குங் கொண்டி மகளிரை
பான்மையிற் பிணித்து படிற்றுரை யடக்குதல்
கோன்முறை யன்றோ"

என உதயகுமாரன் அம்பலம் புக்க காதையில் சாத்தனார் கூறுகின்றார்.காமமே இதில் முக்கியமாவதால் பரத்தையர் ஒழுக்கம் முற்றாக மறுக்கப்படுகின்றது.எல்லாச் சமுதாய சிக்கல்களுக்கும் பரத்தையர் முறை காரணமாவதை அவதானித்தே இவ்வொழுக்கத்தை போதித்தார். குடும்ப ஒழுக்கம் நிலவ வேண்டுமாயின் ஒருவருக்கு ஒருத்தி என்பதே சிறந்தது என்பது சாத்தனாரது எண்ணம்.

“ பத்தினிப்பெண்டிர் அல்லோம் பலர்தம்
கைத்துாண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றோ”

என பாத்திரம் பெற்ற காதையில் (வரிகள்: 96-97) வாழ்க்கை சிறப்புற வேண்டுமாயின் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது பேணப்பட வேண்டும் என்ற ஒழுக்கத்தை சாத்தனார் முன்வைக்கின்றார். ஒருநாகரிகமான வாழ்க்கை முறையை 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சாத்தனார் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அக்கால ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் சாத்தனாரிடத்தில் இருந்தது. பௌத்த அடிப்படைத் தத்துவமான நால்வகை வாய்மைகள் (The Four Noble Truths) இங்கு பின்பற்றப்படராமை சாத்தனாரால் உணரப்பட்டது. ஒழுக்கம் தவறுவதற்கு முக்கிய காரணம் இப்பரத்தையர் சமுக ஊடாட்டம் என்பதும் இதனை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதும் இவரது நோக்கம். இதனாலேயே காவியத்திற்குரிய பிரதான பாத்திரம் இச்சமூகத்திலிருந்து எடுக்கப்பபட்டது.

குற்றம், வினை , வினைப்பயன் என்பன துக்கத்திற்கு காரணங்களாகும். நால்வகை வாய்மைகளான துக்கம், துக்க தோற்றம், துக்க நீக்கம், துக்க நீக்க மார்க்கம் என்பன பௌத்தத்தின் அடிப்படை தத்துவங்களாகும். இதனால் மிகவும் அடிப்படையானது துக்கம் (Suffering) என்பது பௌத்த சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை. இத்துக்கம் எதனால் ஏற்படுகிறது என்பது சாத்தனாரின் ஆராய்ச்சி. இதற்கு அடிப்படையாய் அமைவது அறியாமை அல்லது பேதமை (Ignorance) என்பதாகும். பேதமை என்பது என்னவென (Definition for ignorance) சாத்தனாரால் தரப்படுகிறது.

“ பேதமை என்பது யாதென வினவின்
ஓதி இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோடென கேட்டது தெளிதல்”

என்கின்றார். நாம் கற்றதையும் நிராகரித்து எமது நேரான புலன்கலால் அறிவனவற்றையும் மறந்து ஒருவர் ஒன்றைக் கூறினால் அதனை நம்புவதாகும். சாத்தனார் அதனை ஒரு உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். முயலுக்கு கொம்பில்லை என்பதனை நாம் பல அறிவு மூலங்களால் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆனால் அதற்கு கொம்புண்டென்று ஒருவர் கூறின் அதனை ஏற்பதற்கு சமனானதே அறியாமையாகும். இவ்வறியாமையினால் நாம் பாவச் செயல்களைச் செய்கின்றோம் என்கின்றார். மனிதன் செய்யும் செயல்கள் எத்தன்மையுடையன என்பதனைப் பார்ப்போம்.

மனிதன் தீவினை செய்தலில் ஈடுபடுதல் அவனது துன்பத்திற்கு காரணமாகும் என்கின்றார். தீவினை மனம், வாக்கு, காயம் எனும் மூன்றினாலும் பத்து வகையான தீவினைகளைப் புரிவதாக இவர் கூறுகிறார். பிறர் பொருளை கவர நினைத்தல், வெகுளல், குற்றம்பட உணர்தல் என்பன மனத்தினால் செய்யும் மூன்று தீவினைகளாகும். பொய் கூறல், புறங்கூறல், கடுஞ்சொல் கூறல், பயனில்லாதன கூறல் என்பன வாக்கினால் (சொல்லில்) செய்யும் நான்கு தீவினைகளாகும். கொலை, களவு, காமம் என்பன மெய்யினால் (உடல்) செய்யும் தீவினைகளாகும். இத்தீயவினைகளின் வகையும், இயல்பும் பயனும் உணர்ந்தால் இத்தீவினைகளை செய்ய வேண்டியிராது என்பது பௌத்த நிலைப்பாடு. இத்தீவினைகளை நினைத்தாராயின் விலங்கும் பேயும் நரகருமாகி கலக்கமுற்று வலிச்சுமைகளை தாங்கி கவலை கொண்டு துன்பமடைவர் என்று கூறுகின்றார். இத்தீவினைகளையும் இவற்றின் பயன்களையும கதை மூலம்உருவகப்படுத்தி மணிமேகலையில் சாத்தனார் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தீவினைகளின் வகைகைளையும் அதன் இயல்பினையும், அதனால் ஏற்படும் பலன்களையும் குறித்துக் காட்டிய சாத்தனார் நல்வினை பற்றியும் விளக்குகின்றார். இவரின்படி நல்வினை என்பது மேற்கூறிய தீவினைகளைச் செய்யாது, ஒழுக்க மார்க்கம் பின்பற்றி, தானங்கள் செய்து வாழும் தூய வாழ்க்கையாகும என்கின்றார்.

“ நல்வினையென்பது யாதென வினவின்
சொல்லிய பத்தின் தொகுதியின் நீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானம் தலைநின்று
மேலென வருத்த ஒரு மூன்று திறத்துத்
தேவரும், மக்களும் பிரமருமாகித்
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பயன் உண்குவர்”

என நல்வினையின் இயல்பினையும் அதனால் ஏற்படும் பயன்களையும் விளக்குகின்றார். இவ்வினைகளினால் எப்பிறப்பிலும் இன்பமே உண்டாகும் என்கின்றார். இதற்கு அறிவு அவசியமாகும். இப்பாடலில் ''உணர்வெனப்படுவது உறங்குவோர் உணர்வின் புரிவு இன்றாகிப் புலன்கொளா ததுவே'' எனும் வரிகள் மூலம் மனதில் ஒரு அறிவு நிலை ஏற்பட்டு விட்டால் எவ்வித ஈர்ப்புமின்றி நிதானமான நிலை ஏற்படும் என்கிறார். இது ஒரு விஞ்ஞான நிலையாகும். இந்நிலை எங்களிடம் இருந்து விட்டால் தீவினை செய்ய ஒருபோதும் மனம் அனுமதிக்காது.

பொதுவாக நோக்கின் அக்காலத்து வாழ்க்கை முறை ஒழுக்கமின்றி இருந்திருக்க வேண்டும். காமம், வெகுளி, மயக்கம் காரணமாக மனித ஒழுக்க நடத்தைகள் சீர்குலைந்திருந்தன. இதனை திருத்துவதாயின் பௌத்த அறக்கருத்துக்களைப் போதிக்க வேண்டும். அதிலும் நல்வினை, தீவினை, பேதமை பற்றிய தெளிவூட்டல் தேவையாயிருந்தது. இதனை நேரடியாகச்சொல்லாமல் ஒரு காப்பித்தின் மூலம்வெளிப்டுத்துதல் நன்மையை கொடுகும். ஏனெனில் கலை இலக்கியம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய வல்லமையுடையது. இதனால்தான் மணிமேகலை இரண்டு விதமாக கடமைகளைச் செய்தது. ஒன்று இலக்கிய நயதடதுடனனான காப்பியம். முற்றது சமூகத்தைத் திருத்தக் கூடிய அறப்போதனை. இரண்டும் இப்பழம்பெரும் காப்பியத்தில் செறிந்து காணப்படுவதால் இன்றும் இலக்கிய மற்றும் தத்துவ உலகில் மணிமேகலை சிறப்புடையதாக இருக்கின்றது.

V. Alagaratnam
Staff
Library

PLAY SCRIPTS

(අ)මතක (නී)රස

(වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වී ඇත.
ආලෝකමත් කොටසේ කුඩා රවුම් මේසයක් සමග පුටු දෙකක් තිබේ. මේසය මත කෝපි කෝප්ප දෙකක් තිබෙන අතර මේසයට යාබදව කුඩා බංකුවක් මත තබන ලද සඟරා කීපයකි. තවත් තැනක පොත් පුරවන ලද පොත් රාක්කයකි. මේසය අසල පුටු දෙකෙහි අසේල හා කළණි අසුන් ගෙන ජංගම දුරකතනයක් දෙස බලමින් සිනා වෙමින් සිටිති. එක්වරම අසේල පුටුවෙන් නැගිට මුහුණට බැරෑරුම් පෙනුමක් ආරූඪ කරගනී. ඔහු වේදිකාව ඉදිරියට පැමිණ මොහොතක් ප්‍රේක්ෂකාගාරය දෙස බලා සිටියි. ප්‍රේක්ෂකාගාරය දෙස බලාගෙනම කළණිගෙන් මෙසේ විමසයි)

අසේල: එතකොට ඔයාට ඔයාගෙ ඉස්කෝලෙට ආපහු යන්න හම්බුනොත් යනවද? ඔය කියන පට්ට සුපිරි, ප්‍රසිද්ධ ඉස්කෝලෙට යනවද ආයි ළමයෙක් වෙලා?

කළණි: මොකක් අහනවද, එක පයින් යන්නේ. කවුද අසේල අකමැති වෙන්නේ තමන්ගෙ ඉස්කෝලෙ කාලෙට ආයි යන්න?

අසේල: උඹ එහෙම හිතුවට හැමෝම තමන්ගෙ පාසල් කාලෙට ආයි යන්න කැමති නෑ බන්. යන්න ඕනෙ කිය කිය මැරෙන්න යන උන්ගෙත් ඔය නොකිව්වට හිතේ කොහෙහරි තියෙනවා යන්න අකමැති වෙන හේතුවක්.

කළණි: ඒක මාර කතාවක්නේ. එහෙම යන්න අකමැති වෙනව නම් ඉතිං ඉස්කෝලෙ කාලෙ හරියට රස විඳපු නැති අය තමා. යාලුවො එක්ක, ඉස්කෝලෙ වැඩඑක්ක හරියට මුව් උනේ නැති කෙනෙක් තමා. අනික ඉතින් ඔයාලගෙ වගේ ගොඩේ ඉස්කෝලෙක කෙනෙක් නම් ආයි යන්න අකමැති ඇති. ඒත් අපේ ඉස්කෝලවල නම් නෑ.

අසේල: (කළණි දෙසට හැරී) එතකොට වැඩිය ප්‍රසිද්ධ නැති ඉස්කෝලෙට ගිහිල්ලා ඉගෙන ගත්ත මම ගොඩේ? කොළඹ, ඉතා ප්‍රසිද්ධ, සුපිරි ඉස්කෝලෙට ගිහිල්ලා ඉගෙන ගත්ත උඹ පොශ්, හරි වැදගත් කෙල්ල? (සිනාසෙයි) උඹ ශිෂ්‍යත්වෙ පාස්වෙලා ඔය සුපිරි ඉස්කෝලෙට ගියේ තමන්ගෙ ඉස්කෝලෙට පහළින් තියෙන ඒවට යන්නේ ගොඩේ එවුනුයි, උඩින් තියෙන ඒවට යන්නේ පොශ් එවුනුයි කියලා ඉගෙන ගන්නද? උඹලට ඔහොමද මිනිස්සු දිහා බලන්න ඉගැන්නුවේ?

කළණි: නෑ මං ඒක කිව්වේ නිකන් අසේල. ඒක නිකම්ම කියවුනා.

අසේල: නිකම්ම කියවුනා නෙවෙයි ඒක තමයි උඹලගේ ඔලුවල තියෙන්නේ. මුකුත් ඕනෙ නෑ, උඹම කියන විදියට උඹට එන ෆෙස්බුක් රික්වෙස්ට් එකක් ඇක්සෙප්ට් කරන විදිය බලපන්. ආහ් මෙයා මේ ඉස්කෝලෙ එකෙක් නිසා වැදගත් කොල්ලෙක් වෙන්නැති කියලා රික්වෙස්ට් එක ඇක්සෙප්ට් කරනවා

කළණි: හරි හරි ඔය කතා ඕනෙ නෑ. දැන් මොකද සමහරු ඉස්කෝලෙ කාලෙට යන්න අකමැති කියන්නකෝ.

අසේල: මාත් ඔයා එක්ක මගේ ඉස්කෝලෙ උඩින් තියලා කතා කරාට, ආපහු ඉස්කෝලෙ යන්න කැමතියි කියලා පෙන්නුවට, ඇත්තටම බැලුවොත් මම ආපහු ඉස්කෝලෙ යන්න කැමති නෑ බන්.

(අසේල හා කළණි සිටින වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකය මලානික වෙයි. වේදිකාවේ දකුණුපස ආලෝකමත් වෙයි. මේස පුටු හා ගුරු මේසයක් පන්ති කාමරයක ආකාරයෙන් සකසා ඇත. පාසල් සිසුන් කඩිනමින් එහා මෙහා ගමන් කරනු පෙනේ.)

යහළුවා 1: හම්මෝ... මොකද බන් පරක්කු උනේ ? උඹ එනකන් හිටියෙ මේ.

කුඩා අසේල: ක්‍රිරිහ් ක්‍රිරිහ් ක්‍රිරිහ් ක්‍රිකට් ප්‍රැක්ටිස් මහ් මහ් මහ් මචන්. පො පො පොඩ්ඩක් ප ප පරක්කු උනා ඉවර වෙ වෙන්න. මැ මැච්එක ලඟයිනේ.

යහළුවා 2: ආහ් එල එල ! මේ පාරත් අපිට මැච් එක දිනලා ඕනෙ බන් හරි. යමන් යමන් දැන්.

(සිසුන් පන්තියේ අසුන් ගනියි. පන්ති භාර ගුරුවරයා වන කමල් පැමිණ කටයුතු ආරම්භ කරයි. මොහොතකින් ක්‍රීඩා ගුරුවරයා වන ප්‍රියන්ත පන්ති කාමරයට ඇතුල්වෙයි)

ප්‍රියන්ත: මට අසේලව ක්ලාස් එකෙන් ගන්න පුලුවන් වෙයිද ටිකකට ?

කමල්: අසේලව මොකටද ප්‍රියන්ත? කමෙන්ට්‍රි බොක්ස් එකටද? ඔයාට ඕඩියන්ස් එකට වි වි විනෝදෙ සපයන්න ඕනෙද? (පන්තියේ සිසුන් සිනාසෙයි. ප්‍රියන්ත කලකිරීමෙන් කමල් දෙස බලයි) කෝ අසේල නැගිටිනවා බලන්න.

(අසේල අසරණ බැල්මක් හෙලමින් නැගී සිටියි)

ප්‍රියන්ත: අසේලව මට දැන් එළියට ගන්න ඕනෙ. මොකද මිනිහා තමා අපෙ ටීම් එකේ හොඳම බැට්ස්මන්.

කමල්: මොකක් ? මූට එච්චර හරියක් කරන්න පුලුවන්ද? හා හා අරන් යන්නකෝ. මං හිතුවා ගොත ගහනවා ඇරෙන්න වෙන දෙයක් බෑ කියලා. (පන්තියේ සිසුන් සිනා සෙයි)

(අසේල පමණක් සිටි තැනම නිසොල්මන්ව සිටියදී අනෙක් සියලු දෙනා වේදිකාවේ එක් එක් දිශාවට ගමන් කරයි.)

ගුරුවරයා 3: (එක්වරම අසලට පැමිණ) ඔය ළමයගෙ ගොතේ හදන්නම බැරිද?

සිසුවා 1: (දුරක සිට තවත් යහළුවෙකු සමග) ආහ් අර ගොතයද?

සිසුවා 2: උඹේ කතාව හෙට වෙනකන් අහන් ඉන්න බෑ බන්. ඕක හදාගනින්කො.

සිසුවා 3: (යහළුවන් පිරිසක් සමඟ අසේල ලඟට පැමිණ) මේහ් උඹට පුලුවන් දෙයක් කරපන් හරිද. කාලකන්ණි ගො ගො ගොතයා.

යහළුවා 1: (සිසුවා 3ගේ කරපටියෙන් ඇද) මොකද්ද යකෝ තෝ කිව්වේ?

(ගැටුමක් හටගන්නා ආකාරයෙන් සියලු දෙනාම වේදිකාවෙන් ඉවත් වෙයි. කුඩා අසේල පමණක් වේදිකාවේ ඉතිරිවෙයි. වේදිකාවෙ දකුණුපස මොහොතක් ආලෝකමත්ව තිබී අඳුරු වී යයි. වම්පස මලානික ආලෝකය ඉවත් වී නැවත ආලෝකමත් වෙයි.)

අසේල: ඔහොම වෙද්දි මට ගුරුවරු ගැන, සමහර ළමයි ගැන, ඉස්කෝලෙ ගැන පුදුමාකාර කලකිරීමක් දැනුනේ. මම හැමවෙලේම හිතුවෙ අනේ කවුරුත් මගෙන් මගෙ ගොතේ ගැන නාහා ඉන්නව නම් කියලා. ඒත් පන්තියට ආපු දෙව්වරු වගේ ගුරුවරු දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් ඇරෙන්න හැමෝම ඒ ගැන අහලා තියෙනවා. මං ඒ කාලෙත් ඉස්කෝලෙ ගියෙ බොහොම අකමැත්තෙන්. ඒකත් මගෙ ලඟම යාලුවෝ නිසා නෙමේ නම් මං නම් යන්නෙම නෑ බන්. උන්ට විතරයි මාව අවුලක් නොවුනෙ. කෞන්සිලින් ගිහින් පස්සෙ කාලෙක ගොත ගහන එක හදාගත්තට තාමත් මගෙ ඉස්කෝලෙ අමිහිරි අත්දැකීම් මට වද දෙනවා.

කළණි: අපේ ගුරුවරු ශාරීරික දුර්වලතාවක් අල්ලන් ඔහොම කියලා නෑ. එහෙම ළමයි මගෙ කාලෙ ඉඳලා නෑ. ඒ උනාට ඕකට සමාන සිද්දි නැතුවමත් නෙමේ. අපෙ ඉස්කෝලෙ වැඩිහරියක් මිස්ලා අතින් බුලි උනේ අගහිඟකම් ඇති කෙල්ලො.

(නැවතත් වේදිකාවෙ දකුණුපස ආලෝකමත් වෙයි. පාසල් සිසුවියන් පිරිසක් ගුරුතුමිය (ශ්‍රියානි) සමග පන්ති කාමරයේ අසුන්ගෙන සිටියි)

ශ්‍රියානිඃ මේ නිලූකා එක්ක පුදුම වදයක් නේ. පහසුකම් ගාස්තු ගේන්නෙත් නෑ. ගේන්න බැරිනම් ග්‍රාම සේවක සහතිකයක් ගන්න කියනවා ඒ ගන්නෙත් නෑ. අම්මලා තාත්තලා එච්චර නූගත්ද? කී දවසක් කියන්නද? දැන් කෝ ඔය නිලූකා? පළවෙනි පීරියඩ් එකෙත් පන්තියෙ නෑ.

සිසුවිය 1ඃ එයාව ප්‍රිෆෙක්ට්ස්ලා වගයක් නතර කරගත්තා මිස්, ගවුම කොටයි කියලා.

ශ්‍රියානිඃ බලන්නකො ඉතින්. හරියට ඇඳුමවත් ඇඳන් එන්නේ නෑ.

(නිලූකා දකුණු පසින් වේදිකාවට පිවිසෙයි)

ශ්‍රියානිඃ ආහ්හ්හ් මෙහෙ එන්න මෙහෙ. කෝ අදවත් සල්ලි ගෙනාවද? දැන් ජූනි මාසෙත් උනානේ.

නිලූකාඃ ඔව් මිස් !

ශ්‍රියානිඃ කෝ කෝ ඉක්මණට අරන් එන්න. (නිලූකා මුදල් රැගෙන අසලට පැමිණි පසු) බලන්න ළමයෝ ඔයාගෙ ඇඳුමෙ හැටි. ඇඳුම් හෝදන්නේ නැද්ද? ඊයෙ ඇන්ද ගවුමමද අදත් ඇඳන් ආවෙ? කහපාටයි තනිකර. ගවුමෙ කොට බලනවා. වාට්වත් දික්කරගන්න ඉඩක් නෑ. ඕක හරියන්නෙ නෑ. අලුත් ඇඳුමක් ගන්නවා. කෝ කනේ කරාඹු දෙක?

නිලූකාඃ නැති වෙලා මිස් !

ශ්‍රියානිඃ නැතිවෙලා කියලා හරියන්නේ නෑනේ. කරාඹු නොදා එන්නේ මහත්තයා මැරුණ ගෑනු. ඔයාගෙ මහත්තයා මැරිලද? කරුණාකරලා හෙට කරාඹු දෙකක් දාගෙන එනවා. එක්කො මේ ඉස්කෝලෙට නෑවිත් ඉන්න ඕනෙ. ලඟම තියෙන එකට කියලා මේකට ඇවිල්ලා හරියන්නේ නෑනේ.

(නිලූකා අසරණ බැල්මෙන් බලා සිටියදී වේදිකාවේ දකුණුපස අඳුරුවී වම්පස අලෝකමත් වෙයි.)

කළණිඃ කරාඹු නෑ කියද්දිම සල්ලි ගෙවන්න කරාඹු වික්කා. අපිට තේරුනා අවුරුදු පනහක් උන මිස්ට නොතේරුනාට. ඒ උනාට පන්තිභාර ගුරුවරයම නිලූකාගෙ අඩුපාඩු පන්තිය ඉස්සරහම ඇන ඇන පෙන්නනකොට සමහර ළමයි නිලූකාව කොන්කරා. මුඩුක්කු කෙල්ලෙක් කියලා ආශ්‍රය කරන්න අකමැති උනා. ඒවා මතක් කරන්නවත් හිතෙන මතක නෙමේ.

අසේල: ලංකාවෙ ඉස්කෝලවල බුලි කරන ළමයි වැඩිය නැති උනාට ගුරුවරු අතින් ළමයි සෑහෙන බුලි උනා කියලා හිතෙන්නේ නැද්ද? කායිකව වගේම මානසිකවත්. එහෙම බුලි කරන එක ගුරුවරයෙක් හිටියම ඇති ළමයෙක්ට ජීවිත කාලෙටම ඉස්කෝලෙ එපා වෙන්න. අපේ ඉස්කෝලෙ ළමයින්ට නිකරුනේ ගුටිකන්න උන අවස්තා බොහොමයි. ළමයෙක්ගෙ හැසිරීම අවුල් නම් ඒකට හේතු හොයලා ඒ ළමයට ආදරේ දීලා හදාගන්නයි උත්සහ කරන්න ඕනෙ. එහෙම නැතුව ගහලා බැනලා ළමයි හදාගන්න පුලුවන් වෙලා තියෙනවද? එහෙම උන් තව මුරණ්ඩු වෙනවා විතරයි. උන් ගාව අන්තිමට ඉතුරුවෙන්නේ කියාගන්න බැරි කැකෑරෙන වෛරයක් විතරයි. ඒ පීඩනේම උන් තමන්ගෙ ළමයා පිටින් අරිනවා පස්සෙ කාලෙදි.

කළණි: අපේ ඉස්කෝලෙ ගහන ගුරුවරු හරිම අඩුයි. ඒක ගර්ල්ස් ස්කූල් එකක් නිසා වෙන්නැති. ඒත් මිස්ලගෙ කටවල් හින්දා නම් අනන්ත ළමයි මානසිකව වැටෙනවා. පන්තිය ඉස්සරහා පාච්චල් වෙනවා. එහෙම ගත්තම ඔයාගෙ කතාව හරි.

අසේල: මං කිව්වේ මගෙ කතාව විතරයි. තව ගොඩක් ඔහොම නීරස කතා තියෙනවා අපෙ ඉස්කෝලෙ සිද්ද උන. කිසිම පදනමක් නැති නීති දාලා ළමයින්ව විනය රාමුවකට කොටුකරලා හරක් වගේ දක්කන එක තමා ඉස්කෝලෙන් කරේ. ප්‍රශ්න කරොත් ඒකටත් දඬුවම්. විෂයන් වලට ලකුණු අඩුවෙන එක, ළමයෙක් අධ්‍යාපනයෙන් පහළට යන එකට වඩා ලොකු උනා කලිසම හිර එක. කොන්ඩෙ ජෙල් ටිකක් ගාලා එන එක....

(එකවරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි. සිසුවියක් (යසාරා) පන්ති කාමරයේ මැද හිඳුවාගෙන ගුරුවරියක් (මල්කාන්ති) හා සිසුවියන් පිරිසක් වටවී, ගුරුවරිය දැරියගෙ කොණ්ඩය අදිමින් සිටියි)

මල්කාන්ති: මේ ජේනවද, මේ ජේනවද කොන්ඩෙ හැටි! කෑලි කෑලි කපාගෙන තියෙන්නේ! කාට ජේන්නද? කොල්ලො පස්සෙන් ගෙන්න ගන්න කෑලි කපාගෙන කොන්ඩෙ වනාගෙන යනවා ක්ලාස් අස්සෙ. කොන්ඩෙ කටු ගහලා හැටක් විතර. කපපු කෑලි හංගන් ඉස්කෝලෙ එන්න වෙන්නැති. මේ බලන්න ළමයි මේ.... හරිම ශෝක්

(තවත් සිසුවියන් කිහිප දෙනෙක්ම ගුරුවරියගේ හැසිරීම අනුකරණය කරමින් යසාරාගේ වැරදි පෙන්වයි)

මල්කාන්ති: ළමයො ඉස්කෝලෙ එද්දි පිළිවෙලකට කොණ්ඩෙ පීරන් එන්න දන්නෙ නැද්ද?

යසාරා: (හැඬුම් මුසු ස්වරයෙන්) පිළිවෙලට තමයි මිස් ගොතන් ආවෙ.

මල්කාන්ති: ශෝක් පිළිවෙල. කෑලි වැහෙන්න කටු ගහලා. මේ බලන්න සුමාලි දිහා. තෙල් ගාලා ලස්සනට දෙපැත්තට කොන්ඩෙ පීරලා පිළිවෙලට ගොතලා. මුං එනවා හෙයාස්ටයිල් කරලා ඒක වහන්න.

(එක්වරම වේදිකාවේ වම්පස අඳුරු වී යයි. දකුණුපස ආලෝකමත් වේ.)

කළණි: අපේ පන්තියෙ මිස්ට ගොට්ට අල්ලන සෙට් එක තමයි ඔය කේලම කියලා තිබුනේ. තමන්ගෙ ආසාවට පොඩි කොන්ඩ කෑල්ලක් කැපුවම ඒකත් කොල්ලෙක් දාගන්න කියලා හිතන මිස්ලයි ළමයිනුයි හිටියේ. ඉස්සර කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක්ගෙ යාලුවෙක් කියන එකත් එයා එක්ක පැනලා ගියා තරම් වැරැද්දක්. (වේදනාබරව සිනාසෙයි) ක්ලාස් එකක කොල්ලෙක් අපි එක්ක කතා කරනවා දැක්කොත් විනාසයි. රටේ නැති කතා හැදිලා. අපි ගර්ල්ස් ස්කූල් එකක් නිසා කොල්ලො කියන්නෙ මැජික් එකක් වගේ අපේ අයට. ඔය විදිහටම ඉස්කෝලෙන් අවුට් වෙලා කැම්පස් හරි ජොබ් එකට හරි යනවා. ඊට පස්සෙ පිරිමි එක්ක මූවි වෙන්න දන්නේ නෑ. එකතු වෙලා වැඩක් කරන්න දන්නේ නෑ. කොල්ලෙක් ලං උනත් හිතන්නේ ඌ තමන්ගෙ පස්සෙන් එනවා කියලා. ඊට පස්සෙ ලෝකෙ නැති කතා ගොඩක් කියාගෙන දඟලනවා. අර කොල්ලගෙ නමත් ඉවරයි.

අසේලා: කොල්ලො කෙල්ලො විතරක් නෙමේ, ආදරේ කියන්නෙත් ඉස්කෝලෙ කාලෙදි අපිට මැජික් එකක් වගේම ලෝක අපරාදයක් කරලා තිබ්බ දෙයක්. කෙල්ලෙකුයි කොල්ලෙකුයි....

(එක්වරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි. පන්ති කාමරය පුස්තකාලයක් බවට පත්වී ඇත. අසුන්ගෙන සිටින දීප්ති හා දමයන්ති පොත් බාරගනිමින් හා බාරදෙමින් සිටිති. මල්ශිගෙ වාරය පැමිණෙයි)

දීප්ති: ශෝක් පොතක් නේ අරන් තියෙන්නේ කියවන්න. (දමයන්තිට පෙන්වමින්) මේ බලන්නකො. ලැජ්ජ නැද්ද ළමයො ඔය වයසට ආදර කතා පොතක් කියවන්න.

(මල්ශි වික්ෂිප්ත බැල්මෙන් බලාසිටියි. එක්වරම පසුබිම පන්තිකාමරයක් බවට වෙනස් වෙයි. ගුරුවරියක් (කාන්ති) මල්ශි අසලට විත් සිට ගනියි.)

කාන්ති: මෙහෙ ගන්නවා ඔය පොත. මොනාද මේ මං උගන්නන අස්සෙ කුරුටුගාන්නේ? මෙහෙ දෙනවා මෙහෙ දෙනවා. (පොත කියවා පොතෙන්ම සිසුවියට පහරක් ගසයි) මේවා තමා ලිය ලිය ඉන්නෙ. පෙම් කවි. (පහරක් ගසයි) ලැජ්ජ නැද්ද, (තවත් පහරක් ගසයි) ලැජ්ජ නැද්ද ළමයො මේවා කරන්න? වැරදි කරලා මදිවට කවිත් ලිය ලිය ඉන්නවා තව. මං මේක සෙක්ශන් හෙඩ් ගාවට අරන් යනවා. එනවා යන්න!

(එක් වරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි)

අසේල: (කළණිගෙ දෑස් ඉදිරියෙන් අතවනමින්) කොහෙද ගියෙ?

(පන්ති කාමරය සහිත වේදිකාවෙ දකුණුපස කෙමෙන් අඳුරුවී යයි)

කළණි: ඔයා කියන ඒවත් එක්ක මම අතීතෙට යනවා අසේල. මගෙ ඇස් දෙකෙන් දැකපු, අපෙ ඉස්කෝලෙ උන ඔය වගේ වැඩමතක් වෙනවා. මටම හරි ලැජ්ජයි ඒවා මතක් උනාම. එහෙම වැඩ මට උනේ නැති එක ඇත්ත. ඒත්....

අසේල: (දීර්ඝ සුසුමක් හෙලයි) ළමයින්ට උගන්නන්න ඕනෙ මේ සමාජෙ ජීවත්වෙන විදිය බන්. ඒ අතරෙයි විෂය දැනුම ඔලුවට දාන්න ඕනෙ. ඒ උනාට අද තත්ත්වෙ බලපන්. ළමයා ඉස්කෝලෙන් එළියට එනවා. සමාජෙ එක්ක ගැටෙන්න දන්නේ නෑ. සමහරු ඉස්කෝලෙ ඉන්නෙ පොඩි ක්ලාස් වල උන් ලොකු ක්ලාස් වල උන්ට බයවෙන්න ඕනෙ කියන හැඟීමෙන්. ඕකම ගේනවා උන් කැම්පස් එකටත්. ජ්‍යෙෂ්ඨයො කියලා පොඩි උන්ව රැග් කරනවා. රැග් කරන්නේ ළමයි අතර බැජ් ෆිට් එක සමානාත්මතාවය හදන්න ඕනෙ කියලා. ඔය ටික කැම්පස් එන ළමයෙක් දන්නේ නැත්තං උං ගිය ඉස්කෝලෙන් වැඩක් තියනවද? (සුසුමක් හෙළයි) ඒක නෙමේ බන් ලොකුම ප්‍රශ්නේ. ළමයි ඉස්කෝලෙදිම හදාගන්නවා ගැන්සි. තමන්ගෙ තත්ත්වෙට ගැලපෙන එවුන්ව තමා ඒකට දාගන්නේ. මේවා වෙන්නේ දෙමව්පියන්ගෙත් අනුදැනුම ඇතිව. හොඳ බ්‍රයිට් සෙට් එකක් නම්, නැත්තං පෝසත් ළමයි සෙට් එකක් නම් ගුරුවරුන්ගෙ සැලකිලි පවා ලබනවා. ඊට පස්සෙ ඔය ගැන්සි අතරේ උඩින් නොපෙන්නන ඒත් හිත යටින් අමනාපකම් හැදෙනවා. මෙතනයි බෙදුම් වාදයට මුල. ළමයි මේ ලෝකෙට එන්නේ පන්ති පරතරේ, ජාතිවාදෙ ඔලුවෙ තියන් නෙමේ බන්. ඒත් ඉස්කෝලෙ කාලෙ කියන කාල ප්‍රාන්තරයෙදි ඕවා නිකම්ම හැදෙනවා.

කළණි: ඔව් ඔයා කියන එකට මම එකඟයි. ඇයි ගුරුවරුන්ට මුට්ටි අල්ලන කොටසකුත් ඉන්න වනේ. ඒ අය සමාජෙට ගියාට පස්සෙත් රටේ ලෝකෙ තැනක් හදාගන්න එක එක්කෙනාට මුට්ටිය අල්ලනවා තමන්ගෙ හෘද සාක්ෂිය විකුණලා. ඉස්කෝලෙදි පදනමක් නැති නීති එක්ක ඔහේ එකඟ උන, ඒවා ප්‍රශ්න කරපු නැති අය, රටේ පාලන තන්ත්‍රය ගැන ප්‍රශ්න කරන්නේ නෑ. ඔහේ හරක් වගේ ගාල්වෙලා ඉන්නවා. ෆ්‍රේම් එක කඩන් එළියට එන්නේ එහෙමත් කෙනෙක් තමා.

අසේල: හ්ම්ම් දැන් මගෙ මතක වලට වඩා ඔයාගෙ මතක එළියට ආවා. දැන් දැනෙනවද ඉස්කෝලෙක කොලිටිය බලන්නේ බිල්ඩින් වලින්වත්, ඒක තියෙන තැනෙන්වත්, ඒකෙ නමෙන්වත්, ඉගෙනගන්න ළමයි ගානෙන්වත්, උගන්නන ගුරුවරු ගානෙන්වත්, ඒකෙ තියෙන පහසුකම් වලින්වත් නෙමෙයි කියලා. එහෙමත් නැත්තං අච්චර රිසාල්ට්ස් ගත්තා, මෙන්න මේක දින්නා කියලවත් නෙමේ කියලා. ඉස්කෝලයක් කොලිටි වෙන්න ඕනෙ ඔය දේවල් වලින් නෙමේ බන්. ළමයි එක්ක ගනුදෙනු කරන්න දන්න ගුරුවරු ඉන්න,

ළමයින්ට නිදහසේ හිතන්න ඉඩදෙන, ළමයි කියන්නේ හරක් වගේ දක්කන්න ඉන්න ජාතියක් නෙමෙයි කියලා පිළිගන්න ඉස්කෝලයක් තමයි අපි සුපිරි ඉස්කෝලයක් කියලා පිළිගන්න ඕනෙ. (මොහොතක් නිශ්ශබ්දව සිට) මොනවා උනත් කළණි, අපි හැමෝම ගාව තියෙනවා අපිව ආයි පාසල් කාලෙට ඇදලා ගන්න බොහොම සුන්දර මතක ගොඩක්. සමහර දෙවිවරු වගේ ගුරුවරු වටේ වගේම ලස්සන හදවත් තිබුණ යාලුවො වටේට.....

(අසේල වේදිකාවෙ දකුණු පසට යයි. වේදිකාවේ දකුණුපස මලානික අලෝකයකින් අලෝකමත් වී ඇත. අසේල එහි සිට කළණි දෙස මොහොතක් බලා සිටියි. කළණි බිම බලාගත්වනම සිටියි)

අසේලඃ මං ආයෙමත් අර ප්‍රශ්නෙ අහනවා. ඔයාට ඔයාගෙ ඉස්කෝලෙට ආපහු යන්න හම්බුනොත් යනවද? ඔයාගේ සුපිරි, ප්‍රසිද්ද ඉස්කෝලෙට යනවද ආයි ළමයෙක් වෙලා?

(කළණි කැළඹුනු වේදනාකාරී ප්‍රශ්නාර්තයක් මුසු බැල්මක් අසේල දෙස හෙළයි)

E. A. D. Ranaweera
D/BARCH/18/0005
FBESS

අපේකම

චරිත: ගුරුතුමා (සිංහල සාහිත්‍යය), සිසුන් (කසුනි, සුගතපාල, නිපුනි, සුගත්, සුමිත්, සමන්, චමත්, අනිත් පන්තිසිසුන්) ආරාධිත අමුත්තා

ආරම්භය

කසුනි: මාරම කම්මැලියි සුගතො

සුගත්: කම්මැලියි හහ්... අර ගුත්තිල ඇවිත් ජාතක දොඩවන්න ගත්තහම.. අපො... ඊට වඩා දැන් හොදයි... තව

නිපුනි: අනේද කියන්නේ.... එක්කෝ එදා බරණැස් නුවර කියයි එක්කෝ සැළලිහිණි ගායි....ආපෝ මට නම් එපාවෙලා....

සුගත්: මෙන්න මුන් නිදි මේ පාන්දර ..මොකද කියන්නේ කට්ටියම කම්මැලිකම යන්නත් එක්ක සිංදුවක් කියමුද??

කසුනි: ඒකනං මරු අදහස

සුගත්: නැගිටපල්ලා නැගිටපල්ලා අද ගුත්තිලයත් නැද්ද කොහෙද... වරෙල්ලා කට්ටියම සමනො අල්ලපන් හොඳ තාලයක් ....

සමන්: අඩසියේ තාරකාව දුටුවා ඔබෙ නීල දෑස සංකර.. ...

සුමිත්: හෝව් හෝව් නිදාගන්ඩ දෙන්නෙත් නෑ... මොකද බොල මේ බෙරිහන් දෙන්නේ... ඔහොම නෙමෙයි ඕක එන්නෙ මෙහෙම... කොහොමද? මෙහෙම, එහෙනං කට්ටියම ඔන්න ලෑස්තිද? එකයි දෙකයි තුනයි ! හරි ගැම්මට ..., අඩ සීයේ තාරකාව දුටුවා ඔබෙ නීල දෑස සංකර නැති පින්කර ඇති නෙළුම් පොඩිතේ.. මගේ වාරය ආපුවාම ආදරේ ගැන විමසුවාම....... (ගීතය ගායනා වේ)

(එකවර ඔවුහු නතර වෙති ගුරුතුමා චරිතය ඇරඹේ)

ගුරුතුමා: මැණිකේ තේ කහට එක නම් පංකාදුයි දැන් නං ටිකක් පරක්කුත් වෙලා.. හනිකට යන්ඩ ඕනෙ ඉස්කෝලේ පැත්තේ මගේ ළමයි සිංහල සාහිත්‍යයට හරි ආසයිනේ.. මං පරක්කු නිසා පොත් දිග අරගෙන මග බලාගෙන ඉන්නව.... ඇති, මං එන්නම් මැණිකේ....

(ගුරුතුමා පාසල වෙත ගමන් කරයි...)
(පසුබිමෙහි පැන මඩකඩිති වැව්තාවලු වැහිකාලේ පෙන්වා ගුණ නොමඟ නොවැටී යන තාලේ... සිප්කිරි පෙවූ මුසිලයින් උඩුමහලේ අපේ ගුරුතුමා යයි තාමත් ඉස්කෝලේ... ගීතය ගායනාව)

සිසුවෙක්: මහ හඬින් කෑ ගසයි.... නවත්තපල්ලා අන්න ගුත්තිලයා එනවෝ......

ගුරුතුමා: මොකක්ද මේ ඇහෙන ඝෝෂාව... මොකක් හරි කළඹගෑනියක්වත් වෙලාද දන්නෑ ඉස්කෝලේ පැත්තේ, අනේ මගේ ළමයි ටික....

(ගුරුතුමා පාසල අසලට ලං වෙන්න... ළමයි වහා කලබලවී තම අසුන් කරා දුවති..එක් සිසුවෙක් තනියම නටමින් සින්දුව කියයි..)

ගුරුතුමා: මොනවද කරන්නේ? මොකද මේ බෙරිහන් දෙන්නේ...?

සුමිත්: ඇදුරානෙනි අපි ගීයක් තෙපලුවෙමු..,

ගුරුතුමා: මගේ උක්තාඛ්‍යාත පාඩම නම් හරියටම ඉගෙනගෙන වගේ.... දැන් මොකද්ද ඒ තෙපලූ ගීය???

චමත්: අඩසීයේ සියේ තාරකාව දුටුවා ඔබෙ නීල දෑස....

ගුරුතුමා: මොකක්?

නිපුනි: අඩිසීයේ පාර ගාව දුටුවා ඔබෙ නීල දෑස

ගුරුතුමා: නවත්තනව ඕක අඩසීයේ පාර ගාව

නිපුනි: දුටුවා ඔබෙ නීල දෑස

ගුරුතුමා: දැන් දුටුවද ඒක හාහාහා අද පාඩමට ලෑස්ති උනානං....අද පාඩම තමයි....

කසුනි: ඔන්න පටන් ගත්තා ජාතකය

ගුරුතුමා: මොකද කිව්වේ ?

කසුනි: මොන ජාතකද අද කරන්නේ??

ගුරුතුමා: අද පාඩම තමයි සඳකිඳුරුදා කව කට්ටියම ලියාගන්න එහෙනම්

කසුනි: හාපො ලියන්ටත් ඕනද?

ගුරුතුමා: ලියන්ඩ තමයි කීවේ....මෙන්න මෙහෙමයි ළමයි මේකේ කවිය පටන් ගන්නේ ඇදගත්ත දින්විදු සර නොවැරදී වැද හියපත් මුවින් වැම්මෙන ලේ හැලී නොමද...

(චමත් නැමැති සිසුවා කෑගසමින් පන්තියට දුවගෙන එයි)

චමත්: වරෙල්ලා වරෙල්ලා වරෙල්ලා අන්න එන්න කිව්වා

ගුරුතුමා: මොකක්ද? මොකක්ද? පන්තියට එන විදිහක් දන්නැද්ද?

චමත්: සමාවෙන්න ඇදුරානෙනි.... යන්න එන්න කිව්වා එන්න කිව්වා එන්න කිව්වා

ගුරුතුමා: කොහෙද මේ ළමයි කලබලේ දුවන්නෙ ?

කසුනි: තරඟෙට ගුරුතුමනි තරඟයට

සිසුන්: එහෙනම් ආයුබෝවන්ට ගුරුතුමනි

ගුරුතුමා: මදෑ මං උදේ පාන්දර ආවා සාහිත්‍යය උගන්නන්ඩ, තරඟ! මගේ සරමේ මඩ ටික ගෑවුණා විතරයි.

(ගුරුතුමා තනිව පන්තියේ සිට කල්පනා කරයි, තනියම ගීතය ගායනා කරයි, මොනවා කරන්නද? ඔහු තනිවම කල්පනා කරයි ඔහු තරගය පවතින ස්ථානයට යයි)

(සිසුන් තරගය පවතින ස්ථානයේ එක් රොක්වී ඇත. තරඟය ආරම්භ වීමට සුදානම් ආරම්භයට නිවේදක වේදිකාවට පැමිණෙයි)

නිවේදක: හෝ හෝ ප්‍රේක්ෂක භවතුනි මේ ආරම්භ වන්නේ ජයදදක ස්ටාර් තරඟ වටයයි. පළමුව අප අපේ විනිසුරු මඩුල්ල හඳුනා ගනිමු. පළමුව දිගා මඩුල්ලේ දිමා මහතා දෙවනුව සංගීත මාධූර්ය ලලිතා මහත්මිය තෙවනුව එහෙටත් රොක්ස් මෙහෙටත් රොක්ස් කෙවින් රොක්ස් මහතා එසේ නම් දැන් අප අපේ පළමු තරඟකරු හඳුනාගනිමු. ඔහු දිනේෂ් මුතුකුමාරණ. ඔබ තරඟයට සුදානම්ද?

දිනේෂ්: ඔව් ඔව් මම දිනන්නම ආවෙ...

නිවේදක: එසේනම් ඔබට මේ වේදිකාව

දිනේෂ්ඃ සු… හරි පොඩ්ඩක් ඉන්න මතක් උනා මතක් උනා සුදු අරලියා මල පිපුනේ ඇයි තනිව…. (සින්දුව ගායනා කරයි)

විනිශ්චය මඩුල්ල, දිමා මහතාඃ නියමයි දරුවා හරිම ලස්සනයි ලකුණු 8ක් දෙනවා…

ලලිතා මහත්මියඃ හරිම ෂෝක් ලකුණු 10 යි

රොක්ස් මහතාඃ හරිම අලංකාරයි උත්කෘෂ්ටයි ලකුණු 10යි

නිවේදකඃ හෝ හෝ ලකුණු 28 යි අපි දෙවන තරගකරු ගෙන්වමු චමත් සමගින් නිපුනි

චමත් සමගින් නිපුනිඃ (බීට් බොක්ස් වාදන සමගින්) මතකයි මට අදවැනි දවසක සමරුවා උපන්දින සාදය (ගීතය ගායනා කරයි)

විනිශ්චය මඩුල්ල, දිමා මහතාඃ හරිම ලස්සනයි නියමෙට ගැලපෙනවා ලකුණු දහයෙන් දහය

ලලිතා මහත්මියඃ ඒ ගායනය හරිම මිහිරි ලකුණු 10

රොක්ස් මහතාඃ මට නංගිත් එක්ක සෙල්ෆි ගන්න ආසයි ලකුණු 10

නිවේදකඃ හෝ හෝ ලකුණු තිහක් ලබාගන්නවා. අපි ඊලඟ තරඟකරුවෙත යොමු වෙමු ඔහු, සුගතපාල

ප්‍රේක්ෂක සිසුන්ඃ සුගතය සින්දු කියනවද? ඕක කියන සින්දු මෙලහට ගුත්තිලයගේ මොකක් හරි දොඩවයිද දන්නේ.. නෑ.. (සිසුන් ඔහු සමච්චලයට ලක්කරයි)

සුගතපාලඃ ගමට කලින් හිරු මුළුතැන්ගෙට… වඩනා (ගීතය ගායනා කරයි ගායනා කරන අතරතුර විනිශ්චය මඩුල්ල)

විනිශ්ච මඩුල්ලඃ ස්ටොප් ස්ටොප් මොනාද මේ? තරඟයකට නේද ආවෙ? මේවා හරියන් නෑ තරඟවලට. සහභාගී උනාට ලකුණු දෙකක් දෙන්නම්..

(සුගතපාල වේදිකාවෙන් බැසයයි. අනිත් සිසුන් හූ කියමින් ඔහුව සමච්චල් කරයි… සිදුවන සියල්ල දිහා ගුරුතුමා කලකිරීමෙන් යුතු බලාසිටි,,)

නිවේදකඃ අපි ඊළඟ තරඟකරු ගෙන්නමු.

සුපුන්: තරංගකරු... මා මල දවසට සොහොන් කොත ලඟට එනු මැන මොහොතක් පාසා (ගීතය ගායනා කරයි.....)

(මේ අතරතුර ඉතා කලකිරීමට ලක්වූ ගුරුතුමා අසුනෙන් නැගිට එම ස්ථානයෙන් ඉවත්ව යාමට සැරසෙයි. අනික් ගුරුභවතුන් සිංහල ගුරුතුමා- ඉන්න ඉන්න,)

ගුරුතුමා (සිංහල සාහිත්‍යය): මොනවද මේ කරන්නේ ?

ප්‍රේක්ෂක සිසුන්: මේවා තමා හොඳ

ගුරුතුමා: මන් කොච්චර කිව්වද? කොච්චර උත්සාහ කලාද? සිංහල සාහිත්‍යය උළෙලක් පවත්වන්න... අපේකම අපේ භාෂාව අපේ සාහිත්‍යය නැත්තටම නැති උනාම තේරුම් යයි... මම යනවා.... (ගුරුතුමා කලකිරීමෙන් යුතුව ඉවත් වෙයි)

(ඇතැම් සිසුහු උසුළු විසුළු කරති. ඇතැම් සිසුන් ඉතා වේදනාවෙන් සිටිති.. තරංගය අවසන් වී ත්‍යාග ලබාදීමට සැරසෙයි)

නිවේදක: එසේ නම් දැන් එළඹ තිබෙන්නේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයයි... මේ සඳහා මා ආරාධනා කරනවා විශේෂ ආරාධිත අමුත්තානන් හට, ත්‍යාග ලබාගන්න. ත්‍යාග ලබන්නේ චමත් සහ නිපුනි

(ඔවුන් ත්‍යාග ලබා ගනී.. සියලු දෙනා ප්‍රීති ඝෝෂා කරති...)

නිවේදක: දැන් එළඹෙන්නේ ඉතාම සුවිශේෂී මොහොතකටය... මම මයික්‍රෆෝනය අපේ ආරාධිත අමුත්තා වෙතටම පිරිනමන්නම් කෝ... මෙතුමාම ඔයාලට කියයි...

ආරාධිත අමුත්තා: ඇත්තටම මට හිතුනා වටිනා ශිෂ්‍යත්වයක් පිරිනමන්න... ඔයාලම කියන්නකො බලන්න කවුද ඒකට සුදුසු කියලා??

ප්‍රේක්ෂක සිසුහු: වෙන කවුද නිපුනි තමා, නෑ නෑ චමත්... (ප්‍රේක්ෂක සිසුන් නම් ඉදිරිපත් කරයි හූ හඬ දෙයි)

ආරාධිත අමුත්තා: හරි මම කියන්නම් මෙම විශේෂ ශිෂ්‍යත්වය පිරිනමන්නේ ගමට කලින් හිරු මුළුතැන්ගෙට වඩනා ගීය ගායනා කළ ...

(ප්‍රේක්ෂක සිසුහු විමතියට පත්වේ සුගත නේද සුගත නේද කියමින් හඬ නංවයි)

ආරාධිත අමුත්තා: දැන් දන්නවා ඇතිනේ කවුද කියලා. සුගතපාල එන්න වේදිකාවට (ගුරුවරු මුහුණෙන් මුහුණ බලති) අපේ සිංහල ගුරුතුමා හිටිය නං කොච්චර සතුටු වෙයිද??

(බොහෝ සිසුන් පුදුමයෙන් බලා සිටියා ඇතැම් සිසුන් අත්පුඩි ගසමින් ප්‍රීති ඝෝෂා කරති.....)

නිමි..........

A.A. Chinthaka Amal Herath
D/IT/18/0006
FOC